ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பகவத் விஷயம்

திருவாய்மொழி

ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படி

பத்தாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி— தாள தாமரை—ப்ரவேசம்

---

* நாளேலறியேனெனக்குள்ளன * என்றார்; "மரணமானால்" என்றறுதியிட்டுக் கொடுத்தான் ஈச்வரன். அவன் செய்கிறோமென்று தலைதுலுக்கினால், அதுபெற்றதாய் மேல் நடக்கலாம்படியாயிருக்குமிறே கார்யம். ஆகையாலே, (காலாவதிபெற்றாராய்) போக்கிலேயொருப்பட்டார்; போமிடத்தில், முகம்பழகின தேஹத்தையும்விட்டு நெடுநாள் வர்ஸனைபண்ணின பந்துக்களையும் விட்டுத் தனியேயாய், போகிறவிடந்தான் கண்டறியாததிலமாய், நெடுங்கைநீட்டாய், வழியிலே ப்ரதிபந்தகங்களும் குவாலாய்-அவித்யா கர்மவாஸநாருசிகள் என்றாப்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கும் ஓர் அவதியில்லையிறே? இவற்றையடையப்போக்கி வழித்துணையாய்க் கொண்டுபோம்போது ஸர்வேச்வரன் தன்னையே பற்றவேணும். அதுவென்? இவன்தானே தனக்குத் துணையானாலோ வென்றால்,—இன்றளவும் வர ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரியம்பார்த்துப் போந்தவனிறே இவன்; இச்சரீரத்தோடேயிருக்கிறநாளிலே ஹிதசிந்தை பண்ணினானேயாகிலும் இவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்தால் இவன்தான் தனக்குத் துணையாகமாட்டானே. வழி கொடுபோமிடத்தில் இவர்க்கு வரும் விரோதிகளை யறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாகவேணும்: அறிந்தால் அவற்றைப் போக்கிக் கொடுபோகைக்கு ஸர்வசக்தியாகவேணும்; *யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் *இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே - ஸர்வேச்வரனை "ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி" என்னாநின்றதே. சக்தி யுண்டானாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே, ப்ராப்தனாகவேணும். * மாதா பிதா ப்ராதா * இத்யாதியாலே - அவனே ஸர்வ விதபந்துவுமாகச் சொல்லாநின்றதே: "எம்மானுமெம்மனையும்" இத்யாதி - ராகாந்தராய் ப்ரஜையைப்பெற்று யௌவநவிரோதி யென்று பொகட்டுப்போவர்கள்; இவன்தான் வாஸனைபண்ணின முகத்தாலே "அம்மே!" என்றபோதாக, பெண்குரலாலே "ஏன்?" என்றும், "அப்பா!" என்றபோதாக, ஆண்குரலாலே "ஏன்?" என்றும் இப்படி முகங்கொடுத்துக் கொண்டு போகக்கடவனாயிருக்குமிறே அவன். சரீரமானது கட்டுக்குலைந்து ப்ராப்யபூமியிலே போய்ப் புகுமளவும் செல்ல நடுவுண்டான விரோதிகளைப் போக்கிக் கொடுபோகைக்கு ஈடான

விரகு அறியுமவனாகவேணும்; விரோதிதன்னை இரு துண்டமாக விட்டுக்கொடுபோகவல்ல சக்திமானாகவேணும்; தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லாதவன்று இவன் தனக்குத் தஞ்சமென்று தன்னை இவன்கையிலே காட்டிக் கொடுக்கும்படி ஆப்தனாகவேணும். "ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வசக்தி" என்று தானே ப்ரமாணப்ரஸித்தன்; "தஞ்சமாகியதந்தை தாயொடுதானுமாய்" என்று இவர்தாமே "தஞ்சம்" என்றாரே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று - தயாவானென்னுமிடம் தாமே கைகண்டார். இனி சேஷியாயிருக்கையாலே தானே ப்ராப்தனாயிருக்குமிறே. ஆக, "நம்விரோதிகளைப் போக்கி ப்ராப்யபூமியளவும் கொண்டு போய் வழிநடத்துவான் காளமேகம்" என்று அத்யவஸித்து,—அருநிலங்களிலே வழிபோவார் "அகப்படை" என்று மிடுக்கராயிருப்பாரைக் கூட்டிக்கொண்டு தம் கைப்பொருளை அவர்கள் கையிலே கொடுத்து அமர்த்தநிலத்திலே சென்றவாறே வாங்கிக்கொள்ளுவாரைப்போலே, சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்தில் காளமேகத்தின் பக்கலிலே ஆத்மநிக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, "ப்ராப்யபூமியிலேபுக்கால் பின்னை நமக்கு ஆக்கிக்கொள்ளக்கடவோம்" என்று வழித்துணையாகப் பற்றுகிறார். இஸ்ஸ்வபாவங்கள் ஒன்றுமில்லையேயாகிலும், அவன் முன்னேபோகப் பின்னே போகாநின்றால் அவ்வடிவழகுதன்னை யநுபவித்துக்கொண்டு போமதுவே ப்ரயோஜனமாகப் போரும்படியாய்த்து இருப்பது. "வள்ளலே! உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்" என்கிறபடியே, எதிரிகள் கூசிப்போம்படி மதிப்பனாயிருப்பானொருவனைப் பற்றவேணுமிறே. .... *பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந்* என்று அவனும் சொல்லிவைத்தானிறே.

முதற்பாட்டு. மரணமான மஹாபயத்துக்கு விரோதிநிரஸநசீலனான காளமேகமல்லது துணையில்லையென்று அவனைப்பற்றுகிறார்.

தாளதாமரைத் தடமணிவயல்திருமோகூர் *
நாளுமேவிநன்கமர்ந்துநின்று அசுரரைத்தகர்க்கும் *
தோளுநான்குடைச் சுரிகுழல்கமலக்கண்கனிவாய் *
காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம்கதியே. 1

[தாளதாமரை] மலையைச் சுமந்தாப்போலே பூவின்பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரையென்கை. "உரம்பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகளந்த சேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட" என்னக்கடவதிறே. சேற்றின்நன்மையாலே உரத்த தாளையுடைய தாமரையென்கை. [தடமணி] இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே யலங்கரித்தாப்போலே யிருக்குமாய்த்துத் தடம்: ["உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடி போலுயர்ந்துகாட்ட"] சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற கமலமானது ஓங்கி அலர்ந்தபோது, திருவுலகளந்தபோதெடுத்த திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருந்தது. "வரம்புற்ற இத்யாதி":—அப்போது, *ஸங்கைஸ் ஸுராணாம்* என்கிறபடியே தேவர்கள் திரண்டு காலைநீட்டித் தலையைவணக்கித் தெண்டனிட்டாற்போலே யிராநின்றதாய்த்து செந்நெல்களானவை விழுந்து தலைசாய்ந்து கிடக்கிறபோது. இப்படிப்பட்ட தடங்களையும் வயல்களையுமுடைத்தான திருமோகூர். ஊரில்போக்யதையடைய வயலிலேகாணுமித்தனை. [நாளுமேவி] நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. அவ்வூரில் விடிந்த விடிவுதோறும், அவனுக்கு *ஸுப்ரபாதாச மே நிசா* என்னும்படியாய்த்திருப்பது. [நன்கமர்ந்துநின்று] இவ்வூரில் வாஸமொழிய வேறொரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே இது தானே ப்ரயோஜநமாக நின்று, [அசுரர் இத்யாதி] அஸுரஸங்கத்தைத் துணித்தடுக்கி விரோதியைப் போக்கிக்கொண்டு போகவல்லனென்று தோற்றும்படியான திருத்தோள்கள் நாலையுமுடைய. "இவர் இப்போதறிந்தபடியெங்ஙனே?" என்று கேட்க, "விடுகாதானுலும் தோடிட்டு வளர்ந்த காதென்றுதெரியுங்காண்" என்றருளிச் செய்தருளின வார்த்தை.

[சுரிகுழல்] நெடுநாள்பட ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படியிருக்குமாய்த்து; பின்னே போகிறவனுக்கு முன்னே போகிறவன் ஒருகால் திருக்குழலைக் குலைத்து நழுந்த, (கேசவ:க்லேசநாசந:) [கமலமித்யாதி] க்ஷுத்ரவிஷயங்களினுடைய பொய்யான நோக்கிலும் பொய்யானமுறுவலிலும் அகப்பட்ட நெஞ்சாறலெல்லாம் தீரும்படி மெய்யானநோக்கும் மெய்யானமுறுவலுமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [காளமேகத்தை] ராஜாக்கள்போம்போது முன்னே மேகர்நீர் விடுமாப்போலே, முன்னாய் காளமேகம் ஸௌந்தர்யாம்ருதத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டுபோக, பின்னே அக்குளிர்வாசத்தையநுபவித்துப் போகலாயிருக்குமாய்த்து. [அன்றி மற்றொன்றிலம் கதியே] காளமேகத்தையொழிய வேறு வழித்துணையுடையோமல்லோம். ... ... (க)

இரண்டாம்பாட்டு. போகஹேதுவான ஒப்பனையையும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான திருநாமங்களையு முடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு, காலதத்த்வமுள்ளதனையும் புகலுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

இலம்கதிமற்றொன்று எம்மைக்குமீன்தண்துழாயின் *
அலங்கலங்கண்ணி ஆயிரம்பேருடையம்மான் *
நலங்கொள்நான்மறைவாணர்கள்வாழ் திருமோகூர் *
நலங்கழலவனடிநிழல் தடமன்றியாமே. 2

[இலங்கதி மற்றொன்று எம்மைக்கும்] (எம்மைக்கும் மற்றொன்று - இலங்கதி) இவ்வார்த்தை ஒரு ஜந்மத்துக்கன்றியே, எல்லா ஜந்மத்துக்கும் இதுவே வார்த்தை. எல்லாக் காலத்துக்கும் இது ஒழிய வேறு துணையுடையோமல்லோம். [ஈன் இத்யாதி] தாரையும் குளிர்த்தியையு முடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலை. [அலங்கல்] ஒளியென்னுதல், அசைவென்னுதல்; பின்னே போகாநின்றால் அடிமாறியிடும்போது வளையம் அசைந்துவருகிறபடியென்னுதல்; திருமேனியிலே சேருகையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுதல். [ஆயிரம்பேருடை] தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக்கண்டு இவன் ஏத்தப்புக்கால், இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடையவன். [அம்மான்] வடிவழகுகண்டு அப்ராப்தஸ்தலத்திலே ஏத்திற்றாக வேண்டாதே, "ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து - வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்" என்று ஏத்தாத நாளைக்கும் வயிறுபிடிக்கவேண்டும்படியான விஷயம். [நலங்கொள் இத்யாதி] "ஆந்ருசம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்" என்று வேததாத்பர்யம் கைவந்திருக்குமவர்களாய், வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லரானவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். அவ்வூரில் வர்த்தனந்தானேயிறே வாழ்ச்சி. அத்தேசவாஸத்தாலே, "ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமதர்மம்" என்று ஈச்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்டனாகவேண்டும் தேசம். அவ்வூரிலே ஆச்ரயிக்கச் சென்றாரை, *அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது* என்னுமவர்கள். [நலங்கழலவன்] - ஆச்ரிதருடைய குணதோஷநிரூபணம்பண்ணாத திருவடிகள். அவர்கள் தாங்கள் ப்ரேமாந்தராய், (வத்யதாம்) என்றாலும் (நத்யஜேயம்) என்னுமவன். [அவனடிநிழல்தடமன்றியாமே] அவனென்கிற பதம் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. அவன் பாதச்சாயையாகிற பொய்கையை யொழிய நாம் வேறொருகதி யுடையோமல்லோம். ... ... (உ)

மூன்றாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனானவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம்முடைய ஸகல துக்கமும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போமென்கிறார்.

அன்றியாமொருபுகலிடம் இலமேன்றென்றலற்றி*
நின்றுநான்முகன் அரனோடு தேவர்கள்நாட*
வென்றிம்மூவுலகளித்து உழல்வான்திருமோகூர்*
நன்றுநாமினிநணுகுதும் நமதிடர்கெடவே. 3

[அன்றி இத்யாதி] ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் அநந்யப்ரயோஜநருடைய பாசுரத்தைச் சொல்லுவர்களாய்த்து அவன் முகங்காட்டுகைக்காக. "தேவரையொழிய நாங்கள் ஒருபுக லுடையோ மல்லோம்" என்று நிரந்தரமாக அடைவுகெடச்சொல்லிக் கூப்பிட்டு. [நின்று] அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே தங்கள் ப்ரயோஜநம் கைபுகுருமளவும் நின்று. [நான்முகன் இத்யாதி] சதுர்முகன், ருத்ரன் இவர்களோடேகூட தேவஜாதியடைய ஆச்ரயிக்க. [வென்று இத்யாதி] அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தைவென்று, அவர்களுக்கு விஷயமான இத்த்ரைலோக்யத் தையும் ரக்ஷித்து, அதுவே யாத்ரையாயிருக்குமவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. [நன்றுநாமினிநணுகுதும்] (இனி - நாம் - நன்று - நணுகுதும்) அவன் ஸர்வரக்ஷகனை பின்பு, ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய நாம் நன்றாகக்கிட்டுவோம். ஸ்ரீமதுரையிலே காலயவந ஜரா ஸந்தாதிகள் கிட்டினாப்போலேயன்றிக்கே, "நீணகர்நீளெரிவைத்தருளாய்" என்று ப்ரஹ் மாதிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டினாப்போலுமன்றிக்கே, அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கிட்டுவோம். [நமதுஇடர்கெடவே] "ஆவாரார்துணை" என்றிருக்கிற நம்முடைய க்லேசம்கெட .... (ங)

நாலாம்பாட்டு. நம்முடைய ஸமஸ்த து:க்கங்களும்கெட, திருமோகூரிலேவந்து ஸுலப னாய் நிற்கிறவனை யாச்ரயிக்கவாருங்கோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யழைக்கிறார்.

இடர்கெடவெம்மைப்போந்தளியாய் என்றென்றேத்தி*
சுடர்கொள்சோதியைத் தேவரும்முனிவருந்தொடர*
படர்கொள்பாம்பணைப் பள்ளிகொள்வான்திருமோகூர்*
இடர்கெடவடிபரவுதும் தொண்டீர்! வம்மினே. 4

[இடர்கெடவித்யாதி] "எம்மை-இடர்கெட-போந்தளியாய்" என்றாய்த்து ஈச்வராபி மாநிகளுக்கும், சாபாநுக்ரஹஸமர்த்தர்க்கும் வார்த்தை. *வேதாபஹாராதி து:க்கங்கள் போக. [எம்மை] முன்பு *ஈச்வரோஹம்* என்றிருந்தவர்கள், ஆபத்து மிக்கவாறே *ஏஹிபச்ய சரீ ராணி* என்னுமாபோலே தங்கள் வெறுமையை முன்னிடுமத்தனை. [போந்தளியாய்] அவ தரித்து ரக்ஷிக்கவேணும் என்பர்கள். முன்பெல்லாம் உபேக்ஷித்திருந்தவர்கள், ஒன்று கெட்ட வாறே படிகாப்பாரைப் பிடிக்குமாபோலே, நாங்கள் ஆபந்நராய்வர நீ கிடக்கிறதென்? என் பர்கள். [என்றென்றேத்தி-தொடர] தங்கள் ஆபத்தாலே இடைவிடாதே புகழ்ந்து வடிம் பிட்டு ஆச்ரயிக்கைக்காக. [சுடர்கொள்சோதியை] "ஆபத்காலத்திலேயாகிலும் நம்பாடே வரப் பெற்றோமே!" என்று உஜ்ஜ்வலனாயிருக்குமவனை யென்னுதல். விலக்ஷணமான அழகை யுடையனாகையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமானவனைக்கிடீர் து:க்கநிவர்த்தகனாக நினைத்ததென்னுதல். [தேவரும் முனிவரும் தொடர] தேவர்களும், ருஷிகளும். *ஈச்வரோஹம்* என்றிருப் பாரும், ஐச்வர்யார்த்தமாக யத்நம்பண்ணுவாரும். [படர்கொள்பாம்பணைப் பள்ளிகொள்வான்] அநந்யப்ரயோஜநரை யடிமை கொள்ளுகிறவன்கிடீர், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முகங்கொடுக் கைக்காக க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான்! [படர்கொள்பாம்பு] ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே வள ராநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான். [பள்ளிகொள்வான்] தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே ஸர் வஜ்ஞனானவனை அஜ்ஞரோபாதி நித்ரைக்கு இடங்கொடுக்கும்படி பண்ணவல்லனாய்த்துத் திரு

வநந்தாழ்வான். [திருமோகூர்] தேவாதிகளுக்கு ஸுலபனைப்போலே நமக்கும் ஸுலபனாகைக்காகத் திருமோகூரிலே நின்றருளினான். [இடர்கெட அடிபரவுதும்] அவனுடைய திருவடிகளை நம்முடைய ஸகல து:க்கங்களும் கெடும்படியாச்ரயிப்போம். [தொண்டீர் வம்மினோ] நம்மோடு ஸகோத்ரிகளாயிருப்பாரடங்கத் திரளுங்கோள். .... (௪)

அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் எழுந்தருளிநின்ற திருமோகூரை யாச்ரயித்து அநுபவிக்கவாருங்கோளென்கிறார்.

தொண்டீர்! வம்மின் நம்சுடரொளியொருதனி முதல்வன்*
அண்டமூவுலகளந்தவன் அணிதிருமோகூர்*
எண்டிசையுமீன்கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெல்விளைய*
கொண்டகோயிலைவலஞ்செய்து இங்கு ஆடுதும்கூத்தே. 5

[தொண்டீர்வம்மின்] பகவத்விஷயத்தில் சபலராயிருப்பீர் வாருங்கோள். [நம்சுடரொளியொருதனிமுதல்வன்] நிரவதிகதேஜோரூபியாய் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயானவன். ‘நம்’ என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல், தன்வடிவழகையும் ஜநகனை தன்னோட்டைப்ராப்தியையும் நமக்கறிவித்தவனென்னுதல். [அண்டம் மூவுலகளந்தவன்] அண்டத்துக்குப் புறம்பேயிருக்கிறவன். மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான அண்டோதரத்தில் மூன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களையும் அளந்துகொண்டவன். ஸ்ருஷ்டித்துவிடுகையன்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரபலர் அபஹரித்தால் எல்லை நடந்துகொண்டு ரக்ஷிக்குமவனென்கை. [அணிதிருமோகூர்] அவன் தனக்கு ஆபரணமான தேசமென்னுதல், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்னுதல். [எண்திசையும்-இத்யாதி]-எட்டுத்திக்கிலும் ஈன்ற கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி. கரும்புக்கு நிழல் செய்தாப்போலேயிருக்கும் செந்நெல். [கொண்ட கோயில்] திருவுள்ளத்தாலே பரிக்ரஹித்த கோயில். அவன் ஸந்நிதியாலே ஊரும் (அகால பலிநோவ்ருக்ஷா:) என்கிறபடியேயாய்த்து. [வலஞ்செய்து] ப்ரதக்ஷிணங்களைப்பண்ணி. [இங்கு ஆடுதும் கூத்தே] அங்குப்போனால் *அஹமந்ந மஹமந்நமஹமந்நம்* என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம். .... (௫)

ஆறும்பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்தமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு ரக்ஷையில்லையென்கிறார்.

கூத்தன்கோவலன் குதற்றுவல்லசுரர்கள்கூற்றம்*
ஏத்தும்நங்கட்கும் அமரர்க்கும் முனிவர்க்குமின்பன்*
வாய்த்ததண்பணைவளவயல்சூழ் திருமோகூர்
ஆத்தன்* தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே. 6

[கூத்தன்] நடக்கப்புக்கால் வல்லாராடினாற் போலேயிருக்கை. *அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம:* என்கிறபடியே நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கலாயிருக்குமாய்த்து. அவன் முன்னே போகப் பின்னே போகையாவது கூத்துக்கண்டு போகையாய்த்து. “ஆடல் பாடலவை மாறினர்தாமே” என்னக்கடவதிறே–அவன் திருக்குழலை வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக்கேட்டுப் பாடத்தவிர்ந்தார்கள்; அவன் நடையழகைக்கண்டு ஆடத்தவிர்ந்தார்கள். [கோவலன்] தன்னைத் தாழவிட்டு ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத்துக்கு மோக்ஷப்ரதனாய் வழி நடத்தினவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] மிறுக்குக்களைப் பண்

ணுகிற்பாராய், பெருமிடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவாயுள்ளவன். [ஏத்துமித்யாதி] இன்று ஆச்ரயிக்கிற நமக்கும், “வைகுந்தத்தமரும் முனிவரும்” என்கிற நித்யாச்ரிதர்க்கும் ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்த இத்யாதி] வழுகிதான நீர்நிலங்களையும் வளவிதான வயலையுமுடைய திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமபந்து. தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்தில் * அஹம் ஸ்மராமி மத் பக்தம் நயாமி * என்னும் பரமாப்த தமன் தன்னை யஞ்சினபோது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபாரனுய் நிர்ப்பரனும்படியான ஆப்ததமன். [தாமரையடியன்றி] அநாப்தனுகிலும் விடவொண்ணுதாய்த்துத் திருவடிகளில் போக்யதை. [மற்றிலம் அரணே] வேறுசிலரை ரக்ஷகராகவுடையோமல்லோம். போக்யதையில்லையாகிலும் விடவொண்ணுதபடி புறம்பு புகலில்லையென்கை. ... ... (சு)

ஏழாம்பாட்டு. நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமான உத்பாதகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை யாச்ரயிக்கவே, நம்முடைய துக்கங்கள் அப்போதேபோமென்கிருர்.

மற்றிலமரண் வான்பெரும்பாழ்தனிமுதலா*
சுற்றுநீர்படைத்து அதன்வழித்தொல் முனிமுதலா*
முற்றுந்தேவரோடு உலகுசெய்வான்திருமோகூர்*
சுற்றிநாம்வலஞ்செய்ய நம்துயர்கெடும்கடிதே. 7

[மற்றிலம் அரண்] வேருேர் அரணையுடையோமல்லோம். அவன்தான் ரக்ஷகனுக வல்லனேவென்னில்; இதுவன்றே அவன்படி யென்கிறது, மேல். [வான்இத்யாதி] இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்க மடங்கலும் அழிந்தவன்றும் தானழியாமையாலே வலிதாய், அபரிச்சிந்நமாய்,போகமோக்ஷங்களை விளைப்பதான அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதிதொடக்கமாக .[சுற்று நீர் படைத்து] *அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ* என்கிறபடியே ஆவரண ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன் வழித்தொல்முனிமுதலா] அவ்வழியாலே தேவாதிகளைப்பற்றப் பழையனுய் மநநசீலனுன சதுர்முகன்தொடக்கமாக. [முற்றுந்தேவரோடு உலகு செய்வான் திருமோகூர்] எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [சுற்றி நாம் வலம்செய்ய] நாம் சென்றுவிடாதே ப்ரதக்ஷிணுதிகளைப்பண்ண. [நம் துயர் கெடும்கடிதே] “வழித்துணையில்லை” என்று நாம் படுகிற துக்கம் சடக்கெனப்போம்; * அத ஸோபயம் கதோ பவதி* என்னக்கடவதிறே; ஆனபின்பு, மற்றிலம் அரண்..... .... (எ)

எட்டாம் பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தசரதாத்மஜனை ஆச்ரயிக்க நம்முடைய துக்கமெல்லாம் போம் என்கிருர்.

துயர்கெடும்கடிதடைந்துவந்து அடியவர்! தொழுமின்*
உயர்கொள்சோலை ஒண்தடமணியொளி திருமோகூர்*
பெயர்களாயிரமுடைய வல்லரக்கர்புக்கழுந்த*
தயரதன்பெற்ற மரதகமணித்தடத்தினையே. 8

[துயர்கெடும்கடிது] நாம் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தன்னடையே சடக்கெனப் போம் நம்முடைய துக்கங்கள். [அடைந்துவந்து] வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர்தொழுமின்] “வழித்துணையில்லை” என்று க்லேசப்படுகிற நீங்கள் ஆச்ரயியுங்கோள். [உயர் இத்யாதி] உயர்ந்தசோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். (ஒளி - ஸமுதாயசோபை.) சோலையைக்கண்டால் அவன்வடிவுக்கு ஸ்மாரகமா

யிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் அவன்வடிவில் ச்ரமஹரதைக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும். *வாசத்தடம்போல் வருவானிறே அவன்தான். [பெயர்களாயிரமுடைய] ஈச்வரன் ரக்ஷித்துப் படைத்த பெயர்களோபாதி போருமாய்த்து இவர்கள் பரஹிம்ஸைபண்ணிப்படைத்த பெயர்; "யஜ்ஞசத்ரு, ப்ரஹ்மசத்ரு" என்றுப்போலேயிறே இவர்கள் பெயர். [வல்லரக்கர்புக்கழுந்த] பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கழுந்தும்படி. [தயரதன் இத்யாதி] சக்ரவர்த்திபெற்ற நீல மணிபோலே யிருக்கிற தடத்தை அடைந்துவந்து அடியவர்! தொழுமின். *பதிதருமருவாபீ வாரிவத் ஸர்வபோக்யம்* என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், *காகுத்ஸ்த்தபாதால முகே பதந் ஸ:* என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாசகமாயிறேயிருப்பது. *மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகா நநுத்தமாந்* என்று பக்ஷியையும் வழிநடத்துமவனிறே. ... ...(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு. நமக்குஅரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

மணித்தடத்தடிமலர்க்கண்கள் பவளச்செவ்வாய்*
அணிக்கொள்நால்தடந்தோள்தெய்வம் அசுரரையென்றும்*
துணிக்கும்வல்லரட்டன் உறைபொழில்திருமோகூர்*
நணித்துநம்முடைநல்லரண் நாமடைந்தனமே. 9

[மணித்தடத்தடி] தெளிந்த தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிகளிருப்பது. ச்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] அத்தடாகம் பூத்தாப்போலே யாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] ப்ரவாளம்போலே சிவந்த திருவதரத்தையுடையனாய், தனக்குத் தானே ஆபரணமாயிருக்கும் பெரிய நாலு திருத்தோள்களையுமுடைய தெய்வம். அவன் வழித்துணையாகப் போம்போது, ச்ரமஹரமான வடிவையும் தன்னுகப்புத்தோற்றின ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகளையும் உடையவனாய், ஒரு கல்மதிளுக்குள்ளே போமாப்போலே அச்சங்கெட்டுப் போம்படியாய்த்துத் தோள்நிழலிலே யொதுங்கினாலிருக்கும்படி. விஜிகீஷையோடேயாய்த்துப் போவது: "வழியிலே யெங்கே யென்ன ப்ரதிபந்தகம்வருகிறதோ?" என்று ஆசிலேவைத்த கையுந்தானுமாயாய்த்துப்போவது. [அசுரரையென்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்] அஸுரவர்க்கத்தை யென்றும் துணிக்கும் பெருமிடுக்கன். [உறைபொழில்திருமோகூர்] நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகூர். "ஸிம்ஹம் வர்த்திக்கும் முழஞ்சு" என்னுமாபோலே. [நணித்து] கிட்டிற்று - ப்ரத்யாஸந்நம். [நம்முடைநல்லரண்] நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனமே] - ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய நாம் கிட்டப் பெற்றோம். ..., ... (கூ)

பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு பந்துக்களானோர்! ஆதரித்து நினைத்தேத்துங்கோள் என்கிறார்.

நாமடைந்தநல்லரண் நமக்கென்றுநல்லமரர்*
தீமைசெய்யும்வல்லசுரரை அஞ்சிச்சென்றடைந்தால்*
காமரூபங்கொண்டு எழுந்தளிப்பான்திருமோகூர்*
நாமமேநவின்றெண்ணுமின் ஏத்துமின்நமர்காள்! 10

[நாம் அடைந்தவித்யாதி] "நமக்கு ரக்ஷையாக நாம்கிட்டின நல்லரண்" என்று அவர்கள் பாசுரமிருக்கும்படி. [நல்லமரர்] தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே யுபாயமென்

றறிகையாலே "நல்லமரர்" என்கிறார். அஸுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியித்தனையுமிறே. [தீமைசெய்யும் இத்யாதி] பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்குஅஞ்சி வந்து சரணம் புக்கால். [காமம் இத்யாதி] ரக்ஷணுநுரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [நாமமே நவின்று] ஊரின்பேரை வாயாலேசொல்லியநுஸந்தித்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள்நம்முடையவர்காள். (கo)

நிகமத்தில், பரமோதாரமான திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு துக்கநிவ்ருத்தியுண்டாம் என்கிறார்.

ஏத்துமின் நமர்காள்! என்றுதான் குடமாடு
கூத்தனை*குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்*
வாய்த்தவாயிரத்துள்ளிவை வண்திரு மோகூர்க்கு*
ஈத்தபத்திவையேத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடுமே. 11

[ஏத்துமின்] நம்சேஷ்டிதங்களை யுகப்பார் எல்லாரும் கண்டு வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி யேத்துங்கோளென்று, தான்சொல்லி, அதுக்கு விஷயமாகத் தான் குடக்கூத்தாடினவனை. [குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன் குடக்கூத்தை யநுஸந்தித்து இவர் வாசிகமான அடிமையிலே யதிகரித்தார். [வாய்த்தவாயிரத்துள்ளிவை] – ஸர்வேச்வரனுக்கு நேர்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளே வாய்த்தவையாய்த்து இவை. [வண்திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து] – பரமோதாரமான திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த பத்து. *ரத்நஹாரீச பார்த்திவ:* என்னுமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியில் இனிமையாலே திருமோகூர்க்காயிருந்தன வென்று கொடுத்தார். [இவையேத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடும்] இப்பத்தை யப்யஸிக்க வல்லார்க்கு, சரீராவஸாநத்தில் "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேசப்படவேண்டாதபடி காளமேகம் வழித்துணையாம். .... (கக)

முதல் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

தாளடைந்தோர்தங்கட்குத் தானேவழித்துணையாம்*
காளமேகத்தைக் கதியாக்கி – மீளுதலாம்*
ஏதமிலா விண்ணுலகில் ஏகவேண்ணும்மாறனெனக்*
கேதமுள்ள தெல்லாம் கெடும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி—கெடுமிடர்-ப்ரவேசம்

"ஒருநற்சுற்றம்" என்கிற திருமொழியிலே பலதிருப்பதிகளையும் அருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்தென்?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, "பிறந்தகத்தில்நின்றும் புக்ககத்துக்குப் போம் பெண்பிள்ளைகள் பந்துக்களிருந்தவிடமெங்கும் கண்டு வினவப்போமாபோலே, ப்ராப்யபூமியணித்தானவாறே திருப்பதிகள்தோறும் புகுகிறார்" என்றருளிச்செய்தார்.

இவரும் அப்படியே திருப்புளிங்குடியிலேபுகுவது, திருக்காட்கரையிலே புகுவது, திருமூழிக்களத்திலே புகுவது, திருநாவாயிலே புகுவது, திருக்கண்ணபுரத்திலேபுகுவது, திருமோகூரிலேபுகுவது, திருவனந்தபுரத்திலே புகுவதாகிறார். ப்ராப்யபூமியேறப் போவதாக ஒருப்பட்டு, நடுவுண்டான ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி வழிகொடுபோய்விடுகைக்குக் காளமேகத்தைத் துணையாகப்பற்றினாராய் நின்றது கீழ்; "அவ்வளவுதான் நமக்குப்போகவேணுமோ இங்கே (நமக்கு) திருவனந்தபுரம் ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க?" என்று திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாக அத்யவஸித்து; அத்தேசமாகிற இதுதான், *வாசமே கமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுரமாகையாலே, அவன்தனக்கு விரும்பி வர்த்திக்கவேண்டும்படி நிரதிசயபோக்யமுமாய், அவன்வந்து வர்த்திக்கையாலே ஸம்ஸாரதுரிதமும் தட்டாதவிடமுமாய், இச்சரீரஸம்பந்தமற்று அவ்வருகுபோனால் செய்யுமடிமையை ருசி பிறந்தபோதே இங்கேசெய்யலாம்படியுமாய், இனித்தான் "அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்றங்ககப் பணிசெய்வர்விண்ணோர்" என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளும் வந்தடிமைசெய்கிற தேசமாகையாலே "அடியார்கள்குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?" என்று ஆசைப்பட்டபடியே அவர்களோடே கூடவுமாய், அவ்வருகு போகவேண்டிற்றாகிலும் "பெரியோரை யொருகாலும்பிரிகிலேன்" என்கிறபடியே அவர்களோடேபோகவுமாயிருக்குமிறே. உகந்தருளின நிலங்களில் நிலைதான் முதலிலே பகவத்விஷயத்தில் ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கு உடலுமாய், ருசிபிறந்தால் *யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே* என்கிறபடியே ஸௌலப்பத்துக்கு எல்லைநிலமுமாகையாலே உபாய பாவமும் பூர்ணமாய், ப்ராப்யபூமியில் கொடுபோமிடத்தில், ஆதிவாஹிககணத்தில் ப்ரதாநனானதானே *ஹார்த்தாநுக்ருஹீத:* என்கிறபடியே வழியில் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கிக் கொடுபோகைக்கும் முற்பாடனைக்கும் உடலாய், ஸம்ஸார பந்தமற்று அவ்வருகேபோனால் செய்யும் அடிமையை விரோதிகிடக்கச்செய்தே க்ருதாசித்கமாகச்செய்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. ஆக, "ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்கும் உடலாய், ருசிபிறந்தபோதே யுபாயமாகைக்கும் உடலாய், ஜ்ஞாநபக்திவர்த்தகங்களுமாய், விரோதியும் கிடக்கச்செய்தே அடிமைசெய்கைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம்" என்றறுதியிட்டு, நம்மோடு ஸம்பந்தமுடைய அநுகூலஜநங்களடங்க அங்கேபோய்த் திரளுங்கோளென்கிறார். இதுதான் அல்லாததிருப்பதிகளுக்கும் ஒவ்வாதோ? "யாவரும் வந்துவணங்கும்பொழில் திருவாறன்விளையதனை மேவிவலஞ் செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னு மென்சிந்தனையே" என்று இத்யாதிகளுமுண்டே யென்னில்? எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாமுண்டாயிருந்தாலும் ஓரோவிடங்களிலே ஓரநுஸந்தாநவிசேஷங்களோடினால் அதுக்குச்சேர வார்த்தைசொல்லு மித்தனையிறே. .... *

முதற்பாட்டு, ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்ல, திருவனந்தபுரத்துக்குப் போகைக்கு விரோதியானவை யெல்லாம்போம்; அங்கே புகவாருங்கோள் என்று அநுகூலரையழைக்கிறார்.

கெடுமிடராயவெல்லாம் கேசவாவென்ன*நாளும்
கொடுவினைசெய்யுங் கூற்றின்தமர்களுங்குறுககில்லார்*
விடமுடையரவில் பள்ளி விரும்பினான்சுரும்பலற்றும்*
தடமுடைவயல் அனந்தபுரநகர்புகுதுமின்றே. 1

[கெடுமிடராயவெல்லாம்] இடரென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் கெடும். ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு ப்ராயச்சித்தமாக த்வாதசவார்ஷிகம் சரித்தால் மற்றொருபாபத்துக்கு மற்றொரு ப்ராயச்சித்தம்பண்ணவேண்டியிருக்குமிறே; இங்கு அதுவேண்டா, *பாபேந்தநாக்நி:* என்கிறபடியே. ப்ராயச்சித்தமும் பலவாயிருக்குமோ வென்னில்?—[கேசவாவென்ன] அவன் ஒரு விரோதி

யைப்போக்கினபடிசொல்ல, விரோதியென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் நசிக்கும்; ராவணனொரு வனும் ப்ராதிகூல்யம் பண்ண ராக்ஷஸஜாதியாக நசித்தாப்போலே. [எல்லாம்] அநுபவிக்கக் கடவையும் முன்பே தொடங்கி அநுபவிக்கிறவையும் நசிக்கும்; "போயபிழையும் புகுதருவா னின்றனவும்." [என்ன] உக்திமாத்ரமே இதுக்கு வேண்டுவது. கார்யத்தில் வந்தால் அர்த்த க்ரியாகாரியாயே தலைக்கட்டும்; அன்றிக்கே, ப்ரசஸ்தகேசனாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்ல ஸம்ஸாரதுரிதங்கள் அடங்கலும்போம் என்னுதல், *கேசவ: க்லேசநாசந:* என்கிறபடியே; அன்றியே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ஆனாலும் சொல்லிப்போருமது முதற்பொருளே. [நாளும் இத்யாதி] நாள்தோறும் கொடிய செயலைச் செய்யக்கடவ ம்ருத்யு வுக்கு அந்தரங்கராயிருப்பாரும் வந்துகிட்டப்பெறார்கள். யமனுக்கு அந்தரங்கரென்ன ஸர் வேச்வரனுடையார் பக்கலிலே வந்துகிட்டவோ? (ஸ்வபுருஷம்) இத்யாதி; (தஸ்யயஜ்ஞவரா ஹஸ்ய) இத்யாதி. (ப்ரணமம்யேபிகுர்வந்தி) என்றிறே அவன் வார்த்தையும். "இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப்போது மின்களென்றான்" அவர்களைக்கண்டால் "நாம் கடவோமல்லோம்" என்று போராதே, கிட்டியநுவர்த்தித்துப் போரும்கிடிகோள்! (ஸ்வபுருஷம்) யமன், தன்பரிகரம் கையும் பாசமும் சூலமும் நாயுமாய்ப்போருகிறபடியைப் பார்த்து, பாகவதர்களும் அல்லா தாரும் கலந்திருப்பர்கள்; பாகவதர்கள் முன்னே இவன் கிட்டில் செய்வதென்?" என்று துணுக்கென்று சொல்லுகிறான். (ஸ்வபுருஷம்) தனக்கு அந்தரங்கனாயிருக்கையாலே, தன் மேன்மை சொல்லவேண்டுமிடத்திலே தாழ்வுசொல்லுகிறானாய்த்துத் தவிரவொண்ணாமை யாலே. (அபிவீக்ஷ்ய) இவன்தான் நாலிரண்டோலைமறுக்கத் தரமுடையனாயிருக்குமாய்த்து; சொற்செல்லுகைக்காக இப்படியிருக்கிறவனைப் பார்க்கிறபார்வையிலே கார்யகௌரவமெல்லாம் தோற்றும்படிபார்த்தானாய்த்து. (மதுஸூதநப்ரபந்நாந்) "இவர்களை நலிந்தால் அவனுக்கென்?" என்ன; இவர்கள் அவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராயிருப்பர்கள்; இவர்களுக்கு வந்ததொன்றுக்கு அவன் மார்வு தட்டிக்கொண்டுவரும். உன்னுடையோமாய்ப்போகிற எங்களுக்கு வேறு சிலர் க்கு அஞ்சவேண்டும்படி இருந்ததாகில் நீ பின்னை யாராய் இவ்விருப்பிருந்து ஏவுகிறது? என்ன,—(ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம்) எனக்கு அடைத்த விஷயத்தில் சொற்செல்லாதாகிலன்றோ எனக்குக் குறையாவது? நாம் கடவோமல்லாத விஷயத்திலே நாம் ஆராயா நிற்கவோ? இது தன்னைத் திருமழிசைப்பிரானும் அருளிச்செய்தாரிறே—"திறம்பேன்மின்" இத்யாதி. "அவன் தமரெவ்வினையர்" இத்யாதி. அவர்கள் தங்களிலே சொல்லியிருக்கும் வார்த்தையிறே இது. "மாறுசெய்த" இத்யாதி. சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் பேரை இவன் ஆராயவோ? ஒரு திரு வேட்டையிலே, பட்டர் திருவூற்றங் கரையிலே பேரோலக்கமாகவிருக்க. "ஸந்த்யையானது" என்று சிலர் விண்ணப்பஞ்செய்ய, "நாம் பெருமாளழகிலே துவக்குண்டு இன்றொருநாளும் கர்த்தவ்யத்திலே அல்பம் தாழநின்றோமென்றால் இது குற்றமாக யமன் கேட்கவோ? ஒரு ராஜா இருந்து நாட்டுக்கணக்குக் கேட்டுக்கொடு வாராநின்றால் ராஜாவுக்கு அந்தரங்கனாயிருப் பானொருவன்பேரை வாசித்தால், 'ஓங்காண்! அதுகிடக்க: மேற்சொல்' என்றால் பின்னையொரு காலமும் அப்பேரெடுத்து வாசிக்கப்பெறுதுகாண்" என்றாராம்: இந்தப்ரஸங்கத்திலே, "உனக் காகித் தொண்டுபட்ட நல்லேனை வினைகள் நலியாமை நம்பு நம்பீ" என்றருளிச்செய்தார். ["வள்ளலே உன் தமர்க்கென்றும் நமன்றமர் கள்ளர்போல்"] இருவர் ஒருவழி போகப்பெறார் கள். 'கொடுமைசெய்யும்" இத்யாதி. விழுக்காடறியாதே வந்துகிட்டில் செய்வதென்னென் னில், "தடவரை" யித்யாதி—திருவாழியையிட்டுத் தோளைக்கழித்தல், ஓர் அம்பாலே தலையையுருட்டுதல் செய்யுமத்தனை, வாணன்பட்டது படுதல், ராவணன்பட்டது படுதல் செய்யுமத்தனை. ["வேண்டாமை நமன்றமரென்தமரை வினவப்பெறுவாரலரென்று உலகே ழாண்டான்"] யமபடர் நம்முடையாரை வினவப்பெறார்கள். அதுக்கடியென்? "வேண்டாமை"

ஊர்க்கணக்கனோ கோயிற்கட்டணத்திலேபுக்குப் படுக்கைப்பற்று ஆராய்வான்? "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்கிறவன் இவர்கள் கையில் காட்டிக்கொடானே. "நின்னுமம் கற்றவா வலிப்புடைமை நமன்றமர்தலைகள்மீதே நாவலிட்டுழி தருகின்றோம்." (ப்ரபவதி ஸம்யமநே) உங்களை நியமிக்கப்போந்த என்னைப்போலல்லகாண் என்னை நியமிக்குமவன்; இவ்வோலக்கத்திலே வந்தாலிறே நான் ஆராய்வது? அவன் எங்குமுளனிறே. [நாளும்கொடுவினை செய்யுங்கூற்றின் தமர்களும் குறுககில்லார்] பழையதாக நலிந்துபோந்த வாஸநைகொண்டு பகவத்விஷயத்திலே முதலடியிட்ட இன்றும் கிட்டவோ? [குறுககில்லார்] (நிர்த்தோஷம் வித்தி) சாவது பிறப்பதாய்ப் போந்தவனுவது, பரிஹாரமில்லாத தோஷங்களையுடையனுவது: ஆனாலும் அவனை நிர்த்தோஷனுகவே புத்திபண்ணுவது. தோஷங்களுண்டாயிருக்க இப்படி நினைக்க வேண்டுவானென்னென்ன? (ப்ரபாவாத்) இவனையோ பார்ப்பது? இவன் பற்றினவனைப் பார்க்கவேண்டாவோ? இவனை யாராய்கையாவது பகவத் ப்ரபாவத்தைப் பரிச்சேதிக்கையாமிறே. [கில்லார்] எரிகிற நெருப்பிலே கிட்டுவாருண்டோ? நியாமகனுடைய நியமநவாக்யங்கொண்டு கிட்டாமை யல்லவிறே; தந்தாமை வேண்டாதாருண்டோ? [விடமுடையித்யாதி] இனிமேல் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [விடமுடை] செந்தெங்குக்கு முட்கட்டினுப் போலே ஒருவர்க்கும் முகங்கொள்ளவொண்ணுதிருக்கை; "வாய்ந்தமதுகைடபரும் வயிறுருகி மாண்டார்" விரோதிகளாய்க் கிட்டினுர் முடிந்துபோம்படியா யிருக்கும். [அரவு] ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைத்தாயிருக்குமிறே. [பள்ளிவிரும்பினுன்] பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. (பாதேநாத்யாரோஹதி) என்று துகைத்தேறலாயாய்த்து இருப்பது. [சுரும்பலற்றும்] (ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே) என்று முக்தர் செய்யுமவற்றை வண்டுகள் செய்யா நிற்கும். [தடமுடைவயல்] விரஜை மற்றையவற்றுக்குப் போலியாயிருக்குமாய்த்துத் தடாகங்கள். [அனந்தபுரநகர்] கலங்காப்பெரு நகரத்துக்குப் போலியாயிருக்கும். [புகுதுமின்றே] "க்ரமத்திலே புகுகிறோம்" என்று ஆறியிருக்குமதன்று; இச்சை பிறந்த இன்றே போய்ப்புகுவோம். (க)

இரண்டாம்பாட்டு: ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்குச் சொன்ன திருநாமந்தானே ஆயிரம்ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாமென்கிறுர்.

இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில் எழுமையுமேதஞ்சாரா*
குன்றுநேர்மாடமாடே குருந்துசேர்செருந்திபுன்னை*
மன்றலர்பொழில் அனந்தபுரநகர்மாயன்நாமம்*
ஒன்றுமோராயிரமாம் உள்ளுவார்க்கும்பருரே. (2)

[இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில்] போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்ப் புகுவுதிகோளாகில். இதரவிஷய விரக்திதொடக்கமான அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே யமையுமோ? வென்னில் *யதஹரேவ விரஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்* என்கிறபடியே அவை வேண்டுவது, அதிக்ருதாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு; ஸர்வாதிகாரமுமாய் [ப்ராப்தமுமாய்] முன்பே இவனையிச்சித்து இச்சைபார்த்திருக்கும் விஷயத்துக்கு இச்சாமாத்ரமே வேண்டுவது; விஷயாநுரூபமாக அதிகாரி ஸம்பத்தி இவனுல் ஸம்பாதிக்க முடியாமையாலும் *ஆள்பார்த் துழிதருமவனுகையாலும் வேண்டா. *யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்* என்னுமவனிறே; விபீஷணனென்று பேராய், ராவணனுயிருந்தானென்று மீளாதேகிடீர். அதுவென்? அங்குநின்றும்வந்தா னொருவனைக் கைக்கொண்டதாகவமையாதோ வென்னவேண்டா: குறைவாளர்க்கிறே நம்மால் அபேக்ஷையுள்ளது:

அதுள்ளது ராவணனுக்கிறே. *விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா* என்று தனக்கென்ன ஒருகைம்முதலுமுண்டாகையாலே நாளைவரவுமாம்: அரைக்ஷணம் கிட்டாவிடில் நாசமாயிருக்கிறது அவனுக்கேயன்றோ? ஆனபின்பு, அவனையன்றோ முற்படக் கைக்கொள்ளவேண்டுவது? இனித்தான் இவனைக் கைக்கொண்டால், இவனும் இவன்தன்னோடே நால்வருமாய்ப்போம்; ராவணனைக் கைக்கொண்டால், துறப்புக் கூடாகக் கைக்கொண்டதாகலாம்; மஹாராஜரொருவரையும் அங்கீகரிக்க வாநரஜாதியாக வாழ்ந்துபோனுப்போலே. [எழுமையுமேதஞ்சாரா] ஒருகாலமும் பொல்லாங்குவந்து கிட்டாது. [சாரா] அதுக்கு அவன்தான் நினைப்பிடவும்வேண்டா. *சும்மெனாதே கைவிட்டோடித்தூறுகள்பாய்ந்தன* என்கிறபடியே "நமக்கு இவ்விடம் ஆச்ரயமல்ல" என்று தன்னடையேவந்து கிட்டாது; ராஜகுலஸம்பந்தத்தாலே விட்டோடிப்போம்; *வானோ மறிகடலோ* இத்யாதி. [குன்றுஇத்யாதி] ஏதம் சார்ந்தாலும் சென்று புகவேண்டும்படி காணும் ஊரின்ஐச்வர்யமும் போக்யதையும். மலைகளைப் புடைபடத்தொளைத்து நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களும், அதினருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழல்செய்தாற்போலே யிருக்கிற குருந்து, அத்தோடே சேர்ந்த செருந்தி. புன்னையென்னுதல்; அந்யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். [மன்றலர்பொழில்] ஊர்ச்சுற்றிலே யலர்ந்துகிடக்குமாய்த்துப் பொழில்கள். அன்றியே, மன்றென்று மன்றலாய், மன்றலென்று பரிமளமாய், அலருகையாவது பரம்புகையுமாய், பரிமளம் பரம்பாநின்றுள்ள பொழிலென்றுமாம். மன்றலை-மன்று என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது. [குன்றுநேர்மாடம்] "பிள்ளை திருநறையூரரையரும் பட்டரும் உள்ளேபுக்கு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணாநிற்க நான் ஸேவித்துப் போனேன்: அல்லாதாரெல்லாம் விரைந்து சடக்கென வாராநிற்க, இவர்கள் திருமாளிகைகளையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் செயலொத்திருக்கச்செய்தே இவர்களான வாசியிருந்தபடியென்!' என்றிருந்தேன்" என்றருளிச்செய்வர். [சேர்செருந்தி] *ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம்* போலேயாய்த்து. மேல் நித்யஸூரிகளைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்க, இங்கே ஸ்த்தாவரங்களைச் சொல்லுகிறது உகந்தருளின நிலங்களில் விலக்ஷணரோடு ஸ்த்தாவரங்களோடு வாசியில்லையென்றிருக்கும் உத்தேச்ய புத்தியாலே. நித்யஸூரிகளுக்கானால் அவ்வருகேபோக நினைவுண்டாகைக்கு யோக்யதையுண்டு: நினையார்கள் இத்தனை: சைதந்யத்தில் உறைப்பாலே: நினைக்கைக்கும் யோக்யதையுண்டிறே; வேறோரிடத்தில் போக நினைக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லையிறே இவற்றுக்கு. பிள்ளை ஜநநாதப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே மரம்வெட்டுவியாநிற்க எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது. ஆச்சான் திருவாலிநாடுதாஸர் நல்லன சில சுரவன்பாக்குக்களை பட்டருக்குக் கொடுவந்துகொடுத்தாராய், அவற்றைக்கண்டு "இவையிருந்தபடியென்? *திருவருள்கமுகினின்றும்வந்தவையோ?" என்றருளிச் செய்தாராம். நீராலே வளர்ந்தவையன்றே, அவனுடைய கடாக்ஷத்தாலே வளர்ந்தவையிறே. [அனந்தபுரநகர்மாயன்] ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டு "தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலாம்" என்னுமத்தாலே திருவனந்தபுரத்தை விடமாட்டாதே நிற்கிற சீலகுணாதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாமமொன்றுமோராயிரமாம்] ஒருதிருநாமந்தானே விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே; அப்படியே ஆயிரம்படி ரக்ஷகமான ஆயிரந்திருநாமத்தையுடையவன். [உள்ளுவார்க்கு] உத்தேச்யதை குறைவற்றிருந்தது, இனி அநுஸந்திப்பாரேயிறே தேட்டம். [உள்ளுவார்க்கு]ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகளோலக்கங்கொடுக்க அவர்கள் நடுவேயிருக்கக்கடவ ஸர்வேச்வரன், "தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலாம்" என்று இத்தேசத்தை விரும்பிவர்த்திக்கிற நீர்மையிலேற்றத்தை அநுஸந்திக்கவல்லார்க்கு. [உம்பரூரே] திருநாமங்களையநுஸந்திப்பார்க்கு, அவ்விடந்தானே உம்பரூரென்றுமாம்; அன்றியே,

உள்ளுவார்பெறுமிடம் உம்பரூரென்னவுமாம். அவ்விடந்தானுமுத்தேச்யமாகிறதும் அவன் விடாதே வர்த்திக்கையிறே. இனி தர்ம்மைக்யமுடையவன்தான் இவ்விடத்தே வர்த்தியா நின்றால் பின்னை இவ்விடமேஉத்தேச்யமாகத் தட்டில்லையிறே. .... (உ)

மூன்றும் பாட்டு. ப்ரதிபந்தகங்கள்போகைக்கு தேசப்ராப்தியேயமையும்: ஆயிரந் திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச்சொல்லி யநுபவியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஊரும்புட்கொடியுமஃதே உலகெல்லாமுண்டுமிழ்ந்தான்*
சேரும்தண்ணனந்தபுரம் சிக்கெனப்புகுதிராகில்*
தீரும்நோய்வினைகளெல்லாந் திண்ணநா மறியச்சொன்னோம்*
பேருமோராயிரத்துள் ஒன்றுநீர்பேசுமினே. (3)

[ஊரும்புள்] பெரியதிருவடியை வாஹநமாகக்கொண்டு நடத்தும். [கொடியுமஃதே] இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தர்க்கு "சென்றாற்குடையாம்" என்கிறபடியே உண்டாகச் சொல்லுகிற நாநாபாவம், இன்று போய்க்கிட்டினவனுக்கும் வாசியறக் கொடுக்குமென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. இவன் *அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* என்றிருந்தாலும் பலமில்லையிறே, "குருஷ்வ" என்று அவன் அப்படி கொள்ளாதவன்று, இவனுக்கு கிஞ்சித்கரியாதவன்று ஸ்வரூபலாபமில்லை. நிரபேக்ஷனன்தான் குறைய நின்று இவனுடைய குறையைத்தீர்க்குமாய்த்து. தான் ஸாபேக்ஷனாய் நின்று இவனை நிரபேக்ஷனாக்கும். இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டு நிரபேக்ஷனாக வேணுமிறே அவனுக்கு. இவனுடைய ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாக அவன் தன்னைத் தாழவிட்டானென்றால், அதுதானே நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு உடலாயிருக்குமிறே அவனுக்கு. "இன்னார்தூதனென நின்றான்" என்றபின்பிறே அவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாய்த்து. [உலகு இத்யாதி] ஸம்ஸாரஸ்பர்ச கந்தாதாரை எல்லாவடிமைகளும் கொள்ளுகையன்றிக்கே ப்ரளயாபத்தில் லோகத்தை யெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, பின்னை யுள்ளேகிடந்து தளரவொண்ணாதென்று வெளிநாடுகாண வுமிழ்ந்தவன். [சேரும்தண்ணனந்தபுரம்] ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்கு அவன்வயிற்றில் புகாதபோது உண்டான செல்லாமையோபாதியும் போருமாய்த்து, அவனுக்கு இத்தேசத்தில் புகுராதபோது உண்டான தரிப்பறுதி; ப்ரளயாபத்தினின்றும்ஜகத்தையடையரக்ஷித்தவன் (ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடையரக்ஷணார்த்தமாக) வந்து சேருகிற விடமென்னுதல், அவன் நிர்ப்பரனாய்க்கொண்டு சாய்ந்தருளுகிற விடமென்னுதல். [தண்ணனந்தபுரம்] ப்ராந்தியாலே அவன் இப்படி விரும்புகிறானல்லன்; போக்யதையாலே விடமாட்டாமையாய்த்து. உகந்தருளினநிலமாகில் இப்படியிருக்கவேண்டாவோ? "தானுகந்தவூர்" என்னக்கடவதிறே. தானுமுகந்து நித்யஸூரிகளும் உகக்குமிடமிறே பரமபதம்; இங்குத் தன்னுகப்பேயிறே: இவர்கள் வைமுக்க்யம்பண்ண நிற்கச்செய்தேயும் தான் விடமாட்டாதே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறவிடமிறே. [சிக்கென] *நச புநராவர்த்ததே* என்கிறபடியே மீளாத ருசியையுடையீர்களாய்க் கொண்டு கிட்டுவுதிகோளாகில். [தீரும் இத்யாதி] துக்கங்களும் துக்கஹேதுக்களு மெல்லாம் நசிக்கும். [திண்ணம்] *ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம்* என்னுமாபோலே. [நாம் அறியச்சொன்னோம்] சரதமாக அநுபவத்தாலே கைகண்ட நாம், இதில் வாசியறியாத நீங்களும் இழக்கவொண்ணாதென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படும்படி சொன்னோம். [நாம்] நெடுநாள் க்லேசப்பட்டுக் கரைகண்டவரிறே. [சொன்னோம்] இனி கர்மவச்யராய்ப்படுமவர்கள், சொன்ன வார்த்தை ப்ரதிபத்திபண்ணாமையாலே படுகிறார்களத்தனை; நம்மேல் குறையற நாம் சொன்னோம். செயனுக்கு தேசப்ராப்தி அமையுமென்

றீர், இனிச்சொல்லியிருக்க வடுப்பதென் என்ன? [பேரும் ஓர் இத்யாதி] ஒரு திருநாமந் தானே ஆயிரம்படி ரக்ஷகமான ஆயிரந் திருநாமத்தையுடையவனென்று சொன்னோமிறே முன்பே; அதில் வாய்க்குத் தோற்றிற்று ஒரு திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள். [பேசுமினோ] மனஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டா. .... (௩)

நாலாம் பாட்டு. ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக, 'திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்ன பாக்யவான்கள்!' என்கிறார்; அவர்கள் பாக்யம்பண்ணின படியைப் பேசுங்கோளென்றுமாம்.

பேசுமின்கூசமின்றிப் பெரியநீர்வேலைசூழ்ந்து*
வாசமேகமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுரம்*
நேசஞ்செய்துறைகின்றானை நெறிமையால்மலர்கள்தூவி*
பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ்செய்தவாறே. (4)

[பேசுமின்கூசமின்றி] உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே பேசுங்கோள். தாம் மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெறச்செய்தேயும், அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த வாஸனையாலே "அருவினையேன்" என்று பேசுகைக்குக் கூசினவிது, இவர்களுக்கும் உண்டென்றிருக்கிறார். பகவத்விஷயத்தைப் பேசும்போது கூசத்தான்வேண்டாவிறே: அப்ரதிபத்தியாலேயிறே பேசாதிருந்தது; ப்ராப்தவிஷயமென்றறியவே கூசாதே பேசலாமிறே. [பெரியநீர் இத்யாதி] மிக்கஜலத்தையுடைத்தான கடலாலே சூழப்பட்டு, வாசமேகமழாநிற்குமாய்த்துச்சோலை. சூழப்போந்தசோலையில் பரிமளம் புறம்புபோகாதபடி மதிளிட்டாப் போலேயாய்த் திருப்பது கடல். [வாசமே கமழும்] கடலில் நாற்றம் மேலிடாதபடி சோலையில் பரிமளமே விஞ்சியிருக்குமாய்த்து; இப்படிப்பட்ட சோலையை யுடைத்தான வயலாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரத்தை. 'நேசஞ்செய்துறைகின்றானை – பேசுமின் கூசமின்றி' என்று கீழோடேகூட்டவுமாம்; அப்போது, "நேசஞ்செய்துறைகின்றானை பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே?" என்றது ஆச்சர்யத்திலே யாகிறது. அன்றிக்கே, பெரியநீர் தொடங்கி - 'பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ் செய்தவாற்றை - பேசுமின் கூசமின்றி' என்னவுமாம்; அப்போது, கூசமின்றிப் பேசுகையாவதென்? என்னில்,—பகவத்விஷயம் போலே வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிறே பாகவத விஷயம் [நேசஞ்செய்துறைகின்றானை] பரமபதத்தில் தவிரவொண்ணாமையாலே யிருக்குமத்தனை, அவ்விடத்தை வசை சொல்லியாய்த்து இங்குவர்த்திப்பது; "ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உடலல்லாதவிடமும் ஒரு வாஸஸ்த்தாநமாயற்றதோ!" என்று, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கும்பாங்கானதேசமென்று விரும்பிவர்த்திப்பது இங்கேயாய்த்து; *அதிகம் புரவாஸாச்ச* [நெறிமையால் மலர்கள் தூவி] "ஸர்வேச்வரன் சேஷி; இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்குசேஷம்" என்கிற முறைமையாலே, புஷ்பாத்யுபகரணங்களை அவன்திருவடிகளிலே பணிமாறி; அன்றிக்கே, அவன்தான் இத்தேசத்தை ஸ்நேஹித்து வர்த்திக்கிறாப்போலே தாங்களும் ஸ்நேஹத்தையுடையராய் மலர்கள் தூவியென்னுதல்; இவர்கள் வர்த்திக்கிறவிடமென்று அவன் விரும்பி வந்தவோபாதி தாங்களும் ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதேயாச்ரயித்தென்னவுமாம். [புண்ணியஞ்செய்தவாறே] *சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி அடிமைசெய்கிறவர்களதும் ஓரடிமையாயற்றதோ? ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே யாய்த்துஅவர்கள்; இளையபெருமாளைப்போலேயாய்த்து இவர்கள். அவன் விட்டுப்போரச்செய்தேயும், பாரதந்த்ர்யத்தாலே விடமாட்டாதே கிடக்கிறார்களித்தனையிறே. .... (௪)

அஞ்சாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்தில் ஆச்ரயிக்குமவர்கள் நித்யஸூரிகளாவர்கள். ஆகையாலே, அங்கே நீங்களும் ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

புண்ணியஞ்செய்து நல்லபுனலோடுமலர்கள்தூவி*
எண்ணுமினெந்தைநாமம் இப்பிறப்பறுக்குமப்பால்*
திண்ணநாமறியச்சொன்னோம் செறிபொழிலனந்தபுரத்து*
அண்ணலார்கமலபாதம் அணுகுவாரமரராவார். (5)

[புண்ணியஞ்செய்து] ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. த்யாநம் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை இதிகர்த்தவ்யதையாக வுடைத்தா யிருக்குமிறே; ஆக, ஸத்கர்மபலமான பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை நினைக்கிறது. *மத்பக்தோ மந்மநா பவ* என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனலொடு மலர்கள் தூவி] நல்ல புனலோடே கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு பணிமாறி. இத்தால் அர்ச்சநாதிகளைச் சொல்லுகிறது. *மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு* என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுமின்] *ஸததம் கீர்த்தயந்த:* என்னுநின்றதிறே. [எந்தைநாமம்] இடறினவன் "அம்மே" என்னுமாபோலே திருநாமம்சொல்லும்போது ஒரு அதிகாரிஸம்பத்தி தேடவேண்டா; ஜீயர் பட்டரை "திருநாமம் சொல்லும்போது ப்ரயதனாய்க்கொண்டு சொல்லவேணுமோ?" என்று கேட்க, "கங்கையிலேமுழுகப்போமவனுக்கு வேறொரு உவர்க்குழியிலே முழுகிப்போக வேணுமோ? மேலுண்டான நன்மையைத் தருகிற இது அதிகாரிஸம்பத்தியையும் தரமாட்டாதோ?" என்றருளிச்செய்தாராம். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ருசியேயாய்த்து வேண்டுவது; அவர்களே அதிகாரிகள். [இப்பிறப்பறுக்கும்] கண்டதிறே இதினுடைய இழையீடு. கவிழ்ந்துபார்க்கவமையுமே இதினுடைய அகவாயை; தன்னடையே விரக்தி பிறக்குமே. இப்படி ப்ரத்யக்ஷிக்கச் செய்தேயும் கார்யகரமாகாதிருக்கிறதிறே வாஸநையின் கனம். ஒரு செட்டியை "இவன் தமிழுக்குதேசிகனாயிருக்கும்" என்று பட்டருக்குக்காட்டினார்களாய், "உனக்குஏதேனும் அபேக்ஷையுண்டாகில் கேட்கலாகாதோ?" என்ன. "சிலர் காண்கிற தேஹத்துக்கு அவ்வருகு ஆத்மாவுமில்லை, தர்மாதர்மங்களுமில்லை, ஈச்வரனுமில்லை' என்திராநின்றார்கள்: சிலர் 'இத்தேஹந்தான் அஸ்த்திரம் என்று இதின்தோஷத்தை தர்சித்து 'அவ்வருகே ஸ்த்திரமாயிருப்பதொன்றைப் பற்றவேணும்' என்றிராநின்றார்கள்: விஷயமொன்றாயிருக்க இவ்விரண்டு பரிமாற்றமும் நடக்கிறபடியெங்ஙனே?" என்ன; *மம மாயா துரத்யயா* என்றும் *மாயாமேதாம் தரந்தி தே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாக்யவான்களுக்கு இதினுடைய தோஷதசர்நத்தைப் பண்ணிக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கும் பாக்யஹீநர்க்கு இதிலே போக்யதாபுத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகைக்கும் உடலாம்படி கர்மாநுகுணமாக இத்தை இடையெடுத்துக்காணும் ஈச்வரன்பண்ணிற்று" என்றருளிச்செய்தார். "இதுகண்டாய்" என்னும் படியாயிருக்குமிறே: நாம் நன்றாக நினைத்திருக்குமதல்ல இதுக்குஆகாரம்; ஈச்வரன், வெளிச்சிறப்பைப் பிறப்பிக்க "இது அல்பம், அஸ்த்திரம்" என்றுஅறிந்த விதுவேகிடாய் இதுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வபாவம். [இப்பிறப்பறுக்கும்] இப்படி ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமான இத்தேஹஸம்பந்தத்தை யறுக்கும். [செறிபொழில்இத்யாதி] செறிந்த சோலையையுடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளைக் கிட்டுமவர்கள். [அப்பால் அமரராவார்] "இப்பிறப்பறுக்கும்" என்ன வேண்டாத தேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து அடிமைசெய்கிறவர்களும், திருவனந்தபுரத்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் திருவடிகளை யாச்ரயித்தவர்கள். ஆக, இத்தால் விரோதியைப் போக்குமளவேயன்றியே உத்தேச்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்தபுரமே ஆச்ரயணீயஸ்த்தலமென்கிறது. [திண்ணம்] நிச்சிதம். [நாம்அறியச்சொன்னோம்] அவனாலே * மயர்வறமதி

நலமருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாபிமாநிகளான நீங்களும் அறியும்படி உங்கள் அநர்த்தத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம். .... (5)

ஆறும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கிறது இங்கே யாகையாலே திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம்: அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணு மென்கிறார்.

அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு ஆதிசேரனந்தபுரத்து *
அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர்விண்ணோர் *
நமர்களோ! சொல்லக்கேண்மின் நாமும்போய்நணுகவேண்டும் *
குமரனார்தாதைதுன்பந் துடைத்த கோவிந்தனாரே. (6)

[அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு] மாம்பழத்தோடு ஒருஸம்பந்தமில்லாத தொன்றுக்கு மாம்பழவுண்ணியென்று பேராயிருக்குமாபோலே, இக்கரையராய் இவ்வருகுள்ளாயிற்காட்டில் நாலுநாளேழ ஜீவித்திருந்து சாகிற இவ்வளவையேகொண்டு தங்களுடைய ஆயுஸ்ஸுக்கு ஓரவஸாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அதில்லாதாரைப்போலே தூர்மாநம் பண்ணிக்கொண்டு திரிவர்களாய்த்து. [திரிகின்றார்] பந்தகம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப்பயராய்த் திரிவர்களாய்த்து. இவனளவல்லவிறே யவர்களுக்கு. விடும்போது ஒரு தேஹமாத்ரமாதல், ஒரு ஸ்த்ரீயாதலாயிருக்கும் இவனுக்கு; ப்ரஹ்மாவுக்கு அண்டமித்தனையும் விடவேண்டி வருமிறே. [ஆதிசேரனந்தபுரத்து] இவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் அவன்பக்கல் ஸாம்யம் காரணத்வத்திலேயாய்த்து. அவர்களுக்கு, ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொடுக்கும்; இவர்களுக்கு, தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும்சேர்த்து இத்தேஹம் க்ஷணந்தோறும் நசிக்க உண்டாக்கி நடத்திக்கொடுக்கும். ஜகத்காரண பூதனானவன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவனந்தபுரத்து. [அமரர்கோன் இத்யாதி] ஸ்ரீஸேநாபதி யாழ்வான் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிறான்; நித்யஸூரிகளெடுத்துக் கைநீட்டுவார். [நமர்களோ சொல்லக் கேண்மின்] "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்று சொன்னதுக்குள்ளே யடங்கும்படி என்னோடே நிருபாதிகஸம்பந்தமுடையாரடங்க, நான்சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேளுங்கோள். பந்துக்களாயிருப்பார்க்கு நல்வார்த்தை சொல்லவேணுமிறே. [நாமும்] அடிமையிலே ருசியுடையநாமும், நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய்ச் சென்றுகிட்டி அடிமைசெய்யவேணும். [போய் நணுகவேண்டும்] இங்கேயிருந்து மநோரதிக்குமளவு போராது, போய்ப்புகவேணும். அவர்கள் நடுவே ஸம்ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவொண்ணுமோவென்னில் [குமரனார் இத்யாதி] தேவஸேநாபதியாய் ப்ரபலனான ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகனானவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த துக்கைப் போக்கினக்ருஷ்ணனை. தேவர்களும்அஸுரர்களும்கூட்டுப்படையாய் எதிரிட்டுவருமன்றும், அவர்கள் ஆபந்நரானால் அவர்கள் ஆபத்தைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமவனாய்த்து அவன்; ஆனபின்பு, நமக்கு அத்தேசத்தை ப்ராபிக்கைக்கு ஓரருமைப்பட வேணுமோ? துர்மாநிகளுக்கும் துக்க நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்குமவன், அபிமாந ஶூந்யரான நமக்குத் தன்னைக் கிட்டுகையில் அருமைப்படுத்துமோ? ருத்ராதிகளுக்கு துக்க நிவர்த்தகனாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் கையாளாயிருக்கும். 'கோவிந்தனாரை நாமும் போய் நணுகவேண்டும்.' .... (6)

ஏழாம்பாட்டு. ஸர்வேச்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே சென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், ஒருதேசவிசேஷத்தே சென்று அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோமென்னும் துக்கம் போமென்கிறார்.

துடைத்தகோவிந்தனாரே உலகுயிர்தேவும்மற்றும் *
படைத்த வெம்பரம மூர்த்தி பாம்பணைப்பள்ளிகொண்டான் *
மடைத்தலைவாளைபாயும் வயலணியனந்தபுரம் *
கடைத்தலைசீய்க்கப் பெற்றால் கடுவினைகளையலாமே. (7)

[துடைத்தகோவிந்தனாரே இத்யாதி] துடைக்கை-ஸம்ஹரிக்கை. அப்யய்பூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி யிருப்பது. *க்ருஷ்ணஏவ ஹி லோகாநாம்* "வையமேழும்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே." [உலகுயிரித்யாதி] லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின. இவை அதிப்ரவ்ருத்தமானவன்று ஸம்ஹரித்து, பின்னை புருஷார்த்தோபயோகியான கரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி] ஆச்ரிதபவ்யனான ஸர்வேச்வரன். [பாம்பணைப் பள்ளிகொண்டான்] ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய. [மடைத்தலை இத்யாதி] ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வாளைகள் பாயாநின்றுள்ள வயலாலே அலங்க்ருதமான தேசத்திலே; முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணிக் களித்து வர்த்திக்குமாப்போலே யாய்த்து, அத்தேசத்தில் திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திப்பது. [கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்] திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கடுவினைகளையலாமே] அடிமை செய்யப் பெறுமையாலுண்டான க்லேசமெல்லாம் போம். சேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திபெறுமையால் வரும் க்லேசம் ப்ராயச்சித்தத்தால் போக்குமதன்றே. .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப் போருங்கோளென்று, அநுகூலரை யழைக்கிறார்.

கடுவினைகளையலாகும் காமனைப்பயந்தகாளை *
இடவகைகொண்டதென்பர் எழிலணியனந்தபுரம் *
படமுடையரவிற்பள்ளி பயின்றவன் பாதங்காண *
நடமினோநமர்களுள்ளீர்! நாமுமக்கறியச்சொன்னோம். (8)

[கடுவினைகளையலாகும்]-நம்மால்போக்கவரிதான பாபங்களையும் போக்கலாம். [காமனைப்பயந்தகாளை] - உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவது அவ்வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவுமே! நாட்டைத் தன்னழகாலேவெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கும் உத்பாதகனாயிருக்கும். இருவரையும் கூடக்கண்டால் "முறைகெடச்சொன்னார்களே" என்றிருக்கும்.* ப்ரஸவாந்தஞ்சயௌவநம் * என்கிறதும், இவ்விஷயத்திலே மற்றைப்படியாயிருக்கிறது காணும். [இடவகை கொண்டதென்பர்] - இவ்விடத்தை வாஸஸ்த்தாநமாகக்கொண்டதென்று, அறிவுடையாரடங்கச் செவிசீபாய்ந்துகிடப்பர்கள்; *பத்மநாபம் விதுர்ப்புதா:* [எழிலணியனந்தபுரம்] - பரமபதத்தில் ஒருபுதுமை செய்யவொண்ணாதிறே; அங்குத்தையிற்காட்டில் இங்குத்தைக்குத் தன்னேற்றமிருக்கிறபடி. [படமுடையரவில்] - ஸர்வேச்வரன் சாய்ந்தருளினால் அவனுக்குப் பிறக்கும் விகாஸம் சொல்லுகிறது - படமுடையரவென்று. [பள்ளிபயின்றவன்] ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞமான வஸ்துவும் உணர்த்தியறும்படியாய்த்துப் படுக்கைவாய்ப்பு. [பாதம்இத்யாதி] - திருவடிகளைக்காணும்படியாக, "வரிவாளரவினணைப்பள்ளிகொள்கின்ற கரியான் கழல்காணக்கருதும்கருத்து" என்றிருக்குமென்னோடு ஒருகுடற்றுடக்குடையாரடங்கலும் போரப் பாருங்கோள். திருவத்யயநம் பரடாநிற்க, இத்தைக் கேட்டருளி, ஆளவந்தார் "நமக்கு ஆழ்வாரோடே ஒருஸம்பந்தமுண்டாகவேணும்" என்று, அப்போதே ஸ்ரீபாதத்தையுடையாரைக் கூட்டிக்கொண்டெழுந்தருளினார். [நாம்] - கண்வளர்ந்தருளுகிறவழகில் சுவடறிந்து, "யவரேனுமவர் - எம்மையாளும்

பரமர்" என்னக்கடவ நாம். [உமக்கு அறியச்சொன்னோம்] - அவ்வடிவைக் காணவேணுமென்கிற அபேக்ஷையுடைய உங்களுக்கு அறியும்படி சொன்னோம். .... (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. சரீராவஸாநம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலே புக்கு அடிமைசெய்ய, தாஸ்யவிரோதி கர்மங்கள் தானே நசிக்குமென்கிறார்.

நாமுமக்கறியச்சோன்ன நாள்களும்நணியவான *
சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டீர் செறிபோழிலனந்தபுரம் *
தூமநல்விரைமலர்கள் துவளறவாய்ந்துகோண்டு *
வாமனனடிக்கேன்றேத்த மாய்ந்தறும்வினைகள்தாமே. (9)

[நாம்உமக்கு இத்யாதி] - "நாளேலறியேன்" என்றும் "மரணமானால்" என்றும் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டியவாய்த்தின. பிறர்க்கு அப்படித்தாம் சொன்னாரோவென்னில், *மாலைநண்ணியிலே "மரணமானால்" என்று ஈச்வராபிப்ராயத்தைத் தாம் அறிந்து, அத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசித்தாரிறே. இதிலும் பரோபதேசமிறே. *தஸ்மிந்நஸ்தமிதே* இத்யாதி-பீஷ்மன் முடியாநின்றான், பின்னை இவ்வர்த்தம் கேட்கலாவார் இல்லையென்று அவன் அருளிச்செய்தவார்த்தையை, இப்போது இவர்தாம் அருளிச்செய்கிறார். (அஸ்தமிதே)-கண்ணுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாரும், நெஞ்சுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாருமாக, ஆதித்யர்களிருவராய்த்து; *ஞானமாகி நாயிறுகி* (*ஜ்ஞாநாங்யல்பீபவிஷ்யந்தி*) ஸ்வரூபத்தோபாதி நித்யமாயிருக்குமிறே தர்மபூதஜ்ஞானமும்; இனி இதுக்கு உதயாஸ்தமய வ்யவஹாரம் ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரத்தை யபேக்ஷித்தாயிருக்குமிறே. அவன்போனால் பின்னைக் கொள்வாரும் கொடுப்பாருமின்றிக்கே பரிமாற்ற மறும். இதுக்கு பட்டர் அருளிச்செய்ததாக, பரிஜையப்பர்—"ஒருமதிப்பன்தலையில் கிடவாதவன்று கொள்வார் கொடுப்பாரின்றியே எளிவிலையனாய்ப் போம்". [தஸ்மாத் த்வாம் சோதயாம்யஹம்] ஆகையாலேகாண் உன்னை த்வரிப்பித்து அவன்பக்கலிலேபோய்க்கேள் என்று சொல்லுகிறது. [சேமம் நன்குடைத்துக் கண்டீர் செறிபொழிலனந்தபுரம்] - நிரதிசயபோக்யமான தேசந்தானே மாணதசைக்கு ரக்ஷகமாம். தூமநல்விரைமலர்கள்] - நன்றான தூபம், பரிமளத்தையுடைத்தான நல்ல புஷ்பங்கள் இவற்றை. [துவளற இத்யாதி] - தனக்கும் அவனுக்கும் ஸத்ருசமாம்படி விலக்ஷணமாக்கிக் கொண்டு. [வாமனன் இத்யாதி] – தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனாயிருக்குமவன் திருவடிகளுக்கு என்றேத்த. [மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே] - இவன் தன் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான பரிமாற்றத்திலே யந்வயிக்க, விரோதிகளடைய நசித்துப்போம்..... (கூ)

பத்தாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் பெருமை பேசநிலமன்றென்கிறார்.

மாய்ந்தறும்வினைகள்தாமே மாதவாவேன்ன * நாளும்
ஏய்ந்தபோன்மதிள் அனந்தபுரநகர் எந்தைக் கேன்று *
சாந்தோடேவிளக்கந்தூபந் தாமரை மலர்கள்நல்ல *
ஆய்ந்துகோண்டேத்தவல்லார் அந்தமில்புகழினாரே. (10)

[மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே மாதவாவென்ன]-மாதாபிதாக்கள் பேரைச்சொல்ல அநாதிகாலார்ஜிதமான துக்கங்கள் தானேபோம். (மாதவாவென்ன - மாய்ந்தறும் வினைகள்)-அப்பாவென்ன உச்சி குளிருங்காணும். [ஏய்ந்தஇத்யாதி] - அங்குத்தைக்கு ஈடான பொன் மதிளையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என் ஸ்வாமிக்கென்று புஷ்பாத்யுபகரணங்

களைக் கொண்டு ஆச்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில்புகழினரே] – "அமரராவார்" என்கிறவள வன்றிக்கே விண்ணுளாரிலும்சீரியராவர். .... (கo)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு போக்யராவரென்கிறார்.

அந்தமில்புகழ் அனந்தபுரநகராதிதன்னை *
கொந்தலர்பொழிற்குருகூர்மாறன் சொல்லாயிரத்துள் *
ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார் அணைவர்போய்அமருலகில் *
பைந்தொடிமடந்தையர்தம் வேய்மருதோளிணையே. (11)

[அந்தமில்இத்யாதி] - திருவனந்தபுரத்திலே நிரவதிககுணனாய், ஜகத்காரணபூதனானவனை; ஆச்ரயிக்கிறவர்களும் அந்தமில்புகழினார்: ஆச்ரயணீயனும் அந்தமில்புகழினன்காணும். பரமபதத்தை விட்டுத் திருவனந்தபுரத்திலேவந்து ஆச்ரிதர்க்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே புகழுக்குஒருமுடிவில்லையாய்த்து அவனுக்கு; ஸம்ஸாரத்தை விட்டு உகந்தருளினநிலத்திலே அடிமைசெய்கையாலே புகழுக்கு அந்தமில்லையாய்த்து இவர்களுக்கு. இவனை அடிமைகொள்ளுகையாலே புகழுக்கெல்லையில்லையாய்த்து அவனுக்கு: அவனுக்கு அடிமை செய்கையாலே புகழுக்கு அந்தமில்லையாய்த்து இவர்களுக்கு. இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தால் இவனுக்குப்புகழுண்டாகிலாய்த்துப் பரமபதத்திலிருந்தால் அவனுக்குப் புகழுண்டாவது. இந்நிலத்தைவிடவிட இவனுக்குப் புகழுண்டாமாபோலே, அந்நிலத்தைவிடவிட அவனுக்குப்புகழுண்டாம். இருவர்க்கும் இரண்டும் அலப்யலாபமிறே. [கொந்தலர்பொழில்குருகூர்இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார்] – ரத்நங்களை முகமறிந்து கோத்துச் சேர்த்திகளைக் கொண்டாடுமாபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அநுபவிக்கிறது. [அணைவர்இத்யாதி] – ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப்போய், *சதம் மாலாஹஸ்தா:* இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே, அங்குத்தை யப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய ஆதரத்துக்கு விஷயபூதராவரென்றபடி. "முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள" என்றத்தோடு "வேய்மருதோளிணை - அணைவர்" என்கிற வித்தோடு வாசியில்லை. *மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்வந்தே* என்னக்கடவதிறே. .... (கக)

இரண்டாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று

———

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கெடுமிடர்வைகுந்தத்தைக் கிட்டினற்போல்
தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில் - படவரவில்
கண்டுயில்மாற்காட்செய்யக் காதலித்தான்மாறனுயர்
விண்டனிலுள்ளோர்வியப்பவே.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றந் திருவாய்மொழி—வேய்மருதோள் - ப்ரவேசம்.

திருவனந்தபுரத்திலேபுக்குப் பாரித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெறாமையாலே, அதிசங்கைபண்ணவேண்டும்படியாய் வந்து விழுந்தது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யவேணுமென்று பாரித்தார்; பாரித்தபடியே அத்தேசத்திலேபோய்ப் புக்கு அடிமைசெய்யப் பெற்றிலர்; அத்தேசத்திலே அப்போதே போய்ப் புகப்பெறாமையாலும், பாரித்தபடி அடிமைசெய்யப்பெறாமையாலும், நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸநையாலும்- அநாதியாய்வருகிற அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சின வச்சத்தாலும், ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சினபடியாலும், - அதாவது- சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்த் ஸ்ரீபராதாழ்வானுக்கு மறுத்துப்போன ஸ்வாதந்த்ர்யமிறே. —இனி ஸர்வேச்வரன் தானேவந்து விஷயீகரிக்கைக் கீடான பக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கையாலும், (இன்னமும் ப்ராக்ருதியிலேவைக்கில் செய்வதென்? என்னும் பயத்தாலே அவஸந்நராய்) தமக்குப்பிறந்த தசா விசேஷத்தை ஒருபிராட்டி பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். பயநிவ்ருத்திக்கு உடலான இதுதானேயிறே இப்போது இவர்க்கு பயஹேதுவாகிறது. இப்போதே அத்தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெற்றிலோம் என்றிருக்கவேண்டா: அவனை அநுஸந்தித்தால் *காலாழும் நெஞ்சழியும்* என்ற பக்திபாரவச்யத்தாலே இப்போது அடியிடமாட்டாது ஒழிகிறாராகையாலே. அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோமென்று அஞ்சவேண்டா ; * புகழுநல்லொருவனிற்படியே இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஏதேனுமாகச்சொன்னவற்றையே தனக்கு அடிமையாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தாலே. இன்று நினைத்தவற்றையும் செய்தவற்றையுமெல்லாம் தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்குமவனிறேயவன். இனித் தமப்பன்பகையாக அவனிலும் இவன் அண்ணியனென்று வரநின்ற ப்ரஹ்லாதனிறே முடிவிலேவந்து எதிரிட்டான். ஆக, ப்ராந்தனுக்குப்பிறந்த தெளிவுபோலே அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞானத்தை விச்வஸிக்கவொண்ணாது என்றிறே இவர்தாம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நினைத்து "தேறேல்என்னை" என்று அஞ்சிற்றும்; அங்ஙனஞ்சவேண்டா, *முடியானேயிற் கரணங்களையுடையவராகையாலே. அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத்தஞ்சவேண்டா; *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்று விரோதியைத் துண்டித்துக் கொண்டு போகைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே. பக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கவேண்டா; ப்ரபத்தியை யுபாயமாகப்பற்றினவராகையாலே. இனி, *நோபஜநம் ஸ்மரந்* என்கிறபடியே இத்தை ஸ்மரியாதபடியான ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் படுத்துகிறபாடிறே இது. ப்ரத்யக்ஷமும் அகிஞ்சித்கரமாய், கூடவிருக்கச்செய்தே "பிரிந்தான்" என்று ப்ரமிக்கும்படி பிரிவால் வந்த வாஸநை மேற்கொள்ளுகிறதிறே; யோக்யதைகிடந்து படுத்துகிறபாடிறே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று - பகவத்ப்ரஸாதலப்தமாய், பரபக்திரூபமாய், ருசிகார்யமாயிருக்கிற இருட்சி யிருக்கிறபடியிறே இது. இனி, ஈச்வரனுக்குக் கால் நடையாடாததொருதேசத்திலே இவரைவைத்துப்பரிஹரிக்கலாமத்தனை. கலந்து நெடுநாள் பிரிந்துபோந்தாளொருபிராட்டியாய், அவ்வாஸநையாலே, க்ருஷ்ணன் கூடவிருக்கச்செய்தேயும் இவன்பண்டுபிரிந்து போந்த ப்ரபாதகாலமும்வந்து அக்காலத்துக்கு அடைத்தகாற்றுக்கள் அடிக்கையாலும், குயில்கள்கூவுகையாலும், மயில்கள் ஆலிக்கையாலும், காடெங்கும் ஒக்கக் கன்றுகளும் பசுக்களும் பரக்கையாலும், "இக்காலத்தில் அவன்போகை தவிரான்; பசுக்களினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் அவற்றைவிட்டு நம்மோடிருப்பானொருவனல்லன்; ஆனபின்பு அவன்போனான்" என்று கூடவிருக்கச்செய்தேயும் அவன் பிரிவை நிச்சயித்து, ஒரு *இன்னுயிர்ச்சேவல் *மல்லிகைகமழ்தென்றல் தொடக்கமானவற்றில் அவன் அஸந்நிதியிற் பட்டக்லேசத்தையடைய அவன்கண்முகப்பேபட்டு ஸர்வசக்தியான அவன் தனக்கும் பரி

ஹரிக்கவொண்ணாதபடியாய்த்து இவ்வாபத்து. அதாவது-போனானாய் வருகிறானல்லன். போக நினைத்தானாய்த் தவிருகிறானல்லனே. இப்படி நோவுபட்டு, "நீ ஸர்வதா பசுமேய்க்கப்போகை தவிராய்; உன்போக்கு எனக்கு அநபிமதம்; ஆகையாலே உன்னுடையபோக்கை விலக்கவேணுமென்று நினையாநின்றேன்; இதுக்கு நாநீர் வருகிறதில்லை; அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என்தலையிலேவைக்கவேணும்: நீ பசு மேய்க்கப்போகாதொழியவேணும் ; ஸப்ரமாதமான காட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போனால் அங்குள்ள அஸுரராக்ஷஸாதிகளாலே என்புகுருகிறதோ? என்று அஞ்சாநின்றேன்" இனி, * மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர்நாராயண: * என்று அவன் ஸர்வவிதபந்துவுமாயிருக்குமாபோலே, இத்தலைக்கும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறந்தால் எல்லாப்பரிவுகளும் உண்டாயிருக்குமிறே; * யதாபதாஹி * என்கிறபடியே. ஆனபின்பு, நீ போகில் நான் உளளாகமாட்டேனென்று இப்படி நோவுபட, அவனும் இத்தையடைய அநுஸந்தித்து. "நான்போகிறேனல்லேன்" என்று தான்போகாமையை இவள் நெஞ்சிலே படுத்தித்தரிப்பிக்கத் தரித்ததாய்த்தலைக்கட்டுகிறது. இத்திருவாய்மொழியில். இத்தால்-தாதர்த்த்யத்தினுடைய எல்லையிருக்கிறபடியிறே. * எம்மா வீட்டிலே "தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே" என்று நிஷ்கர்ஷித்ததொன்று உண்டிறே; அத்தை அழிக்கிறதாய்த்து இங்கு. என்னைக்கொள்ளவேணுமென்றிறே அங்குச்சொல்லிற்று; என்னோடு கலக்கவுமாம், வேறே சிலரோடே கலக்கவுமாம்: அங்குத்தைக் குறை தீருமத்தனை வேண்டுவதென்கிறது இங்கு. அது தன்னில் எனக்கு என்றவிடம், புருஷார்த்தமாகைக்காகச் சொன்னவித்தனையிறே. அது அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு உடலாமித்தனை. இவன்தான் எனக்கு என்னாதவன்று புருஷார்த்தமாகாது. அவன்தான் விரும்பி ப்ரவர்த்திப்பதும் செய்யான். .... *

முதற்பாட்டு. அவன்பிரிகிறானென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்குமேலே குயில் தொடக்கமான பாதகபதார்த்தங்களின் த்வநியாலும் அவன்நோக்காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தைத் தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாப்போலே அவன்தனக்குச்சொல்லுகிறாள்.

வேய்மருதோளிணைமெலியுமாலோ ! மெலிவுமென்தனிமையும்யாதும்நோக்கா *
காமருகுயில்களுங்கூவுமாலோ ! கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ !*
ஆமருவினநிரைமேய்க்க நீபோக்கு ஒருபகலாயிரமூழியாலோ *
தாமரைக்கண்கள்கோண்டீர்தியாலோ ! தகவிலைதகவிலையேநீகண்ணா ! 1

[வேயித்யாதி] – சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் வேயை ஒருவகைக்குப் போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற தோள்களிரண்டும் மெலியாநின்றனவென்கிறாள் ; செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரனுக்கு "உன்பூந்தோட்டம் அழிகிறது" என்பாரைப்போலே. தன் பிரிவில் இவளாற்றாமை கேட்டார்வாய்க்கேட்கையன்றிக்கே கைம்மேலே காணலாயிருக்கிறது காணும் இவள்மெலிவு. இவளுடைய ப்ராந்தியை யநுவர்த்தித்து, கிண்ணகத்திலேயடிச்சுடுவாரைப்போலே அவன் கூடவிருக்கச்செய்தேயும் மெலியாநின்றனவாய்த்துத்தோள்கள். கூடவிருந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லையிறே அகவாயிலே பிரிவுண்டானால் அதின் கார்யமான மெலிவு பிறந்தன்றியில்லாதிறே. தன்தோள்கள் மெலிகிறவித்தை உன்னுடையதோள்கள் மெலியாநின்றன என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறாள் காணும்! தேவதத்தனென்றத்தோடு வாஸுதேவசப்தத்தோடு வாசியறும்படி அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிறே இவ்வாத்மவஸ்து விருப்பது. நீ கலக்கப் புக்கால் விடாயாறுவதெங்கே? *மெல்லியல்தோள்தோய்ந்திறே விடாயாறுவது. [இணை] - நீசேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வெருவும் தோள்கள் படுகிறபாடு பாராய்! தன்னழகைத் தான் கொண்டாடுமவளல்லளே: அவன் சொல்லக்கேட்ட செவியேற்றாலே சொல்லுகிறாளிறே. இனி நீ வந்தாலும் அஸத்ஸமங்கிடாய்: [ஆலோ!] - விஷாதாதிசய ஸூசகமிருக்கிறபடி. [மெலிவும்

என்தனிமையும்] நாட்டார் மெலிவும் தனிமையும்போலல்லவிறே என்மெலிவும் என்தனிமையும். உன்மெலிவும் உன்தனிமையும்போலல்ல; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிற தனிமையும், பிரியாதிருக்கச்செய்தே வருகிற மெலிவுமிறே இது. *பொன்செய்பூண்மென் முலைக்கென்றுமெலியுமே என்றும், *மிகமேனிமெலிவெய்தி* என்றும், தமியமாலோ என்றும் சொன்னவற்றி னளவல்லவிறே. அவன் அஸந்நிதியில் பட்டவையிறே அவை; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிறதிறே இது. "தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்று" என்று தாம் போவார் தம்மை வைத்தன்றே போகக்கடவது என்னக்கடவ அவளுக்கு, கூடவிருக்கச் செய்தே போனனென்று நினைக்கவுமாமிறே ப்ரேமஸ்வபாவத்தாலே. அவன் தான் போனனைய் வருகிறனல்லன், போகநினைத்தானைப் தவிருகிறனல்லன்; அவனாலும் அப்ராதிக்ரியமிறே இது. அவன்தானும், இவள் மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு நாம்பிரிந்தோமோ? என்று ப்ரமிக்கும்படியிறே யிருக்கிறது. இருவரும் இருவர்க்கும் ஊமத்தங்காயானல் தெளிய விரகில்லை. இதுதான் அவனுடைய ஸௌபாக்யபலமிருந்தபடியிறே. முன்பு இவள் பிரிவாற்றாமையால் பட்டவையெல்லாம் தான் கண்டறியானே; தோழிமார் மற்றையார்சொல்லக் கேட்டார்வாய்க் கேட்குமித்தனையிறே; * வாஹிவாத* இத்யாதிவத்; இப்போது, தன் கண்ணாலே காணப்பெற்றானே. இவள்தான், தோழிமாரோடு சொல்லுமத்தை இப்போது அவன் தன்னோடே சொல்லுகிறாளிறே. [யாதும்நோக்கா] - ஒன்றையும் பார்க்கிறதில்லை. தோளின் மெலிவும் தனிமையும் இவையொன்றும் பார்க்கிறனவில்லை. [காமருகுயில்களும்] - காமருதலாவது விருப்பம். இவற்றினுடைய கலவி பிரிவுக்கு உடலாயிராமையாலே மேன்மேலென விருப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்குமிறே. கலவி பிரிவோடே வ்யாப்தமென்னும் பயமில்லை இவற்றுக்கு. [குயில்களும்] - நீயேயன்றிக்கே, இவையும் பாதகமாகாநின்றன. நீ பாதிக்க வாவிட்ட பரிகாரத்திற்காட்டில் இன்னமும் நீதானே நல்லை. [கூவுமாலோ]-என் தசையைக்கண்டால் இவற்றுக்கு வாயைப்புதைக்கவேண்டாவோ? பிரிந்து நோவுபடுகிற என்படியைக் கண்டால் "நஞ்சுபோலே நம்முடைய த்வநி இவளுக்கு பாதகமாம்" என்று தவிரவேண்டாவோ? *கஸ்ய நாராத்யதே சித்தம் *உருவின வாள் உறையிலே யிடவேண்டும்படிகாணும் இவளுடைய தசை. [கணமயில்] -எதிர்த்தலையையும் தனியேவைத்து நோவுபடுத்தித் தானும் தனியேயிருந்து நோவுபடுவாரைப் போலே யன்றிக்கே சேர்த்தியையுடையவா யிராநின்றதாய்த்து இவை. [அவை] -த்ருஷ்டி விஷம்போலே யிருக்கையாலே முகத்தை மாறவைத்து 'அவை' என்கிறாள், கண் கொண்டு காணப்போகாமையாலே. ஒருதிரளாக பாதகமாகாநின்றதாய்த்து. [கலந்து] - "இவ்வளவில் நாம் கலக்கை ஸ்த்ரீவதம்" என்றறிந்து மீளுகிறதில்லை. [ஆலுமாலோ] - கலந்த கலவியால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணாநின்றனவென்று ப்ரத்யக்ஷித்து வைத்து, 'அவை'என்னும்போது முகத்தைமாறிச்சொல்லுகிறாளாய் இருந்ததிறே. *[மயூரஸ்ய] -இருவராயிருப்பார் எல்லாரையும் பிரித்தானென்றேயிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கொண்டுபோய்த்திலனே? (வநே)-திருவயோதயையிலேவந்து பிரித்தானல்லனே! போகத்துக்கு ஏகாந்தமானகாட்டிலேயிறே. (ரக்ஷஸா ந ஹ்ருதா ப்ரியா)-நீர்மைகேடனை அப்படுகொலைக்காரனல் பிரிக்கப்படாதது இதொன்றுமேயாகாதே! [ஆமருவுஇத்யாதி] - இவ்வளவில் * கதமேஷா பவிஷ்யதி * என்னவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படாநின்றான். உன்னோடே மருவித் திரளாயிருக்கிற ஆநிரையுண்டு - பசுநிரை; அத்தைமேய்க்க. * மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழி சோரவிறே நிற்பது; வேறொன்றின்றிக்கே இவனோட்டைச் சேர்த்தியேயிறே இவற்றுக்கு தாரகம். [இனம்] - அவனுடைய ரக்ஷ்யகோடியிலே யன்வயித்தாலும் தனியராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்க நினையான்; திரளாயிருப்பாரையாய்த்து அவன் ரக்ஷிக்க நினைப்பது. [நீபோக்கொரு

பகல்] - நீ போகிற ஒருபகலென்னுதல்; உன்னுடையபோக்கான ஒருபகலென்னுதல்; அன்றிக்கே, பசுக்களை மேய்க்கைக்காக நீபோகவிடுகிற பகல் என்னவுமாம். "இதெல்லாம் ஒரு பகலளவேயன்றோ?" என்றான்; [ஆயிரம்இத்யாதி] - உன்னைப்போலேயென்று இராத்தேகொள்ளாய் எங்களையும். இரவொன்றும் பகலொன்றும் உத்தேச்யமாயிருப்பார் படியாயிராதுகாண், எல்லாக்காலத்திலுமொன்றே போதுபோக்காக இருப்பார்க்கு. *யதாப்தகோடிப்ரதிம: க்ஷணஸ்தேந விநாபவத்*. "போனோமல்லோம்; போகநினைத்தோமல்லோம்; நாம் கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிந்தோமாகக்கொண்டு நோவுபட்டுப் பதார்த்தங்களுமடைய பாதகமாயிருப்பதே! இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவம் இருக்கும்படியென்?" என்று கண்ணாலே குளிரநோக்கினான். [தாமரைக்கண்கள் கொண்டீர்தியாலோ] - நீ நோக்காலே நலிவதில் இன்னம் பசுமேய்க்கப் போகையே நன்று. "முன்புத்தைநோக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்ச் சொல்லுகிறாள்" என்பாருமுண்டு; "ஈர்தி" - என்கையாலே இப்போது நலியாநின்றாய் என்றே சொல்ல அமையுமிறே. இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை] - ஜகத்தில் க்ருபையில்லைகிடீர் என்கிறாள்; அவனை விலக்குகிறார் இல்லையாகாதே. நம்மோடு விரோதித்தாரை இன்னாதாகிறதென், இவன் நம்மை நலியாநிற்க? ஒன்றுக்கு அந்நதோஷமுண்டு, ஒன்றுக்கு ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; ஆனபின்பு, இவை நம்மோடே விரோதிக்கை ப்ராப்தமன்றோ? மயில், ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய வாஹநமாகையாலே ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; குயில், பலிபுக்கினுடைய அந்நத்தை புஜிக்கையாலே அந்நதோஷமுண்டு. [நீ - தகவிலை] - உனக்குத் தகவில்லை. "தகவுடையவனே" என்று கூப்பிடுமவள்கிடீர், அவன் ஸந்நிதியிலே இப்போது 'தகவிலை' என்கிறாள். நீ தகவுடையையல்லை. மேலில் "தகவிலை" என்கிறதுபோலன்றிக்கே, முற்பட்டதுக்குத் தகவிலையென்று பொருளாய், நாட்டில் க்ருபையில்லையென்னவுமாம்; அன்றியே இரண்டும் தகவிலை என்றேயாய், அப்போது இரட்டிப்புக்குக்கருத்து–நீதகவுடையை யல்லையென்னுமிடத்துக்குக் *கொடியெடுக்கிறேன் என்கிறாள். *ஏவமார்த்தாஸு யோஷித்ஸு க்ருபா கஸ்ய நஜாயதே* என்கிற படியே. .... (க)

இரண்டாம் பாட்டு. இவள் தரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ச்லேஷ ஸுகமெல்லாம் நீ போகக்கடவையென்னுமதினாலே ஸ்வப்நம் கண்டு விழித்தாற்போலேயாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வவ்ருத்தமான ஸம்ச்லேஷத்தையே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

தகவிலை தகவிலையேநீகண்ணா! தடமுலைபுணர்தோறும்புணர்ச்சிக்காரா *
சுகவெள்ளம் விசும்பிறந்து அறிவைமூழ்க்கச்சூழ்ந்துஅதுகனவென நீங்கியாங்கே *
அகவுயிரகமகந்தோறுமுள்புக்கு ஆவியின்பரமல்லவேட்கை அந்தோ !*
மிகமிகவினிபுன்னைப் பிரிவையாமால் வீவநின் பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கே. 2

[தகவிலைஇத்யாதி] (நீ - கண்ணா-தகவிலையே) – க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கு ஸ்வம்மாயிருக்குமென்று ப்ரஸித்தமிறே;பெண்களுக்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்த்தயனே யாகாநின்றாய். "நம்மை நிர்த்தயனென்பதே! பிரியநினைத்தோமல்லோம்: பிரிந்தோமல்லோம்" என்று இவள் தரிக்கைக்காக நெருக்கி யணைத்தான். [தடமுலைஇத்யாதி] - நாறாயிரந்தரம் அணையாநிற்கச்செய்தேயும் "அணைகிறது பிரிகைக்கிறே" என்று அணைத்த கை நெகிழ்த்த விடமெங்கும் இவளுடம்பு வெளுக்கப்புக்கவாறே, அத்தைக் கண்டு இதினுடைய ஸமாதாநார்த்தமாக அணைக்க, இங்ஙனே அதிசங்கையும் ஸமாதாநமுமாய்ச் செல்லுமத்தனை. இதுதான் பூர்வஸம்ச்லேஷத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்போதை ஸம்ச்லேஷந்தன்னையே சொல்லுகிறது. [தடமுலை]-தன்னையறியப்புக்கார் படுவத்தையாய்த்து இவற்றை அநுபவிக்கப்புக்க தானும்படுவது; துலைய அநுபவித்து முடிக்கப்போகாதாய்த்து; போக்தாவாலும் உண்டறுக்கவொண்ணாத போக்யதாதிசயத்தைச்

சொன்னபடி. [புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்] - ஸம்ச்லேஷத்துக்கு அடங்காத ஸுகஸாகரம். கலக்கிற இருவர்க்கும் ஈடாயிறே ஸுகமிருப்பது. அவன் ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாய் இருக்குமாப்போலேயாய்த்து போக்யதாப்ரகர்ஷமும். * அதனிற்பெரிய என் அவாவிறே இவளது- அன்றியே, [புணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்] - அதாவது - ஸம்ச்லேஷம் காதாசித்கமாய். ஸுகம் நிரதிசயமாயிருக்கை. "நிலத்தினும் பெரிதேவானினும் உயர்ந்தன்று, நீரினுமாரளவன்றே சாரல், கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு பெருந்தேனிழைக்கும் நாடனொடு நட்பே" என்னக்கடவதிறே. குறிஞ்சிப்பூக்கொண்டு, பெருந்தேனிழைக்கை. இஸ்ஸுகந்தான் எவ்வளவுபோருமென்னில்? [விசும்பு இத்யாதி] - ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே வைத்துக்கொண்டிருக்குமதிறே ஆகாசமாகிறது; அதுதன்னைக் குளப்படியாக்கி, * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அறிவையும் விளாக்கொலைகொள்ளாநின்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, விசும்பென்று பரமபதமாய், " தாமரைக் கண்ணனுலகு" என்னக்கடவதிறே ஸுகாதிசயத்துக்கு. ஆக, த்ரிபாத்விபூதியையும் விஞ்சி, உபயவிபூதியையும் தன்னுள்ளேயாம்படியிருக்கிற அறிவையும் மேலிடும்படியாய்த் திருக்கிறது. [அது கனவெனநீங்கி] - அது ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி கழிந்ததாய்த்து. அதின்பரப்பைக்கண்டவாறே அதுக்கு ஓர் அவதியில்லை யென்னும்படியாய்த் திருந்தது; அதுவும் வற்றினபடியைக்கண்டவாறே, இது பெருக்காறுவற்றி அடிசுட்டாற்போலேயாய்த்து. அப்படி கலந்தவனிறே பிரிந்தானும். கனவென்றும் இந்த்ரஜாலமென்றும் - அபார்யாப்தமான கலவியைச் சொல்லக்கடவது; இதுவும் அநந்தரம் காணவொண்ணாத படியாயிருக்குமே. [ஆங்கே] - அத்தசையிலே. [அகவுயிர்] - ப்ராணஸ்தாநமான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுண்டான அவகாசந்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிறேயிருப்பது. ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷம் அவகாசத்தையுண்டாக்கும். அந்த அவகாசமுள்ளவிடமெங்கும் ஆற்றாமை புகுந்தது. [ஆவியின்பரமல்லவேட்கை] - அணுபரிமாணமான ஆத்மவஸ்துவின் அளவல்ல அபிநிவேசம். *என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு* என்றாரே அவரும். ஆச்ரயத்தின் அளவல்லவாய்த்து அபிநிவேசம். ஸுகதுக்கங்களும், அவையொழிந்த ஸ்வரூபேணாவஸ்த்திதியும் என்று மூன்றுஉண்டிறே; அதில் ஸ்வரூபேணாவஸ்திதியிலேதான் நிற்கப்பெற்றதோ! [அந்தோ!] இது தனக்கு உபதேசங்கொண்டறியவேண்டுவதே! கலக்கிறபோது இருவரும்வேண்டிப் பிரிவில் வந்த ஆற்றாமைக்கு நான் சொல்லவேண்டும்படியாவதே! கலவிக்கு இருவராய் ஆற்றாமை யொருதலையிலேயாவதே! ஆனால் செய்யவேண்டுவதென்னென்னில்— [நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வீவ]. அதுதான் தவிரவேண்டுகிறது என்னென்னில், - [மிகமிகவினியுன்னைப் பிரிவையாமால்] - மேன்மேலென உன்னைப்பிரிவாம். [பிரிவை] - என்கிறவிது - செய்யுட்பாடாய், பிரிவுண்டாம்படி வருகிற பசுநிரை மேய்க்கப்போக்கு வீவ. "பசுவந்தன" என்னுமாப்போலே போக்குக்கள் தவிரப்படுவனவாக. [இனி வீவ] இதுக்கு முன்புள்ள காலமெல்லாம் பிரிந்து போந்தாயேயாகிலும் இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் தவிரவேணும். .... (௨)

மூன்றாம்பாட்டு. நீ உபேக்ஷித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற ஒருதலைக்காமம் நசிக்கவேணுமென்கிறாள்.

வீவன்நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு வெவ்வுயிர்க்கொண்டெனதாவிவேமால்*
யாவருந் துணையில்லையானிருந்து உன்னஞ்சனமேனியையாட்டங்காணேன்*
போவதன்றொருபகல்நீயகன்றால் பொருகயற் கண்ணிணைநீரும் நில்லா*
சாவதிஇவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்த இத்தொழுத்தையோம்தனிமைதானே,*

[வீவன் இத்யாதி] - உன் பசுநிரைமேய்க்கப்போக்குநிமித்தமாக, நான்வீவன்-நான்முடிவன். "அதுஎனக்கு தர்மமன்றோ?" என்றிராதே, உனக்கு ஸ்த்ரீவதமாப்பலிக்கக்கிடாய்ப் புகுகிறது. இப்போது முடியும்படி வந்ததென்னென்னில் [வெவ்வுயிர் இத்யாதி] என்னைப்பார்க்கமாட்டாயோ? உன்னுடைய போக்குநிமித்தமாக நெடுமூச்செறிந்து அதுவே ஹேதுவாக உலர்ந்த என்னுடைய ஹ்ருதயமானது விரஹாக்நிகொளுந்தி எரியாநின்றது; இதிலே நீரைச் சொரியவல்லையே யென்கிறாள். [எனதாவி] - உன்னைப் போலேயென்றிராதேகொள்ளாய் அல்லாதாரையும். [யாவருந்துணையில்லை] – துணையான நீதானேபோனாய்: நீபோனால் துணையான தோழிமார்தானேயில்லை: குயில் மயில் தொடக்கமானவை தானே ஊர்ப்பகையாய்த்து. [யானிருந்து] – நீபோனால் படுவுற்றைத்தான் படப்பெற்றேனோ? எல்லாம் பட்டும் நாறேபிராயமாயிருந்தது; இன்னம் ஒருகால் காணலாமென்னும் நசைமுடியவொட்டாதிறே. பிரிந்த விஷயந்தான் முடியவுமொட்டாது, தரித்திருக்கவுமொட்டாது; அர்ஜுநன் பின்பிருந்து ஏளிவரவு பட்டாப்போலே. [உன்னஞ்சனமேனியை யாட்டங்காணேன்] - இருந்தார் ஜீவிக்கும் ஜீவநத்தைத்தான் ஜீவிக்கப்பெற்றேனோ?* ஏழைபராவி தேட்டமாயிருக்கிறதுகாணும் இவளுக்கு இப்போது. [உன்] - உன்னை நீதான் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிதியே. கண்டாயாகில் "நம்மைப் பிரிந்தவர்கள் பிழையார்கள்" என்றிருக்கவேண்டாவோ? [மேனியை] - ஸ்வரூபத்திலாதல் குணத்திலாதல் இழியுமவளன்றே: காமிநி உடம்பை ஆசைப்படுமவளிறே! [ஆட்டங்காணேன்] - அவ்வடிவோடே என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணப் பெறுகிறிலேன். இதெல்லாம் ஒருபகலுக்கே என்றான் - [போவதன்று இத்யாதி] - உனக்குப்போலே என்றிராதேகொள்ளாய் எங்களுக்கும். நீ போகின்றால், நாழிகை முப்பது சென்றாலும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே ஓரடிபோராதாய்த்து; அது பகலின் ஸ்வபாவமல்ல:—[நீயகன்றால்] - உன் ஸ்வபாவத்தாலே. பகலின் ஸ்வபாவமாகில் கூடவிருந்தபோதும் போகாதொழியவேணுமிறே. கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதாப்போலே யாய்த்து, நீ யகன்றால் பகல் போகாதபடி. அவன் கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதே; *நாரணனைக்கண்டேன்-பகற்கண்டேனிறே. "போவதன்றொருபகல்', என்று இதுதானும் சொல்லமாட்டாதே காணும் அவனிருக்கிறது; "கலவி செல்லாநிற்கச் செய்தே பிரிவைநினைக்கையாவதென்?" என்றிறே அவனிருப்பது; "பிரியேன்" என்னவல்லன் என்றாளே பண்டே. [பொருகயல் இத்யாதி] - உன்போக்கை நினைத்துப் பாய்கிற கண்ணநீர் என்னால் தகையப்போகிறதில்லை. [நீருந்நில்லா] – உன்னைத் தகையிலும் நீரைத்தகையப் போகிறதில்லை. பொருகிற கயல்போலேயாய்த்துப் பிரிவைநினைத்துத் தடுமாறுகிறபடி. அதுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்? என்ன—[சாவது இத்யாதி] - இவ்விடைக்குலத்தில் இடைச்சிகளாய்ப்பிறந்த தண்ணியோமான எங்களுடைய தனிமை சாவது. நீபோகிலும் போகிறாய், இருக்கிலும் இருக்கிறாய்: இத்தனிமை நசிப்பது. "இவனுக்கு நான் நூறுபிள்ளை பெறவேணும்" என்ற ஸாவித்ரியைப்போலே சொல்லுகிறாள். அன்றிக்கே, [தனிமைதானே - சாவது] எங்களுக்குத் தனிமையென்றும் விநாசமென்றும் இரண்டில்லைகாண்! தனிமைதானே விநாசமென்னவுமாம். "கின்னலாவிலேன்" என்னுமவரிறே; இறப்பதற்கேயெண்ணாது என்றாரே யவரும். அன்றிக்கே, [தனிமை-சாவது]-இத்தனிமை சாலப்பொல்லாதென்னவுமாம். இவ்வொருதலைக்காமம் போவது. கைக்கிளைத்தலைவி பொறையழிந்தால்எல்லாம் சொல்லப்பெறுமிறே. .... (௩)

நாலாம்பாட்டு. இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாறே "உன்னைப்பிரிகைக்கு ஸம்பாவநையுண்டோ?" என்று இப்புடையிலே ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைசொல்ல, இவை யிறே யென்னை யழிக்கிற தென்கிறாள்.

தொழுத்தையோந்தனிமையுந்துணைபிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலை கோவிந்தா *நின்
தொழுத்தனிற்பசுக்களையேவிரும்பித் துறந்தெம்மையிட்டவைமேய்க்கப்போதி*
பழுத்தநல்லமுதின் இன்சாற்றுவெள்ளம் பாவியேன்மனமகந்தோறுமுள்புக்
கழுத்த*நின்செங்கனிவாயின்கள்வப் பணிமொழிநினைதோறுமாவிவேமால். (4.)

[தொழுத்தையோம்தனிமையும்] பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களும் கூடிப்படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தாங்கள்தோற்ற தோல்வி தோற்றச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார்துயரமும்] துணைபிரிந்தாரென்று உன்னைப் பிரிந்தாரென்றபடி. "துணையென்றால் த்விஷ்டடமாயன்றுநாணிருப்பது" என்னுமாச் சான். இவர்களும் அவனுக்குத்துணையாய், அவனும் இவர்களுக்குத் துணையாயன்றிருப்பது; துணையாகை ஒருதலையிலே வ்யவஸ்த்திதமாய்த்து; துணையாவானவனொருவனுமேயாய்த்து; அல்லாதாரடங்கலும் கழுத்துக்கட்டியாபாய்த்திருப்பது; * வன்துணையிறே. தொழுத்தையோம் தனிமையும் நினைகிறிலை, துணைபிரிந்தார் துயரமும் நினைகிறிலை. பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் பிரிகிறது உன்னையென்றும் பார்க்கிறிலை. [கோவிந்தா] பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணிற்று. பிறவிப்பாடும் பின்தொடருமிறே. அதாவது – தன்ஸ்த்ரீ ஆர்த்தையாயிருந்தாலும், பசுக்களை விரும்பி அவற்றுக்குப் புல்லும் நீருமுள்ள இடந்தேடுமித்தனையிறே. [நின் இத்யாதி] - உனக்கு ரக்ஷ்யகோடி இரண்டானால் ஒருதலையே விரும்பவேண்டுகிறதென்? இரண்டு தலையையும் ஒக்கவிரும்பினலாகாதோ? [நின் தொழுத்தனில்] - ஓரிடத்தே வளைத்து வைத்த பசுக்களையேயோ ரக்ஷிக்கலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? இவர்களையணைத்துவிட்டுப் பின்னையிறே பசுமேய்க்கப் போவது. [பசுக்களையே] - நீ போனல் பிரிவுக்குஆற்றாமைப்பட அறியாதாரையேயோ நீ ஆதரிப்பது? [விரும்பி] - இவர்களையணைத்துக் கட்டிக்கொடுகிடந்தாலும், கண்ணியென்பது, கன்றுகள்விட்டுக் கொடுபோகாநின்றதென்பதாய் வாய்வெருவுவது அவற்றையேயாய்த்து. இங்கிருக்கும்போதும் நெஞ்சு அங்கேயாய்த்து. இங்குள்ளது மித்யா பரிரம்பணமே. பிள்ளையமுதனார், "ஒருபசுவின்காலிலே முள்பாய்ந்தால் இடையன் தலைகாண் சீக்கொள்ளுவது" என்பராம். சரீரத்திலேயொன்று வந்தால் ஸுகதுக்கங்கள் அநுபவிப்பான் ஆத்மாவிறே. [துறந்து எம்மை] - அவற்றை விரும்பவிரும்பத் தங்களை ஸந்யஸித்ததென்றிருக்கிறார்கள். [எம்மை இட்டு] - அசேதநபதார்த்தங்களைப் பொகடுமாபோலே எங்களைப் பொகட்டு. இவர்களுடனிருக்கும்போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும்; அவற்றின்பின்னே போனல் இவர்களை நினையான். [அவைமேய்க்கப்போதி] - அவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகப் போகக்கடவை அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸமுண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஸந்நிதியேயமையும்; "இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினேன்" "எற்றுக்கென் பிள்ளையைப் போக்கினேன்" என்று வயிறுபிடிக்கவேண்டும்படியா யிருக்குமது; எங்களுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸம் வேண்டா, கூட விருக்கவமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - "நான் போகையாவதென்? போனல்தான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என்னுற்றாமை உங்களுக்குண்டோ? (நான்) மாதாபிதாக்களுக்குப் பரதந்த்ரனானல் அவர்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே போகிறேனித்தனையன்றோ? போனலும் நெஞ்சு இங்கேயன்றோ?" என்றாற்போலே சில நீசபாஷணங்களைப் பண்ணினான்; இவைகிடாய் எங்களை மறக்கவொண்ணாதபடி பண்ணுகிறது. பக்வமாய் அதிவிலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே போக்யமாம்படி சொல்லுகிற வார்த்தையென்னுதல்; அன்றிக்கே, கலவியிலே ஒகுவகையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அதாவது - வாகம்ருதமென்றபடி; "வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்" என்னக்கடவதிறே. [பாவியேன்] - அம்ருதமே நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன்.

பிரிவை நினைத்து "பிரியேன்" என்னுமிது விஷமமிறே. [மனமகந்தோறும் இத்யாதி] ஹ்ருதயாவகாசந்தோறும் மறக்க வொண்ணாதபடி யழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலே யிருக்கிற வாயினுடைய. [கள்வப்பணிமொழி] - இச்சாற்றுவெள்ளத்துக்குஊற்றுவாய்காணும்; எழுதிக்கொள்ளுகிற தாழ்ந்த பேச்சுக்கள். பிரிவைநினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகை யாலே, நெஞ்சையழிக்கக் கடவதாயிறே யிருப்பது. நினைவுமொன்றும் சொலவுமொன்றுமாயிருக்கை. [நினைதோறும்] - "இவை தாரகமாமோ?" என்னும்நினைவாலே நினைக்கப்புகுமே; அது பாதக மாமே; பின்னையும் விடமாட்டாளே; இங்ஙனே யுருவச் செல்லு மித்தனை. [ஆவிவேமால்] - தனக்குஆச்ரயமான ப்ராணனானது வேவாநின்றது. அக்நி ஆச்ரயாசியாயிறே யிருப்பது. 'பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்றுவெள்ளமான - நின்செங்கனிவாயின் கள்வப் பணிமொழி - பாவியேன் மனமகந்தோறும் உள்புக்கழுத்த - நீ மறக்கவொண்ணாதபடி யழுந்தப்பண்ண அவற்றை நினைக்கநினைக்க ஆவி வேவாநின்றது.' .... (௪)

அஞ்சாம்பாட்டு.— "நான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க நீ இப்படிப்படுகிறதென்?" என்ன "நீ பசுமேய்க்கக்கடவையான பின்பு, நீயும்போனாய்: நீ போனால்நலியக்கடவஸந்த்யாதிபதார்த் தங்களால் நலிவுபடுகிற என்னை ஆச்வஸிப்பித்தருளவேணும்" என்கிறாள்.

பணிமொழிநினைதோறுமாவிவேமால் பகனிரைமேய்க்கிய போயகண்ணா!*
பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதூவப் பெருமதமாலையும்‡வந்தன்றாலோ*
மணிமிகுமார்வினின்முல்லைப்போதுஎன்வனமுலைகமழ்வித்துன்வாயமுதந்தந்து*
அணிமிகுதாமரைக்கையையாந்தோ அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய்!. (5.)

[பணிமொழிநினைதொறும் ஆவிவேமால்] - பிரிவைநினைத்து "பிரியேன்" என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தைபோலே உன்னைப் பிரியாமைக்காகச் சொல்லுகிற வார்த்தை யல்ல; உன்னது * கள்வப்பணிமொழியாகையாலே பொய், இது அநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறதாகையாலே மெய். "நான்போனேனோ?" என்ன,—[பகல் இத்யாதி] பகலெல் லாம் பசுமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணா] - என்று ஸம்போதித்து, அவன்தனக்கே "நீ போனாய்" என்கிறாளிறே [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணிஇத்யாதி] நீபோனால் பாதகமாகக்கடவ மல்லிகைகமழ்தென்றல் தொடக்கமானவை மறுவலிடுகையாலே நீபோனமை நிச்சிதமென்கி றாள். கட்டவிழ்கிற மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்யாஸி வேஷத்தைக்கொண்டு வந்து தோற்றினாப்போலே, வாடையானது குளிர்காற்றாய் வந்து நலியாநின்றது. [தூவ] - வெக்காயம் தட்டாமே கடக்கநின்று வீசாநின்றது: (*பத்ம கேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்ட:*) மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறைகொட்ட வருமாப்போலே, வாடையை முன் நடக்கவிட்டுக்கொண்டாய்த்து மாலை வருகிறது. இவளை மதித்தபடியாலே கூட்டுப்படையாய் வாராநின்றதாய்த்து. [வந்தின்றாலோ] வந்தது கிடாய்; உடம்பிலே பட் டொழிந்ததுகிடாய். பகதத்தன் விட்ட அஸ்த்ரத்துக்கு அர்ஜுநனைப் பின்னேயிட்டு உன்மார் வையேற்றாப்போலே, நடுவேபுகுந்து கட்டிக்கொள்கிடாய். பெரிய கீர்த்தியையுடைய மாலை யானதுவரும் என்றஞ்சுகிறதல்ல, வந்தது. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்ன [மணிமிகு மார்வினில்] - ஸ்ரீகௌஸ்துபம் நிறம்பெறும்படியான மார்வு என்னுதல்; திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துபத்திற் புகரேயாம்படி யிருக்குமென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவேண்டாதபடி யிறே ஸ்ரீகௌஸ்துபமிருப்பது; * நிரதி சயஸ்பர்ச * என்னக்கடவதிறே. இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஸ்தநம்போலே யாய்த்து, அவனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம். புருஷோத்தமத்வலக்ஷணமிறே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலை யைப் பரிமளிதமாக்கி, ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோடு தோளில்மாலையோடு வாசியின்றிக்கே போகோ பகரணமாயிருக்கிறதாய்த்து. தோளில்முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை என்முலைக்கு ஆக்க

வேணும் என்கையாலே, அக்ராம்பமாகக் கல்வியைச் சொன்னபடி. குளித்துப் பூச்சூட விருப்பாரைப் போலேயாய்த்து இம்முலைகள். இவை ப்ரஹ்மசாரிமுலையாகாமே, இம்மாலையில் பரிமளத்தாலே இவற்றை வாஸிதமாக்காய்; அம்மாலையில் பரிமளம் இங்கும், கோது அங்குமாகப் பண்ணவேணும். அம்மாலையில் பரிமளம் முலையிலேயாம்போது கலவியையொழியக் கூடாதிறே; *கிம்முகம்வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய* என்றாற்போலே. [வாயமுதம்தந்து] ஸம்ச்லேஷரஸம் உந்மஸ்தகமாக மிக்கவாறே தாரணார்த்தமாகச் சிலபேச்சுண்டிறே பேசுவது, அப்பேச்சாதல்; அன்றிக்கே, வாகம்ருதத்தைச் சொல்லவுமாம். பேச்சு என்று நிர்வஹித்துப் போருவது. [அணிஇத்யாதி] உன் போக்கைநினைத்து நாநீர் வருகிறதில்லை. அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என் தலைமேலே வைக்கவல்லையே? நாநீர்வருகைக்கு இவர்களுடைய முந்திரிகைப்பழம் இருக்கிறபடி. [அணிமிகுதாமரைக் கை] ஆபரணப்ரசுரமாய், அதுதான் மிகையாம்படி *ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:* என்கிறபடியே தனக்குத் தானே ஆபரணமென்கிற கையை. "பசுமேய்க்கப்போனால் வருமளவும் எனக்கு தாரகமாக உன்கையில் ஆபரணத்தைத் தா, உன்கையில் ஆபரணத்தைத்தா" என்று அவர்களுக்கு அற்றுங்காட்டி வாங்கியிட்டுவைக்குமே; பசுமேய்க்கப்போகைக்குத் தான் ஒப்பித்தபடியைச் சொன்னாளாகவுமாம். அத்தைச் செய்து அவன் போகப்புக்க வாறே சிலையாகிறாளிறே. [தாமரைக்கையை] ஆபரணங்கள் மிகையாம்படியான கையை. [அந்தோ] சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு வாராவென்று சொல்லவேண்டுவதே யுனக்கு! [அடிச்சியோம்] அழகுக்குத் தோற்ற தோல்வி சொல்லுகிறாள். [தலைமிசை நீயணியாய்] ஆபரணத்துக்கு அக்கைபோலேயாய்த்து அக்கைக்கு இவள்தலை. "பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்பது, "அடிச்சியோம்தலைமிசை நீயணியாய்" என்பதாய், காலைக்கையைப்பிடித்துக் காரியம் முற்றுவிக்கப் பார்க்கிறார்கள். *மதீயமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி* என்றிறே இவர்களிருப்பது. "இந்நிரப்பந்தங்களெல்லாம் அறிவாரார்? வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளாய்!" என்றான்; காலன்கொண்டு மோதிரமிடுவாரைப் போலே என்பேற்றுக்கு நான் யத்நம்பண்ணுமவளோ? நீயே மேல்விழுந்து தரக்கொள்ளுமவளன்றோ நான்? என்றும் அத்தலையாலே பெறவிருக்குமவர்களிறே இவர்கள்தான். [அணியாய்] ஆற்றாமை மிக்கதென்னை அல்வழக்குச் செய்யோங்காண்! நீ செய்வுற்றை நாங்கள் செய்யவோ? (ரு)

ஆறும்பாட்டு :— உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அபிமதைகள் பலருளர்; உனக்கு ஒரு குறையில்லை, நாங்கள் உன்னைப் பிரிந்து தரிக்கமாட்டுகிறிலோம்: உன்போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய் ஆழியங்கண்ணா! உன்கோலப்பாதம்*
பிடித்ததுநடுவுனக்கரிவையரும்பலர் அதுநிற்களம்பெண்மையாற்றோம்*
வடித்தடங்கண்ணிணைநீரும்நில்லா மனமும்நில்லாஎமக்கதுதன்னாலே *
வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு வேமெமதுயிரழன்மெழுகிலுக்கே.

[அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணா] - தோற்றாரை ஈரக்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணா] - கடல்போலே ச்ரமஹரமாய் தர்சநீயமான கண். 'நீயணியாய்' - என்கிறவதினருகே 'ஆழியங்கண்ணா' என்கையாலே - 'திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கவேணும். உங்கள் கையாலே ஸ்பர்சிக்கவேணும்' என்றன்றோ நானிருப்பது? எனக்குப் போக்குண்டோ? போனால் உங்களையொழியப் புறம்புவிஷயந்தான்எனக்குண்டோ வென்ன? ஓங்காண்! அதுகிடக்கிடாய்! [உன்கோலம் இத்யாதி] - உன்திருவடிகளைப் பற்றியிருப்பார் அநேகர்; உனக்குப்போனபோன விடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றோ? [நடுவு] - போகிறகார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர். [பலர்] – ஒருவரிரு

வரோ? *ஷோடசஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி,* "பதினாறாயிரவர்தேவிமார்." [அதநிற்க] - அது கிடக்க. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடப் புகுகிறோமோ? [எம்பெண்மையாற்றோம்] - எங்கள் ஸ்த்ரீத்வங் கொண்டாற்றமாட்டுகிறிலோம். நீ போனால் நாங்கள் ஜீவிக்கமாட்டோம். ஸ்த்ரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருமளவும் வருந்தி தரிக்கவேண்டாவோவென்ன - [வடித்தடங் கண்ணிணை நீரும்நில்லா] - எங்களைப்பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பாருடைய லக்ஷணமுண்டோ எங்களுடம்பில்? கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. ஓராளும் ஒரு நோக்கும் நேராம்படி இதொருகூர்மையே! "போக்யதையில் பரப்பு போக்தாக்கள் அளவன்றியே இருக்கும்படியே!" என்று நீ வாய்வெருவும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீரும் நில்லா] - நீ நிற்கிலும் நீர் நிற்கிறதில்லை. உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப்போகிறதில்லை. 'நில்லாவாவதென்? வருந்தித் தகையவேண்டாவோ' என்ன—ஊற்றைத் தகையவேணுமே இது நிற்கும்போது என்கிறாள். ஆனால், ஊற்றான நெஞ்சைத் தகையுமித்தனையன்றோ வென்ன? - [மனமும்நில்லா] - தைர்யபங்கம் பிறந்து நாங்கள் படுகிறபாடு பாராயோ? வருந்தி நெஞ்சைப்பிடித்து தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன,— [எமக்கு] - நீயாகவேணுமே யதுக்கு: பிரிகைக்கும் பிரிவில் நெஞ்சினையாமைக்கும்; *யாமுடையாயன்றன்மனம் கல்லிறே. [அதன்னாலே] - இப்படி மநஸ்ஸு சிதிலமாகையாலே. [வெடிப்பு நின்பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கு] — நீ பசுமேய்க்கப் போகிற இதுவெடிப்பு - வெடிப்பாவதென்னென்ன? - [வேமித்யாதி] - எங்களுடைய ப்ராணனானது அக்நிஸகாசத்தில் மெழுகிலுங்காட்டில் உருகிவெந்துபோகாநின்றது. உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கானது வெடிப்பு - விநாசம். (சு)

ஏழாம்பாட்டு. 'நாங்கள்நோவுபட, உன்ஸுகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள் கிட்டினால் என்னாய்விளையும்?' என்கிறாள்.

> வேமெம்துயிரழல்மெழுகிலுக்குவெள்வளைமேகலைகழன்றுவீழ*
> தூமலர்க்கண்ணிணை முத்தஞ்சோரத் துணை முலைபயந்தேனதோள்கள்வாட*
> மாமணிவண்ணா! உன்செங்கமலவண்ணமென்மலரடிநோவநீபோய்*
> ஆமகிழ்ந்துகந்தவை மேய்க்கின்று உன்னோடசுரர்கள்தலைப்பெய்யில் யவங் கோலாங்கே.

[வேம் இத்யாதி] - உனக்கு பாவபந்தமில்லாமையாலே தெரியாவிட்டால் எங்கள் உபதேசங்கொண்டு அறிந்தாலாகாதோ? 'எமதுயிர்வேம்' என்கையாலே, உனக்கு அதில்லை என்றதாமிறே. [வெள்வளை இத்யாதி] - சங்குவளை, விரஹகார்ச்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்றுவிழும்படியாகவும். பிறர் அறியாதபடி பலகாலும் எடுத்திடுவது பேணுவதானாலும், அவை நிராச்ரயமாக நில்லாவிறே; ஆகாசத்தில் தொங்காதே: அப்படிகாணும் உடம்பு க்ருசமானபடி. [தூமலர் இத்யாதி] - நாயகஸமாதியாலே சொன்னபடி. என்? தன் கண்ணைத் தானே நாயகன் இப்படி சொன்னாளேவென்னில், *கண்களாயதுணைமலர் - காவியும் நீலமும் வேலும் கயலும் பலபலவென்றிருக்கும் என்றானிறே. [தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தஞ்சோர]- உனக்கு ஓர் அபூர்வம் காணலாம்: போகாதேகிடாயென்கிறாள். தாமரைப்பூவிலே முத்துப் பட்டது; நேத்ரபூதமான முத்திறே. அவனுக்குத் தோழிசொல்லச் செவியேறுகேட்டுச் சொல்லுகிறாள். *"ஞாலமெய்தற்குரியன வொண்முத்தும் பைம்பொன்னுமேந்திற்றின என்று (கருத்தறிந்தபடியைத் தான்) சொன்னானே. [துணைமுலைபயந்து] - நீ சேர்த்தியழகு சொல்லிக்கொண்டாடும் முலைகளானவை வைவர்ண்யத்தை பஜியாநின்றன. 'அவனுடைய கோயிற்கட்டணமழிகிறது' என்கிறாள். [எனதோள்கள்வாட]— அவயவிபோனால் தோளிணை பின்னைவாடுமித்தனையிறே. அப்ரயோஜநத்திலேநின்று பரக்கிறதென்? இதுக்குமுன்பு அவனிழவு சொன்னாள்; மேல், தன்னிழவு சொல்லுகிறாள். [மாமணிவண்ணா] — நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனே! மா என்று - கறுப்பு. இவ்வடிவைக் கொண்டே நீபோகிறது? வெய்யில்

கானக்பொறுக்குமோ இவ்வடிவு? உன்னைநீ பிரிந்தறியாயே! [உன் இத்யாதி] - விகாஸாதிகளால் தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாயிருக்கும், மார்த்தவத்துக்கு ஒப்பில்லை. [நீபோய்] - தன்காலாலே போகவேணும் அவன் என்றிருக்கிறாள் காணும். *அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமிம்ருத்நந்தீகுசகண்டகாந்* என்னுமவளிறே. போக்குத்தவிராவிட்டால் பின்னை வழிக்குக்கட்டவார் வழிதிருத்தினால் போகவேண்டாவோ? [நீபோய்] - குணாதிகனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனோ வழிபோய்வழிவருகைக்கு: போனபோனவிடமெங்கும் பூசல்விளைக்குமவனிறே. [ஆமகிழ்ந்து] - எங்களைப் போலே உபேக்ஷித்திருக்கிறாயல்லையே பசுக்களை. [உகந்தவை மேய்க்கின்று]-அவற்றின் பக்கலுண்டான விருப்பத்தாலே அவற்றை யுகந்து மேயாநிற்புதி. [மேய்க்கின்று] - மேயாநின்றவிடத்தில் அந்யபரனான அந்த சித்திரத்திலே. [உன்னோடசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்] - கருமுகைமாலையும் காலாக்நியும் கூடினாற்போலேயிறே. [யவன்கொலாங்கே] - ஆங்கு-யவன்கொல்? எவன்கொலென்றபடி. அங்கென்னை விளையுமோ? நாம்எங்கேனும்போகிலும் ஆரேனும்கிட்டிலும் வெற்றிநம்மதன்றோஎன்னுமே அவன். *அவ்யவஸ்தௌஹித்ருச்யேதேயுத்தேஜயபராஜயௌ* என்கிறபடியே - யுத்தத்திலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்திதமன்றோ? ‘அது மற்றைப்படியாகில்செய்வதென்?’ என்று அஞ்சாநின்றேன். அவர்கள்கிட்டில் அங்கென்னைவிளையுமோ? அதுதன்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே என்னை விளையுமென்கிறாள். .... (எ)

எட்டாம்பாட்டு. நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்றஞ்சாநின்றேன்; உன்னைப்பிரியவும்மாட்டேன். பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாக அபிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிறாயாகில் என் கண்வட்டத்திலே உனக்கு அபிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறாள்.

அசுரர்கள்தலைப்பெய்யில்எவன்கோலாங்கென்று ஆழுமென்னாருயிர் ஆன்பின்போகேல்*
கசிகையும் வேட்கையுமுள்கலந்து கலவியும் நலியுமென்கைகழியேல்*
வசிசெயுன்தாமரைக்கண்ணும்வாயும் கைகளும் பீதகவுடையும்காட்டி*
ஒசிசெய்நுண்ணிடையிளவாய்ச்சியர் நீபுகக்கு நல்லவரோடுமுழிதராயே. (8)

[அசுரரித்யாதி] - நீவெற்றியோடே மீண்டாலும் அதுக்கு முன்னே நான் தறைப்படுவன்; நான் உனக்குவேண்டாவோ? என்கிறாள். [ஆழும்] - அழுந்தும். அதுக்கு நம்மால் செய்யலாவதென்? என்ன,—[ஆன்பின்போகேல்] - பசுக்களின்பின்பு போகாதேகொள்; என்வழியேபோகப்பார்ப்பது. “காமிநீயருகேயிருந்து ஸந்த்யாவந்தநம்பண்ணப் போக என்னக்கடவதோ? ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் பண்ணுவது ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ? ஜாத்யுசிததர்மத்தைத் தவிரப்போமோ? வருந்தி தரிக்கவேண்டாவோ?” என்ன,—பிரியில் தரிக்கலாம்படியோ நீகலவியில் பரிமாறிற்றென்கிறாள்:—[கசிகையும்] - ஸ்நேஹமும். [வேட்கையும்]-மேன்மேல் உன்னோட்டைக் கலவியிலுண்டான அபிநிவேசமும். [கலவியும்] - ஸம்ச்லேஷமும். [கசிகை இத்யாதி] - நீபண்ணும் ஸ்நேஹமும், அருகேயிருக்கச்செய்தே அகல விருந்தாரைப்போலே மேன்மேலன பண்ணும் அபிநிவேசமும், தலைதடுமாறாகக் கலப்பதான இவையும், நீபேரநின்றவாறே ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து நலியும். ஆனால் செய்ய வேண்டுவதென்? என்ன - [என்கைகழியேல்] - நான் அணைத்த கைக்குள்ளில் நின்றகலாதொழியவேணும். ஜாத்யுசிததர்மமநுஷ்டிப்பது என்னை முடித்தோ? “போகாதொழியப்போமோ? புறம்பேயும் நமக்கு அபிமத விஷயங்களுண்டாயிராதோ? அவர்களுடனும் பரிமாற வேண்டியிராதோ?” என்றான் மேல்இவள் சொல்லுமது கேட்கைக்காக. எங்களுக்கு அநிர்ப்பந்தமுண்டோ? நீகைகழியப்போகாதொழியுமத்தனையன்றோ வேண்டுவது? நீ விரும்பியிருக்குமவர்களோடே என் கண்வட்டத்தே பரிமாறப்பார் என்ன,—ஆனால், அவர்களை யழைத்துத்தருவாரார்? என்ன, [வசி

செயுன்தாமரைக்கண்ணும்] - உனக்கு* தூதுசெய்கண்களுண்டாயிருக்கப்புறப்பேபரிகரம்தேடி அழைக்கவேண்டியிருந்ததோ? இனிப்பொருந்தோம் என்றிருப்பார் நெஞ்சுகளில் 'மறத்தை மாற்றி அவர்களை வசீகரித்துத்தரும் கண்களும், அங்நோக்கில் கருத்தை ஆவிஷ்கரிக்கும் வாயும், அங்நோக்கிலும் முறுவலிலும் நேர்விழிக்கமாட்டாதே வ்ரீளையாலே கவிழ்ந்தவர்களை எடுத்துக்கொள்ளும் கைகளும், ஸ்பர்சத்துக்குத் தோற்றவர்களைக் கீழ்போகாதபடியாகத் தன் செல்லாமையாலே மேலே எறட்டுக்கொள்ளுகிற திருப்பீதாம்பரமும்.*பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ* என்னக் கடவதிறே. [காட்டி] - உனக்குப்புறம்பே யழைத்துத்தருவார் வேண்டியிருந்ததோ? பிடாத்தைவிழவிட்டு வடிவைக்காட்டவமையாதோ? [ஒசிசெய்இத்யாதி] - பண்டே தொட்டாரோடே தோஷமான இடை. அதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்ட இடையை யுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் உன்னைத் துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது! நீ போகாதிற்க, இடையிலே தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லார் அநேகர். [நீயுகக்கும் நல்லவர்]—வடிவழகுண்டானாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே; எங்களைப்போலே யிருக்க வொண்ணுதே, நீயுகக்குமவர்களாகவும் வேணுமே. நீயுகக்கும்படி விலக்ஷணைகளான அவர்களோடே என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்கவமையும். .... (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. "உகக்குநல்லவரொடுமுழிதராய்" என்று நான் போகாமைக்காகச் சொன்னவார்த்தை இத்தனையொழிய, உங்கள் ஸந்நிதியிலே நான் சிலரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு அநிஷ்டமன்ருேவென்ன; எங்களோட்டைக் கலவியிற் காட்டில் திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு மிகவும் ஸுகம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேசத்திற் போகாதொழியவேணும் என்கிருள்.

> உகக்குநல்லவரோடுமுழிதந்து உன்தன்திருவுள்ளமிடர்கெடுந்தோறும்* நாங்கள்
> வியக்கவின்புறுதும்எம்பெண்மையாற்றேம் எம்பெருமான்! பசுமேய்க்கப்போகேல்*
> மிகப்பலவசுரர்கள்வேண்டுருவங்கோண்டு நின்றுழிதருவர்கஞ்சனேவ*
> அகப்படிலவரோடும் நின்னோடாங்கே அவத்தங்கள்விளயுமென்சொற்கொளந்தோ! (9.)

[உகக்கும் இத்யாதி]—எங்களைப்போலன்றிக்கே நீயுகக்கும் வைலக்ஷண்யத்தை உடையவர்களோடே எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரித்து. [உன்தன்இத்யாதி]- நாம் இன்னோளோடு கலக்கப் பெற்றிலோமென்று உன் திருவுள்ளத்தில் வரும் இடர்கெடுந்தோறும். [நாங்கள்இத்யாதி] – விஸ்மயத்திலேயாதல், மிகுதியிலேயாதல் கிடக்கிறது வியப்பு. புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்னுகப்பே ப்ரயோஜநமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். எதிற்காட்டிலென்னில்;—எங்களுடன் கலக்குமதிற்காட்டில்என்னுதல்; அன்றிக்கே,நீயவர்களோடே கலந்தால் உனக்குப்பிறக்கும் ஆநந்தத்திற்காட்டில் என்னுதல். நான் இப்படிச்செய்தால் நீங்கள் மிகவும் இன்புறுவதாகச்சொன்ன இது கூடுமோ? என்ன, [எம்பெண்மையாற்றேம்]– உன்னுகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்த்ரீத்வம் நாங்கள் வேண்டோம். நீயுகந்தாரையொழிய உன்னை உகக்குமவர்களல்லோங்காண் நாங்கள்; உன்னைத் தனித்து உகப்பாள் மூக்கறைச்சியன்றோ? [எம்பெருமான் இத்யாதி] - உனக்கெழுத்துவாங்குகிறோம்; நீபசுமேய்க்கப் போகாதொழியவல்லையே? நான்தான் போகாநின்றேனோ? ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநத்துக்காகப் போனால்தான் வருவதென்? என்ன, வருவது சொல்லுகிறுள். [மிக இத்யாதி]-மிகவும் பல வசுரர்கள் வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள். ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில் எழும்பூண்டுகளடங்க அஸுரமயமாயன்றோவிருப்பது. [வேண்டுருவங்கொண்டு]. நீயுகக்கும்வடிவைக்கொண்டென்னுதல்; (காமரூபிகளாகையாலே) உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்னுதல். [கஞ்சனேவ]-கம்ஸப்ரேரிதராய் வருகையாலே "தோற்றுப்போகிலும் அங்குக்

கொலேதப்பாது" என்று மேல்விழுவர்கள். ஆர் ஏவில் என்? ஆர் மேல் விழில் என்? நாம் புக்கபோரிலே வெற்றி கொண்டன்றோ மீளுவது என்ன,-[அகப்படில்]-அது மற்றைப்படியாகிற் செய்வதென்? யுத்தத்தில் ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமன்றோ? ஆனால்தான் வருவதென்னென்ன, - [அவர் இத்யாதி] – அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே பொல்லாங்குகள் விளையும். இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருந்தான். [என்சொற்கொள்] - அநாதரியாதே, நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை புத்திபண்ணாய். [அந்தோ]–எங்களை யறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ? .... (௯)

பத்தாம்பாட்டு. முன்கைமிடுக்கரான அஸுரர்கள் கம்ஸப்ரேரிதராய் ஸஞ்சரிக்கிற காட்டிலே, நம்பிமூத்தபிரானையுமொழியத் தனியே திரியாநிற்றியென்று மிகவும் நோவுபடா நின்றேனென்கிறாள்.

அவத்தங்கள்விளையுமென்சொற்கொளந்தோ! அசுரர்கள்வன்கையர்கஞ்சனேவ*
தவத்தவர்மறுகநின்றுழிதருவர் தனிமையும்பெரிதுனக்கிராமனையும்
உவர்த்தலே*உடன்திரிகிலேயும் என்றென்றூடறஎன்னுடையாவிவேமால்*
திவத்திலும்பசுநிரைமேய்ப்புஉவத்தி செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவே. (10.)

[அவத்தங்களித்யாதி] - அநுஷ்டாநபர்யந்தமாகவேணுமென்றிருக்கவேண்டா; சொன்னவார்த்தையை ப்ரதிபத்திபண்ணவமையும். [அந்தோ] - அநுஷ்டாநகௌரவத்தால் இழியாதொழிகையன்றிக்கே என்வார்த்தையாக அமைவதே கொள்ளாமைக்கு! [அசுரர் இத்யாதி] - ஜந்மத்தால் தண்ணியருமாய், தாங்கள் பலருமாய், முன்கை மிடுக்கருமாயிருப்பர்கள்; அதுக்குமேலே, துஷ்ப்ரக்ருதியான கம்ஸனேவவாய்த்து வருவது. [தவத்தவர் மறுக நின்று உழிதருவர்]-என்னையிறே யுனக்கு விடலாவது; நீ நல்லவர்கள் குடல் மறுகும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்; தபோநிஷ்டரான ருஷிகள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்கைபார்த்திருக்குமவர்கள் தபோவிக்நத்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள், *ஏர்ப்பபூதாஸ் தபோதநா:* என்றும் *ஏஹிபச்ய சரீராணி* என்றுமிருக்குமவர்கள்; அவர்களால் உனக்கு என் வருகிறதோ? என்று கலங்கவென்றுமாம். அன்றிக்கே, ஸ்ரீநாரதபகவான், ஸ்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜர், பெரியாழ்வார், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானாரைச் சொல்லிற்றாதல். ஆனால் ஸ்நேஹிகளானவர்களுடையவிரோதியைப் பின்னைப்போக்கவேண்டாவோவென்ன [தனிமையும் பெரிதுனக்கு] – உன்கால் நெடுகநெடுகத் தனிமையே மிக்குவிட்டதே யுனக்கு! *ஏகதாது விநா ராமம் க்ருஷ்ணோப்ருந்தாவநம் யயௌ* என்று நம்பிமூத்தபிரானையொழியவே ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையுமுவர்த்தலே] - "நம்பிமூத்தபிரான் ஸந்நிதியில் தீம்பு செய்ய வொண்ணாது" என்று அவனுடனும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறிலே [உவர்த்தலே] - உவர்த்தலேயுடையை. - [உடன் திரிகிலேயும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், தூரத்திலே கண்ட எதிரிகளுக்கு "இவர்களிருவரும் கூடித்திரியாநின்றார்கள்" என்று அஞ்சும்படி ஒக்கத்திரிவதும் செய்கிறிலே. [என்று இத்யாதி] - நீபோகிறாயென்றல்ல, நம்பிமூத்தபிரானுடன் கூடத்திரிகிறிலேயென்றாய்த்து என்னுடையஹ்ருதயம் மறுபாடுருவ வேகிறது. [ஊடுற] - உள்ளுறவென்றபடி. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது வேவாநின்றது. இப்படி நிர்ப்பந்திக்கைக்கு நான் இவ்விருப்பைக்குலைந்து போகா நின்றேனோவென்ன—[திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி]-ஆமாம்; நீ ஒரோ விருப்புக்கள் குலைத்துக்கொண்டு போந்தறியாயிறே. பரமபதத்திருப்பைக்குலைத்தன்றோ பசுநிரைமேய்க்கப்போந்தது. அங்கேயிருக்கவும் பெற்றதில்லை. அங்குநின்றும்போந்தது பொல்லாதாகச்செய்ததென்றிருக்கிறாள். அங்கேயிருந்தானாகில் இங்கு என்

ஷயிறு எரியவேண்டாவே. நாம் பெறுவோம் இழப்போம்; இவ்வஸ்துதானழியாதொழிய லாய்த்தே. அவர்களை விட்டும் பசுக்களை விரும்பக்கடவ நீ எங்களை யுபேக்ஷிக்கச்சொல்ல வேணுமோ? அங்குநின்றும்போந்திலோம் என்னவொண்ணுதே அவனுல். "இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருந்தபடியென்!" என்று ஸ்மிதம்பண்ணினன். [செங்கனிவா யெங்களாயர்தேவே]- அதிலே யீடுபடுகிருர்கள். "அவ்விருப்புக்குலைந்து போந்தமையுண்டு, உங்களைவிட்டுப்போவேனே?" என்று ஸ்மிதம்பண்ண; இவர்களும் வாய்கரையிலே யழுந்துகிருர்கள். .... (௧௦)

பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், அவனை "பசுநிரைமேய்க்கப்போகவேண்டா" என்று நிஷேதித்த பாசுரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்ருேடொக்க ஒரு திருவாய்மொழியே! என்று விஸ்மிதராகிருர்.

செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவு அத்திருவடி திருவடிமேல்*பொருநல்
சங்கணிதுறைவன்வண்தென்குருகூர்வண் சடகோபன்சொல்லாயிரத்துள்*
மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலை அவனொடும் பிரிவதற்கிரங்கி*தையல்
அங்கவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்உரைத்தனஇவையும்பத்தவற்றின்சார்வே. (11)

[செங்கனிவாய் இத்யாதி] - அவ்வயிரவுருக்கான முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாப்போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமி திருவடிகளிலே சொல்லிற்று. *செங்கனிவாயெங்களென்கையாலேதங்களைத்தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; 'ஆயர்தேவு' என்கையாலே தன்பருவத்திலுள்ளாரைத் தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; *பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்*. [அத்திருவடி திருவடிமேல்] - அந்த ஸர்வஸ்வாமியானவன் திருவடிகளிலே. அவன் சேஷித்வத்தைக்காட்டிக்கொடுத்தான்; திருவடிமேலென்கையாலே இவரும் சேஷத்வத்திலே நின்ருர். [பொருநற்சங்கணிதுறைவன்] – தாமிருந்தவிடத்திலே ஸத்துக்களடங்கலும் வந்து சேருமாப்போலே யாய்த்து திருப்பொருநலில் சங்குகள் வந்துசேரும்படி. [மங்கையரித்யாதி] அவனோட்டைப் பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமையாலே ஒருபருவத்திலிடைப்பெண்கள் அநுஸந்தித்த தொடையாய், [தையல்இத்யாதி] – "ஸபைபோலேயெல்லாரும் திரண்டுவார்த்தைசொன்னுல் செவிப்படாது" என்றுபார்த்து அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணுதபடி நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தரமுடையாளொருத்தி பசுமேய்க்கப்போகாமே மீட்கைக்காகச் சொன்னவையாய்த்து. "அடிச்சியோம்" என்றும் "தொழுத்தையோம்" என்றும் "ஆழுமென்னுருயிர்" என்றும் "என்சொற்கொள்" என்றும் சொன்ன பன்மைக்கும் ஒருமைக்கு மெல்லாம் சேருமிறே. [இவையும்பத்து அவற்றின்சார்வே] - 'அவை' என்கிறது கீழ்த்திருவாய்மொழிகளையாய், "அவற்றினருகே இதுவுமொரு திருவாய்மொழியே!' என்று ஆச்சர்யத்திலேயாக்கியாய்த்து ஜீயர் அருளிச்செய்ததும் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றும். அன்றிக்கே, [இவையும்பத்துஅவற்றின் சார்வே] – கீழ்த்திருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன பலம் இதுக்கும் பலமென்றதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அவையென்கிறது – "மங்கையராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலை" என்கிறவற்றையாய், இவையும் அவற்ருேடொக்கும். அதினுடைய பலமே யிதுக்கும் பலம். அது நிவர்த்தகமாகில் இதுக்கும் பேறுண்டாம். அவர்கள் "நீபோகாதேகொள்" என்ன, அவன் தவிர்ந்து அவர்களுடனே கலந்தாப்போலே, இது கற்ருரும் அவனோடே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர். 'செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவு அவனொடும் பிரிவதற்கிரங்கி மங்கையராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலை தையல் அங்கவன்பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன அத்திருவடி திருவடிமேல்பொருநல் சங்கணி

ஈடு-10—5.

துறைவன் வண்தென்குருகூர் வண்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இவையும் பத்து அவற்றின் சார்வே' என்றந்வயம். .... (கக)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

வேய்மருதோளிந்திரைகோன் மேவுகின்றதேசத்தைத்
தான்மருவாத்தன்மையினுல்தன்னையின்னம் – பூமியிலே
வைக்குமெனச்சங்கித்து மால் தெளிவிக்கத்தெளிந்த
தக்கபுகழ்மாறன்எங்கள்சார்வு.

நான்காந்திருவாய்மொழி—சார்வே—ப்ரவேசம்.

தம்மைப் பிரிய நினைவின்றிக்கேயிருக்க அதிசங்கையாலே பிரிந்தார் படும் வ்யஸநத்தைப்பட்டு, அத்தாலே அவஸந்நரானவரை, "உம்மையொருநாளும் பிரியேன்" என்று அவன் ஆச்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும் ப்ரீதரானுர் கீழ். முதல் திருவாய்மொழியிலே, தத்த்வ விஷயமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லியற்றது. இனி அந்த தத்த்வந்தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிறே. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தையும், "படமுடையரவிற் பள்ளிபயின்றவன்" என்றும் "கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றுல்" என்றும் அநுஸந்தித்தார் *கெடுமிடரிலே. அந்தப்ராப்யம் அப்போதே கைபுகுராப்பெருமையாலும் நெடுநாள்படப் பிரிந்துபோந்த வாஸநையாலும் வெருவி இவர் அவஸந்நராக, இவர்க்கு ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த அவஸாதத்தை அநுஸந்தித்து அவனும் ஆச்வஸிப்பிக்க ஆச்வஸ்தராய் நின்றுர் *வேய்மருதோளிணையிலே. ஆக, முதல்திருவாய்மொழியிலே தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லி, அவ்வஸ்துதானே ப்ராப்யமாயிருக்கையாலே அந்தப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமான பக்தியோகத்தை *வீடுமின் முற்றத்தாலே சொல்லி, அந்த பக்திமான்களுக்கு அவன் ஸுலபனுயிருக்குமென்று அவன் ஸௌலப்யத்தை *பத்துடையடியவராலே சொல்லி, ஆக, வீடுமின்முற்றத்திலும், பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி, அத்திருவாய்மொழிகளில் பக்தி வர்த்தகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்சியா நின்றுகொண்டு, தாம் தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறுர் இதில்.

இவ்விரண்டுகோடியும் இவர்க்கு உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாக இவர்நினைத்திருப்பது ப்ரபத்தியையிறே. முதல்திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்திக்கு ஸூசகமான சப்தமுண்டோ வென்னில்,—"அருளினன்" என்றுரிறே. இனித்தான், இவருடைய பக்தி வேதாந்தவிஹிதையான பக்தியல்ல. அது தன்னையே பார்க்குமன்று அபசூத்ராதிகரணந்யாயம் ப்ராஸங்கிக்கும். அதுதான் இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரபாவத்தாலே கூடாதோ வென்னில்; அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோதிக்கும். "அருளினன்" என்கிற இப்புடைகளிலேயிறே இவருடைய உக்திகள். *உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோகைகலப்ய:* என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களாலே ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்குமதிறே பக்தியாகிறது. அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்த்தாநே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அதுக்கு அநந்தரமான பரபக்தி தொடங்கிப் பிறந்ததாயிருக்கும் இவர்க்கு. இனித்தான், இவர்வழியேபோய் இவருடையபேறே பேறாக நினைத்திருந்த பாஷ்யகாரரும், ப்ரபத்தியைப் பண்ணி, பின்னை பக்திதொடங்கி ப்ரார்த்தித்தாரிறே. அவன்உபாயமானுலும் இவனுக்கு ருசி

யுண்டாய்ப் ப்ராப்யஸித்தியுண்டாகவேணுமே; இல்லையாகில் புருஷார்த்தமாகாதே. ப்ராப்யம் இன்னதென்று நிஷ்கர்ஷித்து அந்த ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற உடையவனுக்கிறே அவன் ப்ராபகனுவது. ஆகையாலே, இவருடைய பக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிறே இருப்பது. ஆக, *வீடுமின் முற்றத்திலும் *பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேசித்த பக்தி தம்முடையபேற்றுக்கு உடலாயிருந்தபடியைச் சொல்லி, இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியைச் சொல்லி நிகமிக்கிறார் இதில். இது ஸாத்யத்தோடே சேர்ந்திருப்பது ப்ராப்தியுண்டானலன்றோ வென்னில்? ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்தாநமுண்டாக வமையுமிறே இப்போது. குணம் அநுபாவ்யமானுல் அந்தகுணவிசிஷ்டமாக இங்கேயிருந்து உபாஸியா நின்றானிறே. ஆக, உபாஸந வேளையிலும் அதிருக்கும்படியை அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லையிறே. ஆனல் பின்னைக் கீழுமெல்லாம் இந்த ப்ராப்யாநுஸந்தாநமே யன்றோ பண்ணிப் போந்ததென்னில்; அவற்றைப் பற்றிப் பிறந்தன சிலரஸவிசேஷங்களைச் சொன்ன வித்தனையிறே அவ்விடங்களில்; உபக்ரமித்த அர்த்தத்தை யுபஸம்ஹரிக்கையென்னு மொன்று உண்டே; அத்தைச்சொல்லுகிறது இங்கு. இங்ஙனன்றிக்கே; பிள்ளான் ஒருருவிலே—" 'நீபசுமேய்க்கப் போகவேண்டா' என்றாள்; 'ஆகில் தவிர்ந்தேன்' என்றான்; இவன்தனை ஸுலபனில்லைகிடீர், இவன் பக்திலப்யனென்னுமிடம் நிச்சிதமென்கிறார்" என்று பணித்தான். இன்னமும் முதல் திருவாய்மொழியில் ப்ராப்யத்தை அருளிச்செய்தார்; அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகமாக, வேதாந்தங்களில் பக்தியென்றும் ப்ரபத்தியென்றும் இரண்டு உபாயங்களை விதித்தது; அவையிரண்டிலும், பக்தி த்ரைவர்ணிகாதிகாரம்; ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம். அதில் ஸர்வாதிகாரமுமாய் தம் திருவுள்ளத்தாலே தமக்கு உபாயமாக அங்கீகரித்த ப்ரபத்தியை, *வீடுமின்முற்றத்திலே அருளிச்செய்தார். த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்தியை, *பத்துடையடியவரிலே அருளிச்செய்தார். ஆக, இரண்டு திருவாய்மொழியிலும் அருளிச்செய்த பக்திப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச் செய்கிறார் *சார்வே தவநெறி, *கண்ணன்கழலிணை இரண்டாலும். அதில், *சார்வே தவநெறியாலே ப்ரபத்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்கிறார். "சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்" என்று தபச்சப்தத்தாலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. *தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு: *என்றுதபஸ்ஸுக்களில் மிக்க தபஸ்ஸாகச் சொல்லிற்றிறே ப்ரபத்தியை. "பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம், காண்டலுமே விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்" என்றும் "இருமைவினைகடிந்திங்கென்னையாள்கின்றான்" என்றும், *மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்ற அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார். ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான்பணிப்பது;-"ப்ரபத்திவிஷயமாகவாய்த்து *வீடுமின்முற்றம்." உடையவரும் அப்படியே ப்ரபத்திவிஷயமாக அருளிச்செய்து கொடுபோந்து, பாஷ்யம் அருளிச்செய்தபின்பு, ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணுது என்று வீடுமின்முற்றத்தையும் பக்திவிஷயமாக்கி அருளிச்செய்தார். ஆக, முதல் திருவாய்மொழியில் சொன்ன ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தையும், கெடுமிடரிலே 'படமுடையரவிற்பள்ளிபயின்றவன்' என்றும் 'கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்' என்றும் அருளிச்செய்து, அக்கைங்கர்யத்தில் களைபறித்து, 'உன்தன் திருவுள்ளம் இடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும்' என்று உத்தரகண்டத்தில் நமச்சப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்து, கெடுமிடராலும் வேய்மருதோளிணையாலும் முதல்திருவாய்மொழியை நிகமித்து, சார்வே தவநெறியாலும் கண்ணன்கழலிணையாலும் வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன பக்தி ப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிப்பது.

முதற்பாட்டு. உபயவிபூதியுக்தனாயிருந்துவைத்து ஆச்ரிதஸுலபனானவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோக லப்யமென்கிறார்.

சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்*
கார்மேகவண்ணன் கமலநயனத்தன்*
நீர்வானம்மண்ணெரிகாலாய் நின்றநேமியான்*
பேர்வானவர்கள்பிதற்றும் பெருமையனே. (1)

[சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோத்ரன்தாள்கள்] 'தவநெறிக்கு சார்வே' "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றும் "எளிவரும் இயல்வினன்" என்றும் சொன்ன அவன் திருவடிகள் சார்வென்கிறார். சார்வு—ப்ராப்யம். [தவநெறிக்கு] பக்திமார்க்கத்துக்கு. (தபோமார்க்கமென்றபடி) "வணக்குடைத்தவநெறி" என்றாரே அங்கே; அத்தைச் சொல்லுகிறார். "தவநெறி" என்னுங்காட்டில் பக்தியைச்சொல்லிற்றாமோவென்னில்; *நமஸ்யந்தச்ச மாம்* என்று நமஸ்ஸைக் கரணசரீரமாக உடைத்தாயிருக்குமிறே பக்தி. இவன்ஒருப்ராணமத்தைப் பண்ணினால் "இவன் நம்மை நோக்கிக் குவாலாக வருந்தினான்" என்று இது தன்னைப் பெரிய காயக்லேசமாகநினைத்திருக்குமவன் கருத்தால் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, *யஸ்யஜ்ஞாநமயம்தப:* என்று ஜ்ஞாந விசேஷமான பக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லிற்றாகவுமாம். [தாமோதரன்தாள்கள்] "ஊரவினாடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவு" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார் இங்கு. யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்டு தழும்பு சுமந்ததுவே திருநாமமாயிருக்குமவனிறே. யசோதாதிகள் கையிலே கட்டுண்டானொருவனானபின்பு, அவனையுகப்பார் அவன்காலைக் கட்டிக்கொள்ளுமித்தனையிறே. எப்படிப்பட்டவன்ஸுலபனாகிறானென்னில், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய் உபயவிபூதியுக்தனானவன்கிடீர்! என்கிறார் [கார்மேகவண்ணன்] நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். பக்திதனக்கு இவன்தான் க்ருஷிபண்ணவேண்டா, ருசிக்கு உத்பாதகமுமாய் பின்பு அத்தை வளர்த்து அது பக்வமானால் தானே ப்ராப்யமாம் வடிவையுடையவன். *காதல் கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர் மேனியிறே. கார்காலத்தில் மேகம்போலேயென்னுதல், கறுத்தமேகமென்னுதல். "புயற்கருநிறத்தனன்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். [கமலநயனத்தன்] அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ராகாசகமாயிருக்குமிறே திருக்கண்கள். அநுக்ரஹமடையத் தோற்றுவது கண்வழியேயிறே. வாத்ஸல்யப்ரகாசகமான திருக்கண்களையுடையவன். வடிவழகு கண்டு மேல்விழுகையன்றிக்கே, மேன்மையாலும் மேலேவிழவேண்டுமவனாய்த்து. [நீர்வானம்இத்யாதி] விக்ரஹவைலக்ஷண்யமேயன்றிக்கே ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. 'யாவையும் யாவரும்தானமைவுடைநாரணன்" என்றத்தை நிகமிக்கிறார். ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களையும் சொன்னவித்தால் அவற்றின் கார்யமான தேவாதி விசேஷங்களையும் நினைக்கிறது. இத்தால் லீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. [நேமியான்] கையுந்திருவாழியுமாய் நித்யவிபூதியிலேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. [பேர்வானவர்கள்] இவ்வருகில்ஆக்கனான தேவர்களன்றிக்கே அவ்வருகில் பெருமக்கள் ஏத்தும்படியான பெருமையையுடையவன். அன்றிக்கே, "வானவர்கள் பேர் பிதற்றும் பெருமையன்" என்றுமாம். இங்கு ருசியுடையாரும் பிதற்றுமித்தனை: ப்ராப்யம் கைபுகுந்தவ்வருதபட்டாராயிருக்கிறவர்களும் பிதற்றுமத்தனை. கார்மேகவண்ணனாய், கமலநயனத்தனாய், நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற நேமியானாய், பேர்வானவர்கள் பிதற்றும் பெருமையனாயிருந்துவைத்து தாமோதரனானவன் திருவடிகள் தவநெறிக்கு சார்வே இது நிச்சிதம். .... (க)

இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வேச்வரனாய் ச்ரிய:பதியாயிருந்துவைத்து என் விரோதியைப் போக்கி என்னை இங்கே அடிமைகொள்ளா நின்றானென்று, கீழ்ச்சொன்ன ஸௌலப்யம் தமக்குப் பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

பெருமையனே வானத்திமையோர்க்குங் காண்டற்
கருமையனே* ஆகத்தணையாதார்க்கென்றும்*
திருமெய்யுறைகின்ற செங்கண்மால்*நாளும்
இருமைவினைகடிந்து இங்கென்னையாள்கின்றானே. (2)

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] "அமைவுடை முதல்கெட லொடிவிடையறநிலமதுவா மமைவுடையமரர்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. அல்லாதார் கீழேயிருக்க தாங்கள் விலக்ஷணமான தேசங்களிலே இருக்கிறார்களாய், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும் தாங்களே கடவர்களாக நினைத்துத் தங்களைக் குவாலாக நினைத்திருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தன்னை யாச்ரயித்து ஸ்வரூபம் பெறவேண்டும்படியான பெருமையையுடையவன். [வானத்து] அவ்வாசியே அவர்களுக்கு உள்ளது; அவனைப்பார்த்தால் நம்மோடவர்களோடு வாசியில்லை. ஸம்ஸாரத்தில் நம்மிலும் கனவியராயிருப்பர்கள். நமக்குப் பற்றினவளவேயிறே விடவேண்டுவது, அவர்களுக்கு த்ரைலோக்யமும் விடவேணுமே. [காண்டற்கு இத்யாதி] தானேவந்து மேல்விழா நின்றால் விலக்காமையின்றிக்கேயிருப்பார்க்குக் காண அரியனாயிருக்கும். ஸம்பந்தம் இன்று தேடவேண்டா, பெறவேணுமென்கையும் வேண்டாமென்கையுமிறே யுள்ளது. "பிறர்களுக்கரியவித்தகன்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. [என்றும் திருமெய்யுறைகின்ற] ரஹஸ்யத்தில் நித்யபோகத்தைச் சொல்லுகிறதிறே. * அகலகில்லேனிறே. "மலர்மகள்விரும்பும் நமரும் பெறலடிகள்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. என்றுமொக்கப் பெரிய பிராட்டியார் வர்த்திக்கிற திருமேனியையுடையவன். [செங்கண்] அவளோட்டை நித்யஸம்ச்லேஷத்தாலே, நீர்பாய்ந்த பயிர்போலே செவ்விபெற்ற திருக்கண்களையுடையவன். [மால்] *யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா* என்றவளையுடையனாகையால் வந்த பெருமையைச் சொல்லுகிறது: அரும்பெறலடிகள்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாளும்இத்யாதி] (இருமைவினைகடிந்து-நாளும் இங்கு என்னையாள்கின்றானே) புண்யபாபரூப கர்மங்களைப் போக்கி, இத்தைவிட்டு ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் கொள்ளக்கடவ அடிமையை இஹலோகத்திலே நாள்தோறும் கொள்ளாநின்றான். அங்குப்போனால் குணாநுபவத்தாலே ஸத்தையை நிர்வஹிக்கும்: இங்கு குணஜ்ஞானத்தாலே தரிப்பியாநிற்கும். .... (உ)

மூன்றாம்பாட்டு. மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய திருவடிகள் சிரோபூஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

ஆள்கின்றானாழியான்ரால்குறைவுடையம்*
மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித்துயர்கடிந்தோம்*
வாள்கெண்டையொண்கண் மடப்பின்னைதன்கேள்வன்*
தாள்கண்டுகொண்டென்தலைமேற்புனைந்தேனே. (3)

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] ஆசிலேவைத்த கையும் தானுமாய் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்ளா நின்றான் என்னுதல்; வகுத்த ஸர்வேச்வரன் அடிமை கொள்ளாநின்றான் என்னுதல். பின்னையும் அவன்கை பார்த்திருக்கவேண்டும் அசேதநக்ரியா கலாபங்களைப் பூண்கட்டாநிற்பர்கள் சிலர்; "கூரம்பனல்லால்" என்று அம்பின் கூர்மையையும் "சுடர்வட்டவாய் நுதி நேமியீர்" என்று திருவாழியின் கூர்மையையுங்கொண்டு பெறவிருப்பர்கள் சிலர். அசக்தனான தன்னாலே ஸாத்யமான க்ரியாஜாதத்தைப்பற்றிப் பெறவிருப்பர்கள் சிலர்; ஸித்தஸ்வரூபனான ஸர்வசக்தியைப்பற்றிப் பெறவிருப்பர்கள் சிலர். க்ரியாஜாதத்தை நெகிழச்சொல்லி, 'கெடுவாய், என்னையன்றோ பற்றுகிறது" என்றானிறே. [ஆரால்குறைவுடையம்] என்னாலே இழக்கவேண்டுதல், ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல், அவன்தன்னளவும்

சென்றால் பின்னையும் ஒன்றைப் பார்த்திருத்தல் செய்யவேண்டும்படியாய் இருப்பதொன்றையோ நான்பற்றிற்று? 'ஆரால்' என்கிறார்காணும், என்றும் ஒருசேதநனாலே பேறென்றிருக்குமவரானகையாலே. [மீள்கின்றதில்லை] இனி மறுவலிடுகிறதில்லை. [பிறவித்துயர்கடிந்தோம்] ஸம்ஸார துரிதத்தை போக்கினோம். பரமபதத்தில் புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னாகப் பேறல்லாமையாலே கடலில்புக்க துரும்புபோலே மீளப்போந்தார்களிறே வைதிகபுத்ரர்கள். "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று ருசிமுன்னாக அவன் தரப்பெறவிருக்கிற நமக்குப் புநராவ்ருத்தி ப்ரஸங்கமுண்டோ? "கடிந்தோம்" என்கிறாரிறே: அவன் செய்வானாக எறட்டுக்கொண்ட கார்யத்துக்கு *ஸ்திதோஸ்மி* என்னலாம்படி யிருக்குமிறே. [வாள் இத்யாதி] அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலையெடுத்ததாகில் அடைகுவளாம் தடைப்படும்போலேகாணும். இனி என்னாலேதான் விடப்போமோ? அவனாலேதான் விடப்போமோ? என்னுடைய பாரதந்த்ர்யம்போலே அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலையெடுத்ததோ தன்னாணையிழக்கிறான்; * மணநோக்கமுண்டானிறே. ஒளியையுடைத்தான கெண்டைபோலே முக்த்தமாய் வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படியான அழகிய கண்களையுடையளாய் ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபன். [தாள்கண்டுகொண்டு] காட்சிக்கு ஹேதுசொல்லிற்றிறே. [என்தலைமேல்புனைந்தேனே] "துயராறுசுடரடிதொழுதெழு" என்றும் "பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்றும், "கோலமாமென்சென்னிக்கு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மயிர்கழுவிப் பூச்சூடவிருப்பாரைப் போலேயிருக்கிற போக்யதைசொல்லுகிறது. "நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்று ப்ரார்த்தித்தவத்தைத் தலையாகப்பெற்று க்ருதக்ருத்யனானேன். (ங)

நாலாம்பாட்டு. என்மநஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை ஒருவராலும் விச்லேஷிப்பிக்கவொண்ணாதென்று நிச்சயித்து அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தேனென்கிறார்.

தலைமேல்புனைந்தேன் சரணங்கள்*ஆலின்
இலைமேல்துயின்றான் இமையோர்வணங்க*
மலைமேல்தான்நின்று என்மனத்துளிருந்தானை*
நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேனே. (4)

[தலைமேல்புனைந்தேன்சரணங்கள்] * அமரர்சென்னிப்பூச்சூடப்பெற்றேன். ப்ரார்த்தித்துப்போகையன்றிக்கே அத்திருவடிகளை என்தலைமேலே வைத்துக்கொள்ளப்பெற்றேன். இப்பேறு இவர்பெறுகைக்கு அவன்க்ருஷிபண்ணினபடி சொல்லுகிறது மேல். அவன் * வண்டடத்தினுட்கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணிற்று, இவர் இப்பேறுபெறுகைக்கு. [ஆலினிலைமேல் துயின்றான்] தன்னைக்கொண்டு கார்யமுடையார் சிலரைக் கண்டிலன்; எல்லார்க்கும் ஆராய்ச்சிப்படும்படியான செயலைச்செய்வோமென்று பார்த்தான்; வேண்டாவென்பாரைக் கண்டதில்லை. அது ஸாத்மித்தவாறே நித்யஸூரிகளும் தானுமாகவந்து திருமலையிலேநின்றான்; அதுவும் ஸாத்மித்தவாறே இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்தான்; இங்கு விலக்குவாரில்லாமையாலே ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்டையாக விருந்தான். *பொருப்பிடையேநின்றும் புனல்குளித்தும் காணும் இவர்நெஞ்சிலே புகுந்திருந்தது.* பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து இவருடைய மனக்கடலிலே வாழப்புக்கான்; இப்படியிருந்தவனை. [நிலைபேர்க்கலாகாமை] இவன்போகைக்கு உறுப்பாக என்னாலாவதெல்லாம் செய்தேன், அதுக்கும் கேட்பானாயிருந்திலன். [நிச்சித்திருந்தேன்] *நபிபேதி* என்றிருந்தேன். அவன்படியையறிந்தால் இவனுக்கு நிர்ப்பயனாயிருக்கத் தட்டில்லையிறே. [*ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் நபிபேதி குதச்சந*] தன் சோகம் மறுநனையும்படியான ஆனந்தம் இவன்பக்கலிலே உண்டென்றறிந்தால், பின்னை இவன்

சோகம் போகைக்குக் குறையில்லையிறே. [*குதச்சந*] பின்னை புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின. ப்ராதிகூல்யத்துக்கும் அஞ்சவேண்டா. .... (ச)

அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் என்திறத்தில் செய்யநினைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறியநிலமன்றென்கிறார்.

நிச்சித்திருந்தேன் எனநெஞ்சங்கழியாமை*
கைச்சக்கரத்தண்ணல் கள்வம்பெரிதுடையன்*
மேச்சப்படான்பிறர்க்கு மெய்போலும்பொய்வல்லன்*
நச்சப்படும்நமக்கு நாகத்தணையானே. (5)

[நிச்சித்து இத்யாதி] நீரிலே கிடந்தும் பர்வதாக்ரத்திலே நின்றும் தன்பேறாகத் தபஸ்ஸு பண்ணி வந்து என்னெஞ்சிலே இருக்கையாலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகானென்று நிச்சயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன். ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் கைவிடாதவன்; *எப்போதும் கைகழலாநேமியான்* என்னக் கடவதிறே. [கள்வம்பெரிதுடையன்] நெஞ்சைக் கைவிடாமையே யன்றிக்கே, இங்கேயிருந்து நாம் அறியாதிருக்கத் தான் அறிந்ததாகக்கொண்டு அவ்வருகே குவாலைப் பாரியா நின்றான். பரமபதத்தேறக் கொடுபோக ஒருப்படுவது, அமாநவனை இடுவித்து ஸ்பர்சிக்க நினைப்பது, * மதிமுக மடந்தையரை வரக்காட்டி எதிர்கொள்ளப் பார்ப்பதாய்க் குவாலைப் பாரியா நின்றான். "இதுதான் ஸர்வஸாதாரணமாகிற் செய்வதென்" என்று அஞ்சவேண்டா: [மெச்சப்படான் பிறர்க்கு] நான் தன்குணங்களைச்சொல்லிப் புகழ்கிறப்போலே, பிறர் தன் குணங்களைச் சொல்லிப் புகழலாம்படியிரான்; அவர்களுக்கு துஷ்ப்ராபனாயிருக்கும். [மெய்போலும் பொய்வல்லன்] அர்ஜுநாதிகள்பக்கல் இருக்குமாப்போலேயிறே துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலும் இருப்பது; கார்யத்தில்வந்தால் மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்து தலைக்கட்டும். இதுதான் நம்மளவிலும் ஏறிற்செய்வதேன்? என்றஞ்சவேண்டா. [நச்சப்படும் நமக்கு] உகவாதார்பக்கலில் செய்வுற்றை நம்பக்கல் செய்யான். அதுக்கு விச்வாஸமென்னென்னில், [நாகத்தணையானே] நம்மோடு விஸஜாதீயர் பக்கல் செய்வதுகொண்டு கார்யமென்? நம்மோடு ஸஜாதீயர்பக்கல் பரிமாறினதன்றோ நமக்குப் படிமா. நம்முடைய பேற்றுக்கு அடியுமாய் நமக்கு ஸஜாதீயருமானோரோடு பரிமாறும்படி இதுவன்றோ? .... (ரு)

ஆறும்பாட்டு. இன்று ஆச்ரயிப்பாரையும் நித்யாச்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றேன் என்கிறார். திருவநந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் வாசிவையாதே உடம்பு கொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றேனென்கிறாரென்றுமாம்.

நாகத்தணையானை நாள்தோறும்ஞானத்தால்*
ஆகத்தணைப்பார்க்கு அருள்செய்யுமம்மானை*
மாகத்திளமதியஞ் சேருஞ்சடையானை*
பாகத்துவைத்தான்தன் பாதம்பணிந்தேனே. (6)

[நாகத்தணையானை] உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனைத்து. [நாடோறும் இத்யாதி] ஜ்ஞாநத்தால்ஆகத்தணைப்பார்க்கு நாள்தோறும் அருள்செய்யுமவனைத்து. (இப்போது, ஞானமென்று ஜ்ஞாநவிசேஷமான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. பக்தியாலே ஹ்ருதயத்திலே கொடுபுகுந்து சேர்ப்பார்க்கு நாள்தோறும் அருள்செய்யுமவனைத்து.) இவனால்

எப்போதும் நினைக்கப்போகாதே! அக்குறைதீர ஏகரூபனான தான் நாள்தோறும் அருள் செய்யுமாய்த்து. [மாகம் இத்யாதி] ஸாகப்ரதாநனென்று தோற்றும்படி சந்த்ரனைச்சூடி ஸாதகத்வஸூசகமான ஜடையையுமுடையனான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியிலே ஒருபார்ச்வத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப்பெற்றேன்; இனி எனக்கொருகுறையுண்டோ? .... (௬)

ஏழாம்பாட்டு. 'நம் ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் தானேபோக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாள்தோறும் அநுபவி' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

பணிநெஞ்சே! நாளும்பரமபரம்பரனை*
பிணியொன்றுஞ்சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்*
மணிநின்றசோதி மதுசூதன்என்னம்மான்*
அணிநின்றசெம்பொன் அடலாழியானே. (7)

[பணிஇத்யாதி] நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுபவிக்கப் பார். நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது. [பரமபரம்பரனை] இந்த்ராதிகளுக்குப் பரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரரான நித்யஸூரிகளுக்கும். நிர்வாஹகனானவனை. [பிணியொன்றும்சாரா] து:கங்களொன்றும் நம்மை ஸ்பர்சியாது. அந்த து:கங்களுக்கடியான ஜந்மத்தை அடியேரோடே போக்கி நம்மை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளுமவன். [மணிநின்றசோதி] ஜந்மத்தையுண்டாக்கினாலும் விடலாயோ வடிவழகிருக்கிறபடி. நீலமணியினொளியை வடிவாக வகுத்தாப்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். [மதுசூதன்] அவ்வடிவழகை யநுபவிப்பார்க்கு வரும் விரோதிகளை, மதுவைப்போக்கினாப்போலே தள்ளிக்கொடுக்குமவன். [என்னம்மான்] இப்படி என் விரோதியைப் போக்கி முகந்தந்தவன். [அணிஇத்யாதி] அநுபவிப்பார்க்குவிரோதிகளையும் போக்கி, திருக்கைக்குத் தானே ஆபரணமாய் அநுபவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைய யுத்தோந்முகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். அநுபவத்துக்கும் தானேயாய் விரோதிநிரஸநத்துக்கும் தானேயான பரிகரத்தையுடையவன். ... ... (எ)

எட்டாம்பாட்டு. "அவனையநுபவி" என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக் கொண்டாடி 'அவனை இடைவிடாதே யநுபவி' என்கிறார்.

ஆழியான் ஆழியமரர்க்குமப்பாலான்*
ஊழியான்ஊழிபடைத்தான்நிரைமேய்த்தான்*
பாழியந்தோளால் வரையெடுத்தான்பாதங்கள்*
வாழியென்நெஞ்சே! மறவாதுவாழ்கண்டாய். (8)

[ஆழியான்] ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். [ஆழிஇத்யாதி] அத்திருவாழியாழ்வானைப்போதி, கம்பீரஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்குமவன். [ஊழியன்] நித்யஸூரிகளும் தானுமாய்ப் பரமபதத்திலே பேரோலக்கமாக விருக்குமவன். இங்கு உண்டான கார்யவர்க்கமடங்கலும் அழிந்து காலசேஷமான காலத்திலே தான்வந்து தோற்றுமவன். [ஊழிபடைத்தான்] காலோபலக்ஷிதமான ஸகலபதார்த்தங்களையும்*பஹுஸ்யாம்*என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்கினவன். [நிரைமேய்த்தான்] இப்படி ஸகல பதார்த்தங்களையும் தான் படைத்து, தன்னை வேறே சிலர் படைத்தார்கள் என்னலாம்படிவந்து அவதரித்து, பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். ஸ்வரக்ஷணத்

தில் அந்வயமின்றிக்கே பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்ஷணமாக பசுக்களை ரக்ஷித்தவன். [பாழியந் தோளால்] இவன் இப்படி இவற்றை நோக்காநிற்க, இந்த்ரன் பசிக்ராஹத்தாலே இவை நோவு படும்படியாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க, அத்தை மலையையெடுத்து நோக்குமவன். பாழி யென்று வலியாதல், இடமுடைமையாதல். புறம்பெங்கும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாநிற்க, இவன் தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு மதிளுக்குள்ளே யிருப்பாரைப்போலே பயங் கெட்டிருக்கலாம்படியான வலியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளா ரும் இத்தோள்நிழலிலே ஒதுங்கிலும் திருவாய்ப்பாடியளவன்றிக்கே இன்னமும் பத்துத் திருவாய்ப்பாடிக்கு இடம்போருமென்னும்படியான ரக்ஷகத்வத்துடிப்பு இருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுதல். *பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மந:* என்கிறபடியே ஒதுங்கினவர்கள் சுருங்கி நிழலேவிஞ்சியிருக்குமாய்த்து. [அந்தோள்] அழகிய தோள். "திண்டோள்மணிவண்ணா உன்சேவடிசெவ்விதிருக்காப்பு" என்று மங்களாசாஸநம் பண் ணும்படியாய்த்துத் தோளழகிருப்பது; *சுந்தரத்தோளிறே. [பாதங்கள்] கோவர்த்தநகிரியை யெடுத்துப் பரிஹரித்தவனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] நடுவே மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார் நெஞ்சை, மேல் சொல்லப் புகுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுகைக்காக. *யாமோக்ஷதிமிவா யுஷ்மந்* என்னுமாபோலே, உனக்கு இஸ்ஸம்ருத்தி மாறாதே சென்றிடுகவென்கிறார். [என் னெஞ்சே] புறம்பெங்கும் ஆத்மாவுக்கு சேஷமான மநஸ்ஸூத் தான் சுமையெடுத்தாநிற்க, என்வழியிலே போந்து முறையிலே நிற்கிற நெஞ்சே! ஆத்மாவுக்கு கரணகோடியிலே யந் வயித்த நெஞ்சுதானே பந்தஹேதுவாகா நின்றதிறே புறம்புள்ளார்க்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, என் வழியேபோந்து எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] கைபுகுந்ததென்று இதர விஷயங்களிலே செய்வுற்றைச் செய்யாதேகிடாய். [வாழ்கண்டாய்] உன்னுடைய வாழ்ச்சிக்கு நான் கால்பிடிக்க வேண்டுகிறதென்? பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனிறே. மறவாது வாழ் கண்டா யென்கையாகிலுள்ளது, கீழ்ச்சொன்ன விசேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநமென் னென்னில்;—புறம்புபோய் மணலைமுக்கவொண்ணாதே ரக்ஷகனாகவல்லவனைப் பற்றவேணுமே. ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமுடையவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; நிரபேக்ஷருடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித் யாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; ஒருக்காலுளனாவது இலனாவதா காநிற்கிறவனுக்கு என்றுமுளனானவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; இவையில்லாதவன்று உண்டாக்கின வன்ரக்ஷகனாகவேணும்; உண்டானவன்று ரக்ஷகனாகைக்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறையநின்ற வற்றையும் நோக்குமவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; இதிருந்தபடியாமாகில் மறந்துகாண்! ....(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. *ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு* என்கிறபடியே அநேககால ஸாத்ய மான பக்தியாலே லபிக்கப்படுமவனை கேவலம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்கி றார். இப்பாட்டிற்சொல்லுகிற ப்ரபத்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற பக்தியைச் சொல் லிக்கொண்டு போந்தார் கீழ். அதுக்கும்அடி அவனாகையாலே சொல்லுகிறாராதல், ஸ்வயம் நிரபேக்ஷமானது தன்னையே சொல்லுகிறாராதல், தாம் பெற்றவழியே சொல்லுகிறாராதல்.

கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம் காண்டலுமே *
விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்*
தொண்டேசேய்தேன்றுந் தொழுதுவழியொழுக*
பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே. (9)

[கண்டேன்] என்றும் கேட்டேபோகக்கடவ விஷயத்தைக் கண்ணாலே காணப்பெற்றேன். தம்முடைய ப்ரபத்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றபடி

யைச் சொல்லுகிறார். இத்தால் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சொன்னபடியிறே. [கமலமலர்ப்பாதம்] ப்ராப்தியை யொழியவே ஜ்ஞாநலாபமே யமையும்படி யாய்த்து போக்யதையிருக்கும்படி. [காண்டலுமே] கண்டவளவிலே. [விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்] *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று அவனடியாகவருகிறதிறே. வினையாயின வடங்கலும், "இவர் கேவலரல்லர், அடியுடையராயிருந்தார்" என்று விட்டுப் போய்த்தின. [தொண்டே இத்யாதி] அச்ச்லோகத்துக்கு இதுவும் கருத்தென்கிறார்இவர். ஔபாதிகமானது போகக்கடவதே; உபாயத்துக்கு பலப்ரதத்வமுண்டே. "இனி ஸ்வரூபம் நிலைநின்றதாயிருக்குமிறே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாயிருக்குமிறே" என்று அங்கு அர்த்தப்ராப்தமானதுதன்னையே இங்கே வாய்விடுகிறார். [தொண்டேசெய்தென்றும் தொழுதுவழியொழுக] ஸ்வரூபம் நித்யமானபின்பு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாய்ச் செல்லும்படியாக. [பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம்] அவன் *மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ* என்கிறபடியாலே நான் அவன் திருவடிகளைக் காணப்பெற்றேன்.

பத்தாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாதநாந்தரபரரோடு ப்ரபந்நரோடு வாசியற அவனே உபாய மென்று உக்தத்தை நிகமிக்கிறார்.

வகையால்மனமொன்றி மாதவனை* நாளும்
புகையால்விளக்கால் புதுமலரால்நீரால்*
திசைதோறமரர்கள் சென்றிறைஞ்சநின்ற*
தகையான்சரணம் தமர்கட்கோர்பற்றே. (10)

[வகையால் மனமொன்றி] சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழியே நெஞ்சு ஒருமைப்பட்டு. [மாதவனை] நித்யநிக்ரமத்துக்கும் அநவதாநத்துக்கும் அஞ்சவேண்டா; லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக இவன்செய்தவை என்னுவது, அதுக்கும் பலம் இவனைவந்து கிட்டாது. "இவன்வழி போராமையும் நெஞ்சு ஒருமைப்படாமையும் இவன் தலையிலே ஏறட்டுக் கைவிடக் கடவதோ?" என்பாரும் அருகேஉண்டு. இத்தால் அந்தச்லோகத்திலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் சொல்லிற்றாய்த்து. ஸ்வரூபாநுபந்திதர்மங்கள் சொல்லவுமாம், சொல்லாதொழியவுமாமிறே. ஆகையிறே த்வயத்திலே பிரிய அநுஸந்திக்கவுமாய் திருமந்த்ரத்தில் ஒன்றாகவநுஸந்திக்கவு மாயிருக்கிறது. *அந்தர்க்கதகுணமேவதேவதாம்பஜதே* என்று சொல்லாநின்றதிறே; அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களையும் சொல்லுகையாலே. [நாளும் இத்யாதி] காலநியதியின்றிக்கே, ஆராதநோபகரணங்களுக்கும் நியதியின்றிக்கே, தங்களுக் குக் கைவந்த உபகரணங்களைக்கொண்டு, பெரியதிருநாளைக்கு ஸர்வதோதிக்கமாக வந்தேறுமா போலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியான ஸ்வபாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்; தன் திருவடிகளைப் பற்றினார்க்கு, பின்னையும் புறம்புபோய் ஒருபற்றுத் தேடவேண்டாதபடியான பற்று. அநந்யப்ரயோஜநரான பக்திமான்களுக்கும், பலப்ரதனாய் உபாயமா யிருக்கும்; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்யவஹிதோபாயமாம். .... (௧௦)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலபமா மென்கிறார்.

பற்றென்றுபற்றிப் பரமபரம்பரனை*
மல்திண்டோள்மாலை வழுதிவளநாடன்*
சொல்தொடையந்தாதிஓராயிரத்துளிப்பத்தும்*
கற்றார்க்கோர்பற்றாகுங் கண்ணன்கழலிணையே. (11)

[பற்றென்று பற்றிப் பரமபரம்பரனை] ஸர்வேச்வரனை ப்ராப்யப்ராபகமென்று பற்றி. [மல்திண்டோள்மாலை] இவன் ப்ரபத்திபண்ணி அத்யவஸிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; ரக்ஷணத்தில் அவன்பக்கல் ஒருகுறையுமில்லை. இவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குகைக்கீடான மிடுக்கையும் வ்யாமோஹத்தையும் உடையவனென்கிறது [வழுதி இத்யாதி] *பாட்யே கேயேச மதுரம் ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரந்விதம்* என்கிறபடியே, அழகியசொற்களாலே தொடுக்கப்பட்ட அந்தாதியான ஆயிரத்திலும்வைத்துக்கொண்டு இந்தப்பத்தும் கற்றார்க்கு [கண்ணன்கழலிணை ஓர்பற்றாகும்] "தாமோதரன் தாள்கள் தவநெறிக்குச்சார்வே" என்றபடியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளே, இனி அவ்வருகுபோய் ஒன்றுதேடிப்பற்றவேண்டாதபடியான பற்றாகும். (கக)

நான்காந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

சார்வாகவேஅடியில் தானுரைத்தபத்திதான்*
சீரார்பலத்துடனே சேர்ந்ததனைச் - சோராமல்
கண்டுரைத்தமாறன் கழலிணையேநாடோறும்*
கண்டுகக்குமென்னுடையகண்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—கண்ணன்கழலிணை-ப்ரவேசம்

பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொன்னார் கீழ்; அத்தனை க்ரமம் பொறுக்கமாட்டாதே ஈச்வரன் தம்மைக்கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியைக்கண்டு; அதாகிறது "மரணமானால்" என்றது அவனுக்கு நெடுநாளாய், அவ்வளவும் பொறுக்கமாட்டாதே அவன்கொடுபோகையிலே த்வரிக்க அத்தையநுஸந்தித்து; "நமக்குப்போக்குத் தவிராதபின்பு இனியிவர்கள் தங்களுக்கு பக்திமான்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியும் அறியவேண்டுவதொன்றாகையாலே அத்தையுபதேசிப்போம்" என்று பார்த்தார். இவர்தாம் *எம்பெருமானோபாதியும் க்ருபையுடையவர் காணும். "இதுதான் ஒன்று இவர்களுக்குக் குறைகிடந்ததாகிறதென்?" என்று அது இருக்கும்படியை யுபதேசிப்போமென்று பார்த்துப் பரோபதேசத்திலே ஒருப்பட்டு, அவன் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக த்வரிக்கிறபடியாலும், கேட்கிற இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகவேணும் என்னுமதாலும், பாசுரப்பரப்பறும்படி சுருங்கக்கொண்டு; அந்தபக்திக்கு ஆலம்பநமான திருநாமத்தைச் சொல்லி, இதிலிழிவார்க்கு அநுஸந்திக்கப்படும் மந்த்ரம் இன்னதென்றும், அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநமே மோக்ஷஸாதநமென்றும், அவ்வழியாலே பக்தியைப்பண்ணுங்கோளென்றும், காரணத்ரயத்தாலும் அவனை ஆச்ரயியுங்கோளென்றும், இப்படி ஆச்ரயிப்பார்க்கு அவன்தான் ஸுலபனென்றும், ச்ரிய:பதியாகையாலே ஸ்வாராதனென்றும், இவனையிடுவித்து ஆச்ரயிப்பித்து இதுதன்னையே அவன் திருவுள்ளத்திலேபடுத்திக் குவாலாக்குவாரும் அருகேயுண்டென்றும், ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் இதுக்கதிகாரிகள் என்றும், புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆச்ரயியுங்கோளென்றும், இதிலேயிழிய விரோதிகள் தன்னடையேபோமென்றும், இப்புடைகளிலேசொல்லி, நாம் இன்னமும் சிலநாள் இங்கேயிருக்கிறோமென்றிக்கே பேர்க்கு அணித்தானபின்பு எல்லாரும் இத்தைக் கொள்ளுங்கோளென்று உபதேசித்து, அத்தோடே, தொடங்கின பரோபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற்பாட்டு. பக்தியுக்தராய்க்கொண்டு அவனை யநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ர மின்னதென்கிறார்.

கண்ணன்கழலிணை, நண்ணும்மனமுடையீர்!*
எண்ணுந்திருநாமந் திண்ணம்நாரணமே. (1)

[கண்ணன்கழலிணை நண்ணும்மனமுடையீர்] கீழ்ச்சொன்னதுதன்னைத் திரிய ஒருக்கால் அநுபாஷிக்கிறார், இவர்களுக்குக் கேட்கவேண்டுவதைச் சொல்லுகைக்கு உறுப்பாக. "சார் வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்" என்றாரே: அதுதன்னையிங்கே 'கண்ணன்கழலிணை' என்கிறார். க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் கிட்டவேணுமென்றிருப்பீர். [கண்ணன்கழலிணை] பரமபதத்திலேசென்று காணவேண்டும்படியிருக்கையன்றிக்கே, ஸர்வஸுலபனானவன் திருவடிகளை; ஆச்ரிதர்க்காகத் தூதுபோதல் ஸாரத்யம் பண்ணுதல் செய்யும்திருவடிகள். [நண்ணும்] பிரிந்துகூடினாரைப் போலே யிருக்கிறதுகாணும். *ஆஜகாம* போலே. [மனமுடையீர்] "நிதியுடையீர்" என்னுமாபோலே, இதுதன்னையே குவாலாகநினைத்திருக்கிறார். இதுக்கு அதிகாரி ஸம்பத்திதேடவேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகள். ஸ்வர்க்கபலமானதுக்கு அதிகாரிநியதியும் ப்ராயச்சித்தமும் வேண்டாநின்றது; அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு அதுவேண்டாதொழிகிறது, ப்ராப்யத்துக்கநுரூபமான அதிகாரம் இவனால் ஸம்பாதிக்கமுடியாமையாலே. [எண்ணும் திருநாமம்] அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமென்னுதல், பத்திமான்களைச் சொல்லுகையாலே அதுதான் "அது, அது" என்னும்படியாயிருக்கையாலே சொல்லுதல். எண்ணும் திருமந்த்ரமென்னாதே, நாமமென்கிறது இதுக்கு ஓரதிகாரிநியதி, அங்கநியதி வேண்டா; ப்ரஜை தாய்பேரைச் சொல்லுமோபாதி யமையுமென்கைக்காக. அதுதான் எது? என்னில், [நாரணம்]இதுதான் ஸ்வாமிவாசகமாயிருக்கையாலே, "அம்மே!" என்பாரைப் போலே யிருக்கிறதாய்த்து. இதுவும் இன்னமெதுவும் வேணுமென்றால் [நாரணமே] இவ்வளவேயமையும். கனத்தபேற்றுக்கு இவ்வளவுபோருமோ? என்னில், [திண்ணம்] நிச்சிதம்: *ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யமுத்த்ருத்யபுஜமுச்யதே* என்னுமாபோலே, திண்ணமென்கிறது. அவதாரணத்தாலே ப்ரணவத்தையொழியவும் நமஸ்ஸையொழியவும் சதுர்த்தியை யொழியவும் இவ்வளவேபூர்ணமென்கை. நாரணமென்று இல்லாதமகாரத்தையும் கூட்டி உள்ளவற்றைக் குறைத்துச் சொல்லுகையாலே, அளத்திற்பட்டதெல்லாம் உப்பாமாபோலே இத்தோடேகூடினதெல்லாம் உத்தேச்யமென்றும், குறைந்தாலும் "அங்கம்நப்பிற்று, ஸ்வரம்நப்பிற்று" என்று ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் போகவேண்டுமவற்றிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டானவாசி சொல்லுகிறதாய்த்து. ... ... (க)

இரண்டாம்பாட்டு. இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றாம்பாட்டிலும் இதினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏதேனுமாகத் திருமந்த்ரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, முன்னே அர்த்தத்தைச் சொல்லிப் பின்பு வாசகசப்தத்தைச் சொல்லுதல், முன்னே இதுதன்னைச்சொல்லிப் பின்னை அர்த்தத்தைச் சொல்லுதல் செய்யக்கடவதா யிருப்பதொரு நிர்ப்பந்தமுண்டு இவர்க்கு. "எண்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருளீறில வண்புகழ்நாரணன்" என்னுதல்' "யாவையும் யாவருந்தானமமைவுடைநாரணன்" என்னுதல்; "நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்" என்னுதல், "நாராயணன்நங்கள்பிரானவனே" என்று "அவனேயகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்" என்னுதல் செய்வர்.

நாரணனெம்மான், பாரணங்காளன்*
வாரணந்தொலைத்த, காரணன்தானே. (2)

[நாரணன்] மேல் அர்த்தோபந்யாஸம் பண்ண நினைத்து, சப்தோபாதாநம் பண்ணுகிறார். [எம்மான்] எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] பாரணங்குஉண்டு ஸ்ரீபூமிப்

பிராட்டி, அவளுக்குநிர்வாஹகன். பூமிக்கபிமாநிநியிறே. 'பாரணங்காளன்' என்கையாலே நித்யவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது, 'எம்மான்' என்றது லீலாவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்: ஆக, உபயவிபூதியுக்தனென்றபடி. குற்றஞ்செய்தது பொறுக்கைக்கொரு விபூதியும், பொறுப்பிக்கைக் கொருவிபூதியுமாய்த்து. *க்ருதாகஸ:* குற்றம் நலேரம்பிப் புறம்பு புகலில்லாதாரை ரக்ஷிக்கும் ஈச்வரன்; குற்றம் நிரம்பி அநுதாபமில்லாதாரைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி; "தலையறுக்கச் சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச்சொல்லுகிறதென்? நம்முடைய நிக்ரஹமாகில் அதுக்குமூலம் நிக்ரஹம்பலிக்கும்படி பண்ணிப் பின்பு அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணவேணுமோ?" என்றிருக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. [வாரணம்தொலைத்த] தன்னைப் பெறவேணுமென்றிருப்பார்டைய ஆச்ரயணவிரோதிகள், குவலயாபீடம் பட்டது படும். விரோதிநிரஸநம் இதுக்கு உறுப்பேபாவென்னில், முதலிலே தொடங்கி அதில் சொல்லிக்கொண்டு போருகிறது ரக்ஷணமிறே; அதுக்குக் களைபிடுங்கி நோக்கவேணுமே. *அவரக்ஷணே* என்னக்கடவதிறே. [காரணன்தானே] இவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாக வுடையனாயிருக்கையும் அதுக்கு அர்த்தமிறே. .... (உ)

மூன்றாம்பாட்டு. ஸ்வாமித்வ ப்ரயுக்தமான ஸர்வவிதரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

தானேயுலகேல்லாம், தானேபடைத்திடந்து*
தானேயுண்டுமிழ்ந்து, தானேயாள்வானே. (3)

[தானேயுலகெல்லாம்] *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம *தத்த்வமஸி* என்னக்கடவதிறே. தானேபடைத்திடந்து தானேயுண்டுமிழ்ந்து தானேயாள்வானுகையாலே, தானேயுலகெல்லாமென்கிறது; *தஜ்ஜலாந்* இதிவத். இங்குச் சொல்லுகிற தாதாத்ம்யம் ஸ்வரூபேண ஐக்யம் சொல்லுகிறதல்ல; சரீராத்மபாவத்தாலே சொல்லுகிறது. காரணத்வம் சொல்லில் விகாராஸ்பதமாமென்று சங்கித்து, சரீராத்மபாவத்தாலே சொல்லுகிறது. சரீரகதமான பால்யயௌவநாதிகள் ஆத்மாவுக்குத்தட்டாதாப்போலே, இவற்றைப்பற்றிவரும் விகாராதிகள் அவனுக்கு வாராதென்று தோஷாஸ்பர்சம் சொல்லுகைக்காகச் சொல்லுகிறது. [தானே படைத்து] *தம:....ஏகீபவதி* என்கிறபடியே ஸூக்ஷ்மசிதசிச்சரீரியான தானே ஸகலலோகங்களையு முண்டாக்கி. *அசிதவிசேஷிதமான தசையாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே தயமாநமநாவாய்த் தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே இடந்து] ப்ரளயங்கதையான பூமி "என்னையெடுக்கவேணும்" என்று அபேக்ஷிக்கவன்றிறே நஷ்டோத்தாணம் பண்ணிற்று. [தானேயுண்டு] ப்ரளயம் வரப்புகாநின்றதென் றறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து] உள்ளேகிடந்து நோவுபடுமித்தனையல்லது, "எங்களை வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிடவேணும்" என்றறியாதிருக்க, தானேயுமிழ்ந்து. இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகையாலே [தானேயுலகெல்லாம்] *ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம"*. (ங)

நாலாம்பாட்டு. *ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா:* என்றும் ஒரு நிர்வசநப்ரகாரமுண்டிறே இதுக்கு; அவ்வழியாலே திருமந்த்ரத்தை நிர்வசித்து திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலியைப்பண்ணி ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

ஆள்வானாழிநீர், கோள்வாயரவணையான்*
தாள்வாய்மலரிட்டு, நாள்வாய்நாடீரே. (4)

[ஆள்வான்] இவற்றையடைய அடிமைகொள்ளுமவன். [ஆழிநீர்ஆள்வான்] அடிமைகொள்ளும் ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய்க் கண்வளர்ந்தருளி அத்தசையிலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] மிடுக்கையுடைய வாயென்னுதல், ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாயென்னுதல். [அரவணையான் தாள்வாய்மலரிட்டு] ஸ்வா

ராதனென்றதாய்த்து. அநந்தசாயி திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி. [நாள்வாய் நாடீரே] நாள்தோறும் ஆச்ரயியுங்கோள்; அத்திருவநந்தாழ்வானுடைய பேறு உங்களுக்குப் பெறலாம். .... (ச)

அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படிச்செய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பெறலாமென்கிறார்.

நாடீர்நாள்தோறும், வாடாமலர்கொண்டு*
பாடீர்அவன்நாமம், வீடேபெறலாமே. (5)

[நாடீர் நாள்தோறும்] பசித்தபோதெல்லாம் உண்ணுமாபோலே. [வாடாமலர்கொண்டு] உங்களுடைய அபிநிவேசாநுரூபமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு. [பாடீர் அவன் நாமம்] *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்று முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலே, அவனுடைய திருநாமங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாகப் பாடுங்கோள். நாடீரென்கையாலே மாநஸவ்யாபாரத்தைச் சொல்லிற்று; வாடாமலர்கொண்டென்கையாலே காயிகத்தைச் சொல்லிற்று. பாடீரென்கையாலே வாசிகத்தைச் சொல்லிற்று. [வீடேபெறலாமே] ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பண்ணவே, *ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்கிறத்தைப் பெறலாம். இனியத்தைச் செய்யப் பெரியத்தைப் பெறலாம். .... (ரு)

ஆறும்பாட்டு. நீர்சொன்னபடியே செய்யலாவது ஆச்ரயணீயனைக் கண்டாலன்றோ? கண்டாச்ரயிக்க வேண்டாவோவென்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

மேயான்வேங்கடம், காயாமலர்வண்ணன்*
பேயார்முலையுண்ட, வாயான்மாதவனே. (6)

[மேயான்வேங்கடம்] (வேங்கடம் மேயான்) உங்களை யாச்ரயிப்பித்துக் கொள்ளுகைக்காகத் திருமலையிலேபொருந்தி வர்த்திக்கிறவன். கண்டவாறே தான் பஜிக்கலாயிருக்குமோ வென்னில்?—[காயாமலர்வண்ணன்] அரும்பும் எழுந்தாடி அடிமையிலே மூண்டல்லது நிற்க வொண்ணாதபடியான வடிவுபடைத்தவன். விரோதிவர்க்கம் பின்னைச் செய்வதென்னென்னில் [பேயார்முலையுண்டவாயான்] பூதனை பட்டதுபடுமத்தனை. [மாதவனே] நம் பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே விஷயீகரிப்பிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு. .... (சு)

ஏழாம்பாட்டு. ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆச்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம்சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்த:புரபரிகரமானார்வார்த்தையைச்சொல்லவே, பூர்வோபாஸநத்தில் பலம் ஸித்திக்குமென்கிறார்.

மாதவனென்றென்று, ஓதவல்லீரேல்*
தீதொன்றுமடையா, ஏதஞ்சாராவே. (7)

[மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்] நாராயணசப்தத்தோடே இத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லப்பாருங்கோள். "நாரணமே" என்றாரே கீழே. [ஓதவல்லீரேல்] உங்களுக்கு ருசியில்லையாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகச் சொல்லவல்லிகோளாகில். [தீதொன்றுமடையா] பூர்வாகம் நசிக்கும். [ஏதம்சாராவே] உத்தராகத்துக்கு அச்லேஷமேயாம். பூர்வாகத்தை விஸ்மரிக்கும், உத்தராகத்தில் நெஞ்சுசெல்லாது. கீழ்ச்சொன்ன திருமந்த்ரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன ஸ்ரீமத்பதமும் தனித்தனியே பேற்றுக்கு பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச்சொன்னவர்களுக்குப் பேறுசொல்லவேண்டாவிறே. (எ)

எட்டாம்பாட்டு. அதிகாரி நியதியில்லை, ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்களென்கிறார்.

சாராவேதங்கள், நீரார்முகில்வண்ணன்*
பேரார்ஓதுவார், ஆரார்அமரரே. (8)

[சாரா ஏதங்கள்] ஒரு பொல்லாங்குகளும் வந்துகிட்டாது. [நீரார்முகில்வண்ணன்] நீராலே பூர்ணமான மேகம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். (அவ்வடிவு காணுந்தனையுமிறே உபதேசிக்கவேண்டுவது) [பேராரோதுவார்] அவன் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், [ஆராரமரரே] அவர்களேதேனும்ஜந்மவ்ருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும், அவர்கள் இருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர். அவ்வோஜந்ம ஸ்திதிகளிலே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். (ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக அவர்களேற்றம் அருளிச்செய்கிறார்.) ... ... (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜந்மாதிகள் அப்ரயோஜநமானாலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரதாஹேதுவான பாபங்கள் செய்வதென்னென்னில்; ப்ரயோஜநசூந்யராய்க்கொண்டாச்ரயிக்கவே அவை தானே போமென்கிறார்.

அமரர்க்குஅரியானை, தமர்கட்கஎளியானை*
அமரத்தொழுவார்கட்கு அமராவினைகளே. (9)

[அமரர்க்கு அரியானை] எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாதவனை; *யந்நாயம்பகவாந்ப்ரஹ்மாஜாநாதி* [தமர்கட்கெளியானை] அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனானவனை. ஒரு குரங்காகவுமாம், ஒரு வேடுவிச்சியாகவுமாம், ருஷிகளாகவுமாம், அவர்களுக்கெளியனாயிருக்கும்; *ஸுக்ரீவம் சரணம்கத:*, *ஸோப்யகச்சந்மஹாதேஜா:, *இமௌஸ்மமுநிசார்த்தூல* என்று சொல்லுகிறபடியே. [அமரத் தொழுவார்சட்கு] ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு தொழுமவர்க்கு. [அமராவினைகளே] ப்ரயோஜநாந்தரபரதைக்கு அடியான விரோதிகள் வந்துகிட்டா. (கூ)

பத்தாம்பாட்டு. அவ்வளவேயன்றியே, கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகங்களும் போம்; ஆனபின்பு, அவனை யாச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

வினைவல்லிருளென்னும், முனைகள்வெருவிப்போம்.*
சுனைநன்மலரிட்டு, நினைமின்நெடியானே. (10)

[வினைஇத்யாதி] வினை—கர்மம், வல்லிருள்—ப்ரபலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்பந்தம், இவற்றைப் பற்றிவருகிற ருசிவாஸநைகளாகிற இத்திரள்கள். [முனை] திரள். [வெருவிப்போம்] "நமக்கிதுநிலமன்று" என்று பீதமாய்ப்போம். அன்றிக்கே, முனையென்று முகமாய், முகங்கெட்டுப்போமென்றுமாம். [சுனைநன்மலரிட்டு] அப்ராக்ருத த்ரவ்யம் தேடியிடவேணுமென்னவேண்டா. [நினைமின்] "சிந்திப்பே யமையும்." உங்களுக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் நினையுங்கோள்; *ஸ்மர்த்தா என்கிறபடியே. [நெடியானே] நீங்கள் ஒருகால் நினைத்துவிட்டால், பின்னை அவன்தானே *அஹம்ஸ்மராமி* என்று உங்களை நினைத்தபடியே யிருக்கும்; ஒருகால் நினைத்து இவனைப்போல் கலங்கவேண்டுவதில்லையிறே அவனுக்கு. ஸர்வகுண ஸம்பந்நனுமாய் அகர்மவச்யனுமாகையாலே உருவநினைத்தபடியே யிருக்குமிறே அவன். .... (கo)

நிகமத்தில், இப்பத்தும், அப்யஸித்தவர்களை ஆழ்வார்தம்மைப்போலே பகவத்விஷயீகாரபாத்ர மாக்கு மென்கிறார்.

நெடியானருள்சூடும், படியான்சடகோபன்*
நொடியாயிரத்திப்பத்து, அடியார்க்கருள்பேறே. (11)

[நெடியான் இத்யாதி] ஸர்வேச்வரனருளுக்குப் பாத்ரபூதராகையே ஸ்வபாவமான ஆழ்வார். அதாவது "ஆற்றநல்லவகைகாட்டுமம்மான்" என்று தன்குணசேஷ்டிதங்களை ஸாத்மிக்கஸாத்மிக்க அநுபவிப்பித்துக்கொண்டு போந்தபடியை யநுஸந்தித்துவிஸ்மிதரானார் கீழ்; இப்போது, அவன்கொடுத்தகொடுத்த அருளெல்லாம் உண்டறுக்கவல்லரானாராய்த்து. நொடிதல்—சொல்லுதல். [இப்பத்தடியார்க்கருள்பேறே] இப்பத்துத்தானே, இத்தையப்யஸித்தார்க்கு "நெடியானருள் சூடும்படியான்" என்றதுவே பேறாக்கும். (அடியார்க்கு-அப்யஸித்தார்க்கு. அருள்பேறு - ப்ரஸாதலாபம்.) ஈச்வரன்கொடுத்த ஸாதர்ம்யம் ஆழ்வார்கொடுக்க மாட்டாமை யில்லையிறே. .... (கக)

ஐந்தாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

கண்ணனடியிணையில் காதலுறுவார்செயலைத்
திண்ணமுறவேசுருங்கச்சேப்பியே—மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேசிக்கை தலைக்கட்டினான்மாறன்
ஆனபுகழ்சேர்தன்னருள்.

ஆறந்திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார்-ப்ரவேசம்

*பொய்ந்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும்வர, ஈச்வரனை ஆழ்வார் பின்தொடர்ந்தபடி சொல்லிற்று; இதுதொடங்கி, ஆழ்வாரை ஸர்வேச்வரன் பின்தொடருகிறபடி சொல்லுகிறது.

இப்படி பக்தி ஸ்வரூபத்தை யுபதேசித்துக் கையொழிந்தவநந்தரம் தன்பக்கலிலே இவர்க்கு விடாய்பெருகுகிறபடியைக்கண்டு, இவர்க்கு முன்பே விடாய்த்துத் திருவாட்டாற்றிலே தங்குவேட்டையாகவந்து நிற்கிறவனாகையாலே இவரைக் கொண்டுபோகையிலே அவனுக்கு த்வரைமிக்கது. இவரளவல்லவிறே அவனுடையவிடாய், *நஜீவேயம் க்ஷணமபி* என்னும் ஏற்றமுண்டிறே. "ஆழ்வாரும் நாமுமாய் அநுபவிக்கவேணும்" என்றுபாரித்து, "அது செய்யுமிடத்தில், அவ்வநுபவத்துக்கு ஒருவிச்சேதம் வாராதபடி ஏகாந்தமாயிருப்பதொருதேச விசேஷத்திலே கொடுபோய்வைத்து அநுபவிக்கவேணும்" என்று பாரித்து, அதுசெய்யுமிடத்தில், இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் இவர் நியமித்தபடி செய்தோமாகவேணும்" என்று இவர் அநுமதியொழியச் செய்யமாட்டாதானாய் நின்றான். ஸர்வேச்வரனைத் தாம் நியமிக்கமாட்டாரே தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தாலே. இப்படி தம்பக்கலிலே அபிநிவேசாதிசயத்தைப் பண்ணுகிறவனுடைய மேன்மையையும், அப்படிப்பட்ட மேன்மையையுடையவன் தம் பக்கல் பரதந்த்ரனாய்த் தாழநிற்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, இதுதனக்கு உசாத்துணையாக ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் சப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரராய் அவற்றோடே பணிபோந்திருந்தார்கள். அவன்தன்னைப்பார்த்தவிடத்தில், அபிநிவேசாதிசயத்தையுடையவனாய் முன்னடி தோற்றாதேயிருக்கிறவனாகையாலே அவன் இதுக்காளாகமாட்டிற்றிலன், இனி இவ்விஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான தாமும் தம்மோடு உடன்கேடான நெஞ்சுமே யாயிருந்தது: அந்நெஞ்சைக்குறித்து, "அவனுடைய மேன்மையிருந்தபடியும், அப்படி மேன்மையுடையவன் நம்பக்கல் தாழநின்ற நிலையும், நாம் பெற்ற பேற்றின் கனமிருந்தபடியு மெல்லாம் கண்டாயே! நம்கார்யம் விழுந்தபடி கண்டாயே!" என்று, இத்தைத் தம்திருவுள்ளத்தோடே கூட்டி இனியராகிறார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், ஸர்வேச்வரனாகிறான், ஸர்வ

நியந்தாவாய் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பானொருவ னென்றிருந்தார்; இப்போது அங்ஙனல்ல; ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். முன்பெல்லாம், தம்மாலே பாரதந்த்ர்யத்தை இழந்தார்; இப்போது, அவனாலே பாரதந்த்ர்யத்தை இழக்கிறார். அதுதான்*இருத்தும் வியந்திலே சொல்லிற்றில்லையோ? என்னில்,—அதில் இதுக்கு வாசியுண்டு "அடியார் தம் அடியனேன்" என்று ஹேதுவோடே அநுஸந்திக்கிறார். .... *

முதற்பாட்டு. ஈச்வரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான், அது தானும் நாம் விதித்தபடி செய்வானாயிராநின்றா னென்கிறார்.

அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியனேற்கு*ஆழியான்
அருள்தருவானமைகின்றான்அதுநமதுவிதிவகையே*
இருள்தருமாஞாலத்துள்இனிப்பிறவியான்வேண்டேன்*
மருளொழிநீமடநெஞ்சே! வாட்டாற்றான்அடிவணங்கே. (1)

[அருள்பெறுவாரடியார்தம் அடியனேற்கு] ஹேதுதானிருக்கிறபடி. ஸர்வேச்வரன் பண்ணும் ப்ரஸாதாதிசயத்துக்கு விஷயபூதராயிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள் நமக்கு ஸ்வாமிகள். அவர்கள் பக்கலிலே அவன் பண்ணின அருள் நம்மளவும் வர வெள்ளங்கோத்தது காண் என்கிறார். *தாகஹம் த்விஷத:* என்று ப்ரஜை தீம்பிலே கைவளர்ந்தால் மாற்றைக்கொண்டு "வாய் வாய்" என்பாரைப்போலே, அவன்தான் சீறவேண்டும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு அவர்களைப்போலன்றியே, *ததாமி* என்று அவனுடைய அருளுக்கு விஷயபூதராயிருப்பார் சிலருண்டு, அவர்கள்பக்கல் பண்ணும்அருளை நம்பக்கலிலே பண்ணினான். ராஜாவுக்கு புறம்பு ஒருமுறையிலே செல்லாநின்றாலும், தன்ஐச்வர்யத்தையுங் கொடுத்துத் தன்உடம்பையுங் கொடுக்குமிறே மஹிஷிவிஷயத்தில்; அப்படியே அவன் தன்னை முற்றூட்டாகக் கொடுத்தநுபவித்துத் தான் பாரதந்த்ரனும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள்பக்கல் பண்ணும் அருளை என்பக்கலிலே பண்ணினான். [அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனேற்கு] இருவர்க்கும் நிரூபகமிருக்கிறபடி. இவர் அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியார்; அவன் ஆழியான்; இருவர்க்கும் நிரூபகர் ததீயரேகாணும். [அடியனேற்கு] "விடுமாறென்பதென்" என்றும் "நீக்கமில்லாவடியார் தம்மடியா ரடியாரடியா ரெங்கோக்கள்" என்றும், "தமர்கள்தமர்கள் தமர்களாம் சதிரேவாய்க்க" என்றும் நான்சொன்ன அவ்வார்த்தையையே நினைத்திருந்தான் காண் அவன்; "அடிகளடியே நினையுமடியவர்கள் தம்மடியான்" என்கிறபடியே இத்தையேயாய்த்து இவர் தமக்கு ஸ்வரூபமாக நினைத்திருப்பது. [ஆழியானருள்தருவான் அமைகின்றான்] ஸர்வேச்வரன் நம்பக்கலிலே முழுநோக்காக நோக்கி ப்ரஸாதாதிசயத்தைப் பண்ணுவானாகப் பாரியாநின்றான்; திருவாழியை யொருகண்ணாலே பார்ப்பது, இவரை யொருகண்ணாலே பார்ப்பதாகாநின்றான்; "விடலில் சக்கரத் தண்ணலைமேவல்விடலில்" என்கிறபடியே கையில் திருவாழியை விடிலன்றோ உம்மைவிடுவதென்னாநின்றான். [ஆழியான்] அவர்களையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படியாய்த்திருப்பது. *அஸ்மாபிஸ் துல்யோபவது* என்று அவர்கள் எல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும் அருளை என்னொருவன்பக்கலிலும் பண்ண நின்றான். அவர்கள் அருள்பெறுவாரடியாரான அடியாராய்த்து; இவனும் அருள்தருவானமைகின்றானாய்த்து. [அமைகின்றான்] பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது, அருளைக் குறையறத் தருவதாகப் பாரியாநின்றான். அவன் ப்ரஸாதாதிசயத்தைப் பண்ணுவதாகப் பாரியாநின்றானாகில் அவன் தான் ஸர்வேச்வரனாகில் பின்னைக் கண்ணழிவென்னென்னில். [அதுநமது விதிவகையே] அது செய்யுமிடத்தில் நான் சொன்னபடி செய்தானாகவேண்டி யிராநின்றான். [அது நமது விதிவகையே] "அது நம்முடைய பாக்யாநுகுணமாகவிறே" என்று இதுக்குப் பூர்வர்கள்

நிர்வஹிக்கும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிற ரஸத்தோடு சேராது, நாம் விதித்தபடியே செய்வானுயிருந்தானென்கிறார்" என்றருளிச்செய்வர். *அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* என்று பாரித்துப்போந்தவர்தாமே *க்ரியதாமிதி மாம் வத* என்னப் பார்த்திருந்தாப்போலே, இவர் சொன்னபடி செய்வானுயிராநின்றான். "நமது சொல்வகையே" என்னுதே, 'விதிவ்வகையே' என்பானென்னென்னில்; வித்யதிக்ரமத்தில் ப்ரத்யவாயத்துக்கு அஞ்சுவாரைப்போலே அஞ்சாநின்றான். தான் நினைத்தபடி செய்கைக்குத் தன்பக்கல் குறைவற்றாலும் இத்தலையில் இச்சையொழியக் கொடுபோகானே அவன்; புருஷோத்தமன் அபும்ஸ்த்வம் வரும்படி செய்யானே. [நமது விதிவகையே] "*ததாநுஜாநந்த முதாரவீக்ஷணை:*" இது பட்டர்தாமே யருளிச்செய்ய நான் கேட்டேனென்றருளிச் செய்தார். ஸேனை முதலியார் சட்டையும் மயிர்க்கட்டும் கையும் பிரம்புமாய்வந்து புகுரப்புக்கவாறே, நாய்ச்சிமாருந்தானுமாய் ஸ்வைரமாகவிருக்கிறவது தவிர்ந்து நாய்ச்சிமாரும் ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஒரு மூலைகளிலே ஒதுங்கத் தானும் ஸவிநயமாகவிருக்குமாய்த்து, வ்ருத்தஸாமந்தரைக் கண்ட ராஜாக்களைப்போலே. இவர்தாமும் "இவ்விருப்புக்குத்தண்ணீர்த்து நம்பாநவொண்ணுது" என்று ஜகந்நிர்வாஹத்துக்கு வேண்டுமவற்றைப் பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பஞ்செய்வராய்த்து. பிராட்டிமாரோடிருக்கும்மதிலும் இனிதாயிருக்குமிறே அவனுக்கு இவர்தம்மைக் காண; *ப்ரியேண* இறே. "இன்னானை ப்ரஹ்மாவாக்கவேணும், இன்னானைமாற்றவேணும்" என்று வேண்டுமவற்றைச் சுருங்கவிண்ணப்பஞ்செய்வர்; "ஐயர் யாதொன்று சொல்லிற்று அவையெல்லாமப்படியே" என்று கண்களாலே மேலெழுத்திட்டுக்கொடுக்கும். இவ்வார்த்தை யருளிச்செய்தபோது கிடாம்பியாச்சானோடு அல்லாதாரோடு வாசியறக் குமிழி நீருண்டது; ஆச்சான்தான் பட்டர்க்கு ஸ்நேஹித்திருக்கும்போர. இளையாழ்வான், ஆச்சானை "பட்டர்தம்மை யாச்ரயித்தவர்களிற்காட்டிலும் நீர்தாழ அநுவர்த்திப்பானென்?" என்று கேட்க, "நீ அன்று கண்டிலைகாண், எம்பெருமானார் பட்டர் கையிலே புஸ்தகத்தைக் கொடுத்துத் திருமுன்பே ஒரு ச்லோகத்தை விண்ணப்பம் செய்வித்துத் திருப்பிரம்புக்குப் புறம்பாகக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சுற்றும் பார்த்தருளி, நம்முடையாரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனை நினைத்திருங்கோள்" என்றருளிச்செய்தார். அருளுகிறான் ஸர்வேச்வரனாகில் அதுதான் நாம் விதித்தபடி செய்வானுயிருந்தானாகில் இனிக் கண்ணழிவென்? என்ன [இருள் இத்யாதி] இனி, நீயும் இசையுமித்தனையே வேண்டுவது; இதுவே கண்ணழிவு. நான் அவன்வழியே போவதாகப் பார்த்தேன், நீயும் அவன்வழியே போகப் பாராய்! உமக்குத்தான் அவன்வழி போகவேண்டுகிறதென்? என்ன; இருள் தருமாஞாலமாயிருந்ததே. ஸம்ஸாரமாகிறது, இருக்கவிருக்க அஜ்ஞாநத்தைத் தருவதொன்றாய்த்து; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானையுமிறே எதிரிடப்பண்ணிற்று. [இனி] "வானுயரின்பமெய்திலென் மற்றைநரகமே யெய்திலென்" என்று நினைத்திருந்ததொரு ப்ரமமுண்டு முன்பு; இப்போது அது தவிர்ந்தேன். அது தவிரவேண்டுவானென்னென்னில்; ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலுமாக, அங்கேயிருக்கிலென், இங்கேயிருக்கிலென்" என்று அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்குமத்தனையன்றே வேண்டுவதென்றிருந்தோம்; அதுவேயாகப்பெறாதே, மற்றைப்படிக்கு உடலாயிருந்தது. ப்ராக்ருதிவச்யனாக்கி சப்தாதிவிஷயங்களிலே கொடுபோய் மூட்டும் ஸம்ஸார ஸ்வபாவத்தை யநுஸந்தித்தபின்பு விடுவதாகவே துணிந்தேன். [யான்வேண்டேன்] என் புத்தியால் விட்டேன்; அவனிருத்தில் செய்யலாவதில்லை. ஆனால் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன [மருளொழிநீ] உன்னதொருநினைவுண்டு, அத்தைத்தவிரப்பார். "தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால் திருவாறன்விளையதனை மேவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்

கொலென்னுமென்சிந்தனை" என்று விரோதிகழிந்து போம்வழியெல்லாம்போய், "இது பரமபதத்துக்குப் போம்வழி, அது திருவாறன்விளைக்குப் போம்வழி" என்றால் "ப்ராப்ய வஸ்து இங்கே வந்துகிட்டிற்றாகில் இனி இங்கே யடிமைசெய்ய வமையாதோ?" என்று ப்ரமித்திருப்பதொன்றுண்டு, அத்தைத் தவிரப்பார். மருளென்று அறிவின்மைக்குப்பேர். [மட—நெஞ்சே] "உத்தேச்ய வஸ்து ஸந்நிஹிதமாய்த்து" என்று இத்தையே பார்க்கிறயித்தனை போக்கி, நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ? [வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே] நமக்கு ஹிதகாமனுப்வந்திருக்கிறவன்வழியேபோய் அவனை யநுபவிக்கப்பாராய்; உகந்தருளினநிலங்களிலே வந்துநிற்கிறது நம்மை. அவ்வருகே கொடுபோகைக்காயிருக்கும், நீயும் அவன்நினைவிலே போகப்பாராய் [அடிவணங்கே] அடிவணங்குகையாவது ஈராசுதவிருகை யிறே. .... (க)

இரண்டாம்பாட்டு. "விதிவகையே" என்று கேவலபகவத்க்ருபையாலே வந்ததாகச் சொல்லுகிறதென்? அடியிலே "இங்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை என்றிலோமோ நாம்?" என்ன,நாம் அபேக்ஷித்தவளவோ பெற்றது? என்கிறார்.

வாட்டாற்றானடிவணங்கிமாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்*
கேட்டாயேமடநெஞ்சேகேசவனெம்பெருமானை*
பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள்பற்றறுத்து*
நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினமே. (2)

[மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் வாட்டாற்றானடிவணங்கி கேசவனெம்பெருமானைப் பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினம் கேட்டாயேமடநெஞ்சே] இதெல்லாம் அவனருளாலே வந்ததா யிருந்ததோ? நாம் இரந்து பெற்றதாயிருந்ததோ? விரோதிபோகவேணுமென்னுமிவ்வளவன்றோ நாம் அபேக்ஷித்தது; கெடுவாய், நாம் அபேக்ஷித்தவளவறிதியே. [மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் வாட்டாற்றானடிவணங்கி] "ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவேணும்" என்றன்றோ நாம் ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளையாச்ரயித்தது. அதுக்குமேலே அவன் நம்மை அடிமையுங்கொண்டான் கண்டாயே. வாசிகமானவடிமையன்றோ கொண்டது. [கேசவனெம்பெருமானை] கேசிஹந்தாவான ஸர்வேச்வரனை; கேசியைப்போக்கினாப்போலே நம்விரோதியைப்போக்கி நம்முடைய சேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்தி நமக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவனை; அன்றிக்கே, ப்ரசஸ்தகேசன் தன் னழகைக்காட்டி நம்மையடிமை கொண்டவனென்றுமாம். அவ்வளவேயோ, [பாட்டாயபல பாடி] *பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பாவும்படியன்றோ நம்மையிடுவித்துக்கொண்டபடி. "விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளவேணும்" என்று நாம் அபேக்ஷிக்க, அதுவுங்கிடக்கச்செய்தே, அடிமைகொண்டான் கண்டாயே. [பாடிப்பழவினைகள்பற்றறுத்து] நாம் அடிமை செய்ய, ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமாய் அநாதிகாலார்ஜிதமான அவித்யாதிகளெல்லாம் போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. இவர்வினையறுக்கக் குடித்த வேப்பங்குடிநீர் இதுகாணும். *கேசவம் வைத்யம்* இவன் நெடுநாள்கூட ஈட்டின இது ஸர்வசக்திபோக்கப்புக்கால் ஒருகாலே போக்கலாயிருக்குமிறே. [நாட்டாரோடியல்வொழிந்து] *உண்டியேயுடையேயுகந்தோடும் இம்மண்டலத்தாரோடு தொற்றறப் பெற்றபடி கண்டாயே. "யானேயென்தனதே" என்று அஹங்கார மமகார வச்யராயிருக்கிறவர்களோடே ஸம்பந்தமறப்பெற்றோம். "ஓ ஓ வுலகினதியல்வே" "இவையென்ன வுலகியற்கை" "கொடுவுலகங் காட்டேலே" என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே; "உங்களோடு எங்களிடையில்லை" என்றுகழிந்தவ ரிறே. [நாரணனைநண்ணினம்] ஸோபாதிகபந்துக்களை விட்டவளவோ? நிருபாதிகபந்துவைப்பற்றவும் பெற்றோம்; விட்டவர்கள்தன்னை ஆகாராந்தரத்தாலே பற்றுகிறார்காணும். முக்தனுக்கு ததீயத்வாகாரத்தாலே அது

பாவ்யமாகிறதிறே இதுதான். ஸ்வயம்பாகந்தவிர்ந்து பிதாவோடே யொன்றாக ஜீவிப்பாரைப் போலேகாணும். படுக்கைக்கீழே மஹாநிதிகிடக்கப் புறங்கால்வீங்கிச் சாவாரைப்போலேயிறே, நாராயணனாயிருக்கச்செய்தேயும் நண்ணாதிருந்தபடி. [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] பெற்ற பேற்றின்கனத்தை யநுஸந்தித்து, வகாதது வகுத்ததென்று திமிர்த்திருக்கிறாயோ: இத்தை அநுபவியாநின்றாயோ, *ஸௌமித்ரேபுங்க்ஷ்வ *வைதேஹ்யா ரமஸே கச்சித்*போலே. மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான் கேசவனெம்பெருமானை வாட்டாற்றானடிவணங்கி பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள்பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினம், கேட்டாயே மடநெஞ்சே என்றந்வயம். .... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. நெஞ்சே! நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனோ என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே பலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

நண்ணினம்நாராயணனைநாமங்கள்பலசொல்லி*
மண்ணுலகில்வளம்மிக்கவாட்டாற்றான்வந்து*இன்று
விண்ணுலகந்தருவானாய்விரைகின்றான்விதிவகையே*
எண்ணினவாறாகாஇக்கருமங்கள்என்னெஞ்சே! (3)

[நாராயணனைநாமங்கள் பலசொல்லி நண்ணினம்] ப்ராப்தனான ஸ்வாமியைக் கிட்டப் பெற்றோம். [நாமங்கள்பலசொல்லி] *நமோநாராயணாயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்தஸாதக:* என்று இதுவேயமையுமிறே பலாபிஸந்திபண்ணில்: ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு திருநாமங்கள் பலவற்றையும் சொல்லி. [மண்ணுலகில் இத்யாதி] பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ருத்திமிக்கிருக்குமுள்ள திருவாட்டாற்றைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவன். [வளம்] ஸம்பத்து. ரக்ஷ்யவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் இங்கு: கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே சேஷபூதனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] நாம் செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானே வந்து. [இன்று] நம்பக்கல் இதுக்கடியாயிருப்பதொன்று நென்னேற்றில்லை; இன்றிங்ஙனே விடியக்கண்டதித்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானாய்] அங்கே ஒருகுடியிருப்பு மாத்ரமே கொடுத்துவிடுவானாயிருக்கிறிலன்: "வானவர் நாடு" "ஆண்மின்கள்வானகம்" என்கிற பொதுவையறுத்து நமக்கே தருவானாகத் த்வரியாநின்றான். ஆவதழிவதாகிற விபூதி இவர்க்குத் தரமன்றென்று காணும் அவன் நினைவு. இவர்க்கே கொடுக்கையாவது இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே * வழுவிலாவடிமையைக் கொடுக்கையிறே. [விரைகின்றான்] நம்மைப்போல் ஆறியிருக்கிறிலன்; "சிறப்பில்வீடு இறப்பிலெய்துக வெய்தற்க" என்றுஒரு ஆற்றலுண்டிறே நமக்கு. தான் முற்பாடனாய்ச் சரக்குக்கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்பது, இவர் தாழ்த்தாரென்று மீளாப் போய்ப்புக்கு "ஆழ்வீர்! போரீரோ போரீரோ" என்று பதறாநின்றான். ஒரு கார்யப்பாட்டாலே வைத்தானாய், அக்கார்யம் முடியுமளவானவாறே த்வரியாநின்றான். ஸர்வசக்தியான தனக்கும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியாய்த்து த்வரையிருக்கிறபடி. ஸங்கல்பித்தகார்யம் செய்யுமளவும் பொறுக்கிறிலனாய்த்து. இப்படி செய்யநினையாநின்றானாகில் நினைக்கிறான்: தான் ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரனாகில் பின்னை அங்ஙன் விரையவேண்டுகிறவதுஎன்னென்னில், [விதிவகையே] நாம் சொல்லப் பரமபதம் தந்தானாகவேணுமென்றிராநின்றான். "எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்" என்றாரே, அது தவிர்ந்து "உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்," "திருவாணைநின்னாணை" என்று தடுத்தும் வளைத்தும் செய்தால் பின்பு கொடுப்பதாக இராநின்றான். [விதிவகையே விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான்] இவர்க்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்பு தான் எதிர்சூழல்புக்கு விரைந்து திரிந்தான்; ருசிபிறந்தபின்பு இவர் விரையத்தொடங்கினார்; அதுகண்டு அவனுக்கு இவரள

வல்லாதபடி விரைதல் மிக்கது; அதுகண்டு இவர் விஸ்மயப்படுகிறார். இவனுக்கு ருசிபிறக்குமளவுமிறே அவன் ஆறியிருப்பது? இவனுக்கு அதுண்டானால் பின்னை பேற்றளவுஞ்செல்ல விரைவான் அவனாய்த்து. உடையவனிறே உடைமைக்கு விரைவான்? [எண்ணினவாறாகா] "இங்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்று இவ்வளவன்றே நாம் எண்ணிற்று? அவனை "விரையவேணும்" என்றெண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] பகவத்விஷயத்தில் தாந்தாம் எண்ணியிருந்தவளவல்லகாண் கார்யம் பலிக்கும்படி. லௌகிகரிலே "சிலரை என்கார்யத்துக்கு நீ கடவை" என்று சொன்னாலும், பின்னையும் பேற்றளவுஞ்செல்லத் தனக்கே ப்ரவர்த்திக்க வேணுமே: அப்படியே நினைத்திராதே கொள்ளாய் இவ்விஷயத்திலும் [என்னெஞ்சே] அவன் முறையிலே விரைய நாம்பெற்றது, நீ முறையிலே நிற்கையன்றே? பந்தஹேதுவானை தவிர்ந்து மோக்ஷஹேதுவாகையன்றே? உன்றலேவந்த ஸம்ருத்தியன்றேஇதெல்லாம்? (௩)

நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேச்வரன் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாகச் சொன்னவிது ஸம்பவிக்குமோவென்னில்; அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தால் கூடாததில்லைகாண் என்கிறார்.

என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்துஇங்கிருந்தமிழ்நூலிவைமொழிந்து*
வன்னெஞ்சத்திரணியனைமார்விடந்தவாட்டாற்றான்*
மன்னஞ்சப்பாரதத்துப்பாண்டவர்க்காப்படைதொட்டான்*
நல்நெஞ்சே! நம்பெருமான்நமக்கருள்தான்செய்வானே. (4)

[என்னெஞ்சத்து] அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே தன்னையொழிந்த சப்தாதி விஷயங்களை யுகந்துபோந்ததென்றாய்த்து இவர் 'என்னெஞ்சு' என்று இருப்பது. இதில் குணதோஷங்கள் கிடந்தபடி கிடக்க, இவர் "என்னது" என்றதுவே ஹேதுவாக அவன் மேல் விழாநின்றான். இவர் என்னெஞ்சென்று புறம்பே கால்வாங்காநின்றார்; அவன் அதுவே ஹேதுவாக உள்ளேபோக அடியிடாநின்றான். [உள்] விடாயர் மேலில் நீரை நீக்கி உள்ளே ஆழமுழுகிக்கிடக்குமாபோலே, நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தான். [இருந்து] தனக்கு அவ்வருகு ஒருவிபூதியுண்டாகவும், அங்கேபோவதாகவும் நினைத்திருக்கிறிலன். ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக விருந்து. [இங்கு] அங்கில்லாத ஸம்பத்தையும் இங்கேயுண்டாக்கினான். [இருந்தமிழ்] அவ்விபூதிக்கும் அடங்காதபடியாய்த்து இவற்றின்நன்மை. "கேட்டாரார்" என்னக்கடவதிறே. [நூல்] பின்புள்ளார்க்கும் இதுகொண்டு லக்ஷணம் கட்டலாம்படியாய்த்து இவை இருப்பது. இவர் ஆற்றாமையாலே சொல்லச் செய்தேயும், அது ஸர்வலக்ஷணோபேதமாம்படி சொல்லுவித்தானாய்த்து. [இவை] "இன்னதுசெய்தான்" என்னப்புக்கு நடுவே 'இவை' என்று அநுபவிக்கிறாராய்த்து. [மொழிந்து] ஒருவன் பாடின கவியைக் கற்றுச் சொன்னவனும், தனக்கு அதிலே குவாலாக அந்வயமுண்டாக அபிமானித்திருக்கும்; அதுவும் நினைத்திருக்கிறிலர்காணும் இவர். "என் முன் சொல்லும்" என்றவற்றையும் ஒன்றாக நினைத்திருக்கிறிலர். [வன்னெஞ்சத்து இத்யாதி] பகவத்விஷயமென்றால் அதிர்ந்திருக்கும்படி திண்ணிதான நெஞ்சையுடைய ஹிரண்யனுடைய முரட்டுநெஞ்சை அநாயாஸேந இடந்த திருவாட்டாற்றான். முன்பு தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன், நமக்கு உதவானோ என்று கருத்து. தூர்மாநம் கிடந்த விடத்தைக் குட்டமிட்டு இடந்தான் காணும். [வாட்டாற்றான்] பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். அவன்நெஞ்சிற் குறை தீர்த்தாப்போலே நம்நெஞ்சிற் குறை தீர்க்கவந்து நிற்கிறவன். [மன்னஞ்ச] அதிரதமஹாரதரென்று பேர்பெற்றவர்களடங்கலும், ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே குலையும்படியாக. ராஜலோகமடங்கலும் அஞ்சும்படியாக. [பாண்டவர்க்காய்] "இன்னார்தூதன்" என்னும்படி

அவர்களுக்குக் கையாளாய்: [படைதொட்டான்] படையெடுத்தான். படைவிட்டானென்னப் பெற்றதில்லை: ஸங்கல்பத்தைக் குலைத்தானித்தனையே; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றதில்லை ஸத்யஸங்கல்பன் என்றது, ஆச்ரிதரை பொழிந்தவிடத்திலிறே; விடாவிட்டது, அர்ஜுநன் "நீ ஆயுதம்விடுகை எனக்கு அவச்யம்" என்கையாலே. ஆகில் தவிரலாகாதோவென்று தவிர்ந்தான். (மன்னர்மறுகஇத்யாதி) அர்ஜுநன்குதிரைகளைத்தவளவிலே, கடிநஸ்தலத்திலே நீர் நரம்பு அறியுமவனுகையாலேவாருணாஸ்த்ரத்தைவிட்டு அங்கே நீரையுண்டாக்கிக் குதிரைகளை விட்டு நீரூட்டிப் புரட்டி எழுப்பிக்கொடுபோந்து பூட்டிக்கொண்டுவந்து முன்னேநிறுத்தின இதைக்கண்ட ராஜலோகமடைய, "இவனுடைய பக்ஷபாத மிருந்தபடியால் நாம் இவனைவெல்லுகையென்று ஒன்றுஉண்டோ?" என்று குடல் மறுகிற்றுப்பத்து. (முன் அங்குநின்று மோழையெழுவித்த) எல்லாருங்காணக் குமிழி நீரெழும்படி பண்ணினன். அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தவாறே நெஞ்சு அநுகூலித்தது. [நன்னெஞ்சே இத்யாதி] அல்லேனென்னுமைக்கு நீயுண்டு, ஆவோமென்கைக்கு அவனுண்டு, அவனை ப்ரேரிக்கைக்கு க்ருபையுண்டு. [நம்பெருமான்] நமக்கு ஸ்வாமியான தான், நமக்கு அருள் பண்ணியேவிடும். "விண்ணுலகந்தருவானுய்விரைகின்றான்" என்கிறபேற்றைப் பண்ணியே விடும்; இது நிச்சிதம். இசைகைக்கு நீயுண்டு, இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு, இசைவைக் கைக்கொண்டு கார்யம் செய்கைக்கு ஸம்பந்தமுண்டு; இனி நம்பேற்றுக்குக் குறையுண்டோ? .... (௪)

அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆச்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராதிகதியாலே போகப்பெறாநின்றேன்: நித்யாச்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றேனென்கிறார்.

வானேறவழிதந்தவாட்டாற்றான்பணிவகையே*
நான்ஏறப்பெறுகின்றேன்நரகத்தைநகுநெஞ்சே!*
தேனேறுமலர்த்துளவம்திகழ்பாதன்செழும்பறவை*
தானேறித்திரிவான தாளிணைஎன்தலைமேலே. (5)

[வானேறஇத்யாதி] பரமபதத்திலேபோய்ப் புகுகைக்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தைத் தந்த. பரமபதலாபத்திலும் அவ்வருகேயொருலாபமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராதிகதிஸித்தி. "போம்வழியைத்தரும்" என்று ஈடுபடும்படியிறே அதினுடைய வைலக்ஷண்யம். [வாட்டாற்றான்] இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினவிடம். [பணிவகையே] அவன் திருவுள்ளமானபடியே: அதாவது *மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ* என்றத்தைச் சொல்லுகிறார்; "பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே" என்றாரிறே; "மரணமானல்" என்றத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [நானேறப்பெறுகின்றேன்] "கண்ணன்வைகுந்தனோடு என்னெஞ்சினரைக்கண்டால்" என்று தூதுவிட்டுப்பார்த்திருக்கக்கடவ நான் உனக்குச்சொல்லவேண்டும்படியாவதே! [நான்இத்யாதி] நான் பரமபதத்திலே ஏறப்பெறாநின்றேன். ஆனல் நான் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன? [நரகத்தை நகுநெஞ்சே] ப்ராப்யபூமி கிட்டிற்றென்று கடுகக் கால்வாங்கிப் போகப்பாராதேகிடாய்! நெடுநாள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி எளிவரவு படுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போருகிடாய். "உன்னைவென்றோமிறே" என்று புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போரு, பிள்ளை யழகியமணவாளப்பெருமாள்ரையர் க்ரந்திைப்பார்த்துச் சிரித்துச் சொன்னவார்த்தையை நினைப்பது. *தேந நாதேந மஹதா நிர்ஜகாம ஹரீச்வர:* மஹாராஜர் வந்துஅறைகூவ, "பூர்வக்ஷணத்திலே பரிபவப்பட்டுப்போனவன் இப்போதுவந்து அறைகூவும்போது, வெறுமனல்ல போதல்லாப்போதிலே நீ புறப்படக்கடவையல்லை" என்று

தர்ரை கற்கட்டச் செய்தேயும், க்ஷத்ரியனுகையாலே பரிபவம் பொறுக்கமாட்டாமை புறப்பட்டு, "மிடற்றேசை யிருந்தபடியென்? பழைய கோழைத்தனமற்றுத் தெளிந்து முழங்கியிருந்தது: இதுக்கோரடியுண்டாகவேணும்: உண்டாய்த்தாகில் நமக்கு இரைபோருகிறது" என்றுனிறே. (ஹரீச்வர:) இதுக்குமுன்பு பிறர் அறைகூவ ஜீவித்தவனல்லன். அப்படியே அவனை யண்டைகொண்ட வலத்தாலே ஸம்ஸாரத்தைப் பார்த்து "உன்னைவென்றோமிறே" என்று கையைத்தட்டிச் சிரித்துக்கிடாய் போருவது' அறிவுகேடர்க்கு, நரகமென்று யமாதிகள் குடியிருப்பைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். "மற்றைநரகம்" என்கிற ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது; *வானுயரின்பத்துக்கு எதிர்த்தட்டிறே. நாம் இப்படி ஸம்ஸாரத்தைக் கைதட்டிச் சிரிக்கைக்கு நமக்கு உத்தேச்யவஸ்துதான் கைபுகுந்ததோவென்ன [தேனேறு இத்யாதி] கிண்ணகப்பெருக்குப்போலே நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேனேறிவாராநிற்பதாய் மலரையுடைத்தான திருத்துழாயானது விளங்காநின்றுள்ள திருவடிகளையுடையவன். [செழும்பறவை] அவனோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தாலே குளிர்ந்து தர்சநீயமான வேஷத்தையுடைய திருவடியை. இத்தால் ஸர்வேச்வரனோட்டை ஸ்பர்சம் இவனுக்கிருக்கும்படி சொல்லிற்று. [தானேறித்திரிவான] அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவன்தோளில் இருப்பு ஸ்வஸுகஸ்பர்சமாயிருக்கையாலே அவனை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்குமய்த்து. [தானேறித்திரிவானதாளிணையென்தலைமேலே] திருவடி திருத்தோளிலும் என்தலையிலுமான இது தவிர்ந்து என்தலையிலேயாய்த்து. அவன் இழவுக்கு வெறுக்கவேண்டாவிறே; அவன்தானே கொடுவந்து கொடுக்கப்பெற்றவராகையாலே. ஆகையிறே ஒருபழுவறப்பெற்றது. .... (5)

ஆறாம்பாட்டு. திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிதிபண்ணி என்னை ஸர்வதோமுகமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றோமென்கிறுர்.

தலைமேலதாளிணைகள்தாமரைக்கண்என்னம்மான்*
நிலைபேரானென்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும்எம்பெருமான்*
மலைமாடத்தரவணைமேல்வாட்டாற்றான்மதமிக்க*
கொலையானைமருப்பொசித்தான்குரைகழல்கள்குறுகினமே. (6)

[தலைமேலதாளிணைகள்] "நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்றும் "பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்றும் நான் ப்ரார்த்தித்தபடியே, அழகிய திருவடிகளாலே தலை அலங்காரமாகப்பண்ணினுன். [தாமரைக்கண் என்னம்மான்] என்முன்னே நின்று குளிர நோக்கி *ஜிதம்* என்னப் பண்ணுநின்றுன். [நிலைபேரான் என்னெஞ்சத்து] நெஞ்சுவிட்டுப் பேராதே நின்றுய்த்து இதெல்லாம்செய்கிறது. ஸௌபரி ஐம்பது வடிவுகொண்டாப்போலே, இவன் தன்னை அநுபவிக்க நாநாபவநம்கொள்ளுமாபோலே, அவன்தான் இவரை அநுபவிக்க அநேகவிக்ரஹம் கொள்ளாநின்றுன். [எப்பொழுதும்] "எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டூழியூழி" என்று தன்னை அநுபவிக்கைக்கு நான் பாரித்த துறைகளடையக் கைக்கொண்டான். ஸர்வசக்தியோக மடையக் காட்டாநின்றுன். என்னெஞ்சிலே நிற்பது, அப்படியே கண்ணுக்கிலக்காம்படி முன்னேநிற்பது, திருவடிகளைத் தலைமேலே வைப்பதாகிற இதெல்லாம் ஒருகாலே செய்யா நின்றுன். [எம்பெருமான்] உடைமை உடையவனைப் பெற்றுலிருக்குமாபோலன்றிறே, உடையவன் உடைமையைப் பெற்றுலிருக்கும்படி. [மலைஇத்யாதி] மலைகளைப் புடைபடத் தொளைத்து நெருங்கவைத்தாற்போலேயிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளினவன். இத்தால் ப்ராப்யவஸ்துவைச்சொல்லுகிறது. பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே. [மதம்இத்யாதி] அநுபவவிரோதிகள் அடங்

கஹும் குவலயாபீடம்பட்டது படுமித்தனே. அவன் இவன் விரோதியைப்போக்க இவனுக்கு அநுபவத்திலே யந்வயம். [குரைகழல்கள் குறுகினம்] ஆபரணவொலி செவிப்படா நின்றது. " தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்காலம் இன்னம்குறுகாதோ " என்று ப்ரார்த்தித்தது பெற்றோம். .... (சு)

ஏழாம்பாட்டு. " குறுகினம் " என்ற விது என்கொண்டு அறிவதென்னில், 'பார்க்கலாகாதோ உடம்பு கோயிற்சாந்து நாறுகிறபடி ?' என்கிறார்.

குரைகழல்கள்குறுகினம்நம்கோவிந்தன்குடிகொண்டான்*
திரைகுழுவுகடல்புடைசூழ்தென்னாட்டுத்திலதமன்ன*
வரைகுழுவுமணிமாட வாட்டாற்றான்மலரடிமேல்*
விரைகுழுவுநறுந்துளவம்மெய்ந்நின்றுகமழுமே. (7)

[குரைகழல்கள் குறுகினம்] அணித்தென்னுமித்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனல்லேன், கிட்டினோம். [நம்கோவிந்தன்] ஆச்ரிதர்க்கு ஸ்வம்மாக ப்ரஸித்தனான க்ருஷ்ணன். [கோவிந்தன் குடிகொண்டான்] " அரவத்தமளியினோடுமழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படிவந்து புகுந்து " என்கிறபடியே திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியோடுங்கூடக் காணும் இவர் நெஞ்சிலே புகுந்தது. [திரை இத்யாதி] திரைமிக்கிருந்துள்ள கடலாலே சுற்றும் சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்கு ஒரு திலகம்போலேயாய், மலைகளை நெருங்க வைத்தாற்போலே மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய. [மலரடிமேல்] செவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளங்களையுடைத்தான திருவடிகளின் மேலே, பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாயானது. [மெய் நின்றுகமழுமே] என்னுடம்பு நிரந்தரமாக நாறாநின்றது." அன்றிமற்றொருபாயமென் " என்று தோழிசொல்லியும் " வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும் " என்று தாயார்சொல்லியும் போந்த விது, தன்வாயாலே சொல்லும்படியாய்த்து. [மெய் நின்றுகமழுமே] என்வார்த்தை அறியவேணுமாகில் என்னுடம்பை மோந்து பார்க்கமாட்டீகோளோ ? .... (எ)

எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்தவிலக்ஷணனானவன் திருவாட்டாற்றிலே வந்து ஸுலபனாய் என் ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு நான் என்னநன்மைசெய்தேனென்கிறார்.

மெய்ந்நின்றுகமழ்துளவ விரையேறுதிருமுடியன்*
கைந்நின்றசக்கரத்தன் கருதுமிடம்பொருதுபுனல்*
மைந்நின்றவரைபோலும் திருவுருவ வாட்டாற்றற்கு*
எந்நன்றிசெய்தேனா என்னெஞ்சில்திகழ்வதுவே ? (8)

[மெய் இத்யாதி] திருமேனியிலேநின்று கமழாநின்றுள்ள திருத்துழாயிற் பரிமளமானது கொழித்து எறடா நின்றுள்ள திருமுடியையுடையவன். கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலேறக் கொழித்தாற்போலே காணும் மலரடிமேல் திருத்துழாயின் பரிமளமானது மெய்யெல்லாங்கொண்டு தலைக்குமேலே போனபடி. [கை இத்யாதி] பாவஜ்ஞனுகையாலே ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்திற் கருத்தறிந்து யுத்தத்திலேபுக்கு எதிரிகளை அழியச்செய்து வெற்றி கொண்டு, *ஸ்வதூணீம் புநாவிசத்* என்கிறபடியே கையிலேவந்திருக்குமாய்த்து ; *ராமபார்ச்வம்ஜ காம* போலே. [*அத ஹரிவரநாத:*] ஒரு முத்தின் குடை நிழலிலே பையல் பெருமாளுக்கெதிராகவந்து தோன்றினவாறே பொறுக்க மாட்டாமை மேல்விழுந்து, நெடும்போது பொருது இளைப்பித்து, அவன் மாயாப்ரயோகத்திலே கைவைக்குமளவானவாறே, " இனிநமக்கும் அது

வேண்டிவரும்; அது நமக்கீடல்ல; பெருமாள் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை நாம் அழிக்கவொண்ணாது" என்று மீண்டார். [*ராமேண ஹி ப்ரதிஜ்ஞாதம்*] ஸத்யஸங்கல்பரான பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். [ஹர்யக்ஷகணஸந்நிதௌ] வீரர்கள் திரள்நடுவே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறது. ஆனபின்பு இவர்க்கு நிர்விஷயமாக்க வொண்ணாதென்று பார்த்தார். [ஹரிவரநாத:] தாம்செய்த இக்கார்யம் தம்பரிகரத்தில் செய்வாரில்லாமல் செய்தாரல்லர்; பொறாமையாலே செய்தாரித்தனை. [ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்] பூசல்பாக்யமென்று தனியேயொன்றுண்டிறே; அத்தால்வந்த புகழைத் தாம் படைத்தார். [நிசிசரபதிம்] களவுபூசல் செய்வார்க்கு ஒதுங்க நிழலான பையலை; ராஜபுத்ரர்களை யகற்றித் தனியிடத்திலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிறே. [ஆஜௌ] அவர்களுக்கு அபூமியான செவ்வைப்பூசலிலே. [யோஜயித்வா க்ரமேண] அவனையிளைப்போடே கூட்டினார். தாம் புகழோடே கூடினார். [ககநமதிவிசாலம் லங்கயித்வா] நடுவிடை வெளிபெருத்திருக்கிற ஆகாசத்தை வருத்தமறக்கடந்தார். [அர்க்கஸூநு:] அதுசெய்தபடி ஆதித்யபுத்ரனென்று தோற்றும்படியாயிருந்தது. உதயகிரியிலே தோற்றினால் பின்பு அஸ்தமித்துநிற்க்காணுமித்தனையிறே. [ராமபார்ச்வம் ஜகாம] பெருமாளைப்பிரிந்தபடியாலே வந்து கிட்டுவதும், சோதோமென்று தேற்றும்படி மதிக்கவொன்று செய்து வாராமையாலே, நேர்கொடுநேர் முன்னிற்கமாட்டாதே பெருமாளருகே போய் நின்றார், பையல் தலையைப் பிடுங்கிக் கொடுவந்து திருவடிகளிலே இடப்பெறாத நாம் என்சொல்லி முன்பே நிற்பதென்று பெருமாளருகே வந்து நின்றார். [புனல் இத்யாதி] புனல் போலவும் மைபோலவும் நின்றவரைபோலவும் இருக்கிறவென்னுதல், மைமாறாத வரைபோலேயென்னுதல். வாட்டாற்றார்க்கென்று பூஜாவாசியன்று. வாட்டாற்றானுக்கென்றபடி. [எந்நன்றிசெய்தேனா] என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரியவுடையாரைப்போலே தலையோடே முடிந்தேனோ? திருவடியைப்போலே *த்ருஷ்டா ஸீதா] என்று வந்தேனோ? அன்றியே, தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணினேனும்படி விஹிதகர்மங்களை அநுஷ்டித்தேனோ? என்ன நன்மைசெய்தேனாக என்னெஞ்சிலே புகுந்தபின்பு பெறாப்பேறு பெற்றாப்போலே விளங்காநின்றான்? ஐச்வர்யஸூசகமான தாரது. நினைத்ததுசெய்து தலைக்கட்டவல்ல பரிகரமது, வடிவழகது, இப்படித்துறைதோறும் தலைமை பெறும்படியிருக்கிறவன் என்னெஞ்சிலே புகுந்து பெறாப்பேறுபெற்றானாயிரா நின்றான். (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. அத்யந்தம் பூர்ணனானதான் இகழாதே என்மநஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

திகழ்கின்றதிருமார்பில் திருமங்கைதன்னோடும்*
திகழ்கின்றதிருமாலார் சேர்விடம்தண்வாட்டாறு*
புகழ்கின்றபுள்ளூர்தி போரரக்கர்குலம்கெடுத்தான்*
இகழ்வின்றியென்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும்பிரியானே. (9)

[திகழ்கின்றவித்யாதி] வெறும்புறத்திலே விளங்காநின்றுள்ள திருமார்விலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்கா நின்றுள்ள ச்ரிய:பதியானவன். அல்லாதாரையும் ஸ்ரீமான்களென்று சொல்லுமிறே ஔபசாரிகமாக; அப்படியல்ல இங்கு; *திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கையாலே ச்ரிய:பதியென்று பேரையுடையவன். இந்த ரேபமும் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை; திருமாலானவனென்றபடி; "புள்ளூர்தி" என்றவோபாதி. [சேர்விடம் தண்வாட்டாறு] ச்ரிய:பதித்வத்தோபாதியும் போருமாய்த்து அவ்வூரை இருப்பிடமாகவுடையனாயிருக்கிறவதுவும். [புகழ்இத்யாதி] புகழெல்லாம் தன்பக்கலிலே கிடக்கும்படியிருக்கிற பெரியதிருவடி வாஹநம். புகழடங்கலும் கிடப்பது அவன் பக்கலிலே; அத்தையுடையனென்கிற இதுவே இவனுக்கு ஏற்றம். [போர்இத்யாதி] செவ்வைப்பூசலிலே

ராக்ஷஸஜாதியைக் குலமாக முடித்தான். [இகழ்வுஇத்யாதி] "ஸம்ஸாரி" என்று பிற்காலியாதே, ஒரு கார்யப்பாட்டாலே செய்தானாய், பின்பு விட்டுக் கைப்பிடிக்கையன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன். பித்தோபஹதர் சந்தநபங்கத்தினின்றும் கைவாங்கமாட்டாதாப்போலே, க்ஷணகாலமும் பிரியமாட்டுகிறிலன். ... ... (௯)

பத்தாம்பாட்டு. மஹாபுருஷர்களையடைந்தால் எதிர்த்தலை பாராதே தங்கள் தரத்தைக் கொடுப்பர்களென்னுமிவ்வர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினாரென்கிறார்.

பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்து ஆளறக்கொண்டான்*
அரியாகியிரணியனை ஆகங்கீண்டானன்று*
பெரியார்க்காட்பட்டக்கால் பெறுதபயன்பெறுமாறு*
வரிவாள்வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான்காட்டினனே. (10)

[பிரியாதுஇத்யாதி] 'நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்' என்றருளிச்செய்து, விரோதியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான்; "எனக்கேயாட்செய்" என்னவேணுமென்று நாம் * எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே செய்தான். "இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்று*பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில் அபேக்ஷித்தபடியே பிறப்பறுத்தான். "தனக்கேயாக" என்று*எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே ஆளறக்கொண்டான். [அரியாகிஇத்யாதி] இதுக்கு முன்பே நமக்குப் பண்ணிற்றொரு உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். [அரியாகி] ஸ்ரீநரஸிம்ஹமாய் ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலை அநாயாஸேந கிழித்தான். [அன்று] அன்றுஅப்படி செய்தான்; இன்று இப்படிசெய்தான். *க்ரியதாமிதி மாம்வத* என்கிறபடியே என்விரோதியைப்போக்கி நித்ய கைங்கர்யத்தைக் கொண்டான். "முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய்" என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. [பெரியார்க்கித்யாதி] மஹாபுருஷ ஸமாச்ரயணத்தாலே துர்லபமான ப்ரயோஜநத்தைப் பெறுவர்களென்னும் அர்த்தத்தை, வரிவாள்வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டினான். [*மஹாத்மநாம் ஸம்ச்ரயமப்யுபேதோ நைவாவஸீதத்யதி துர்க்கதோபி*] மஹாபுருஷஸமாச்ரயணம்பண்ணினால், பின்னை அவர்கள். கொள்ளுகிறவன் சிறுமை பார்த்தல் கொடுக்கிறதின் பெருமை பார்த்தல் செய்யாதே கொடுப்பர்களென்று இங்ஙனே நாட்டிலே ஒன்றுண்டு; அத்தை என்பக்கலிலே காட்டினான். ப்ரஹ்லாதாதிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்டானோ? .... (௧௦)

நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை யநுபவிக்கவுரியார் நித்யஸூரிகளென்கிறார்.

காட்டித்தன்கனைகழல்கள் கடுநரகம்புகலொழித்த*
வாட்டாற்றெம்பெருமானை வளங்குருகூர்ச்சடகோபன்*
பாட்டாயதமிழ்மாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
கேட்டு*ஆரார்வானவர்கள் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லே. (11)

[காட்டித்தன்கனைகழல்கள்] நிர்ஹேதுகமாகத் தன் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வடிவைக்காட்டி, [கடுநரகம்புகலொழித்த] *இந்நின்றநீர்மை இனியாமுறாமை* என்று அபேக்ஷித்தபடியே செய்தானாய்த்து. அறிவுடையார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாத நரகம் ஸம்ஸாரமிறே. [வளம்] அழகியதான திருநகரியைத் தம்மதாக வுடையரான ஆழ்வார் [பாட்டாய இத்யாதி] *பாட்யே கேயே ச மதுரம்* என்கிறபடியே இசையிலே புணர்ப்புண்ட

திருவாய்மொழி ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும் கேட்டு. [ஆரார்வானவர்கள்] இத்தைச் சொல்லக் கேளாநின்றால் "இன்னம்சொல், இன்னம்சொல்" என்னுமித்தனைபோக்கி, கேட்ட அம்சத்தாலே த்ருப்திபிறவார்களாய்த்து. பகவத்குணங்களை யநுபவித்து, அதுக்குப் போக்கு விடுகைக்குப் பாசுரமின்றிக்கே விம்மல் பொருமலாய்ப் படுகிறவர்கள், இப்பாசுரம் கேட்டால் விடார்களிறே. அதுக்கு ஹேதுவென்? அவனுடைய சீலகுணாநுபவம்பண்ணியோவென்னில்; இப்பாசுரத்துக்குத் தோற்றென்கிறார் [செவிக்கினிய] *ஸம்ச்ரவே மதுரம்* என்கிறபடியே செவிவழியேபுக்கு நெஞ்சுக்கு இனிதாகை யன்றிக்கே, செவிப்பட்டபோதேபிடித்து ரஸிக்கையாலே. அதுக்கடி யென்னென்னில்,—[செஞ்சொல்லே] நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாலே. "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே" என்ற "செந்தமிழ்ப்பத்தும்" என்றாரிறே இவர்தாமே. ... (கக)

ஆறாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

அருளாலடியிலெடுத்தமாலன்பால்*
இருளார்ந்த தம்முடம்பையிச்சித்து—*இருவிசும்பில்
இத்துடன் கொண்டேக இசைவுபார்த்தேயிருந்த*
சுத்திசொல்லுமாறன் செஞ்சொல்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—செஞ்சொல்-ப்ரவேசம்

"விதிவகையே" என்கிறபடியே அவன் தம்மைக்குறித்துப் பாதந்த்ரனாய் நிற்கிறபடியை யநுஸந்தித்தார். அவ்வழியாலே "விரைகுழுவுநறுந்துளவம்மெய்ந்நின்று கமழுமே" என்றும் "தலைமேலதாளிணைகள்" என்றும் அவன்தன் திருமேனியோடேபுகுந்து கலந்தபடியைப் பேசினார். தம்மோடேவந்து கலந்து தம்மைக்குறித்துப்பாதந்த்ரனாய் திருமேனியை விடமாட்டாதே அவன் பண்ணுகிற அபிநிவேசத்தைக்கண்டு; "இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை என்று நாம் அடியிலே யர்த்திக்கச்செய்தேயும் இங்கு நம்மைவைத்தது ஒருகார்ய புத்த்யாவாகாதே என்றிருந்தோம்; அதாவது இப்ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளுகையிறே. அது அவ்வளவிலன்றிக்கே நம்முடம்பு விரும்பி விடமாட்டாமையாலேயாயிருந்தது; இவன் வெறுமுடம்பனாயிருந்தான். கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுகையென்று வ்யாஜமாத்ரம்: ஆநுஷங்கிகபலமாய் வந்ததத்தனை;. இதுவே இவனுக்குநினைவு" என்றுபார்த்தார். "இவன் இவ்வுடம்பை விரும்புகிறது நம்பக்கல் ஆதரத்தாலேயிறே; இப்படி நம்மை விரும்பின இவ்வளவிலே நம் அபேக்ஷிதம் செய்வித்துக்கொள்ளுவோம்" என்று பார்த்து, "தேவர் திருவுள்ளத்திலோடுகிறதென்?" என்றார். 'நான்உடம்பனையே வேறொன்றறியாமல் படுகிறபாடன்றோ, மற்றுண்டோ?" என்றான். "அங்ஙனொண்ணாது. தேவர் இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; இவர் விலக்கினது அவனுக்கு மிகவும் அபிநிவேசத்துக்கு உடலாய்த்து தந்தாமைக்கொண்டு அருமைப்படுத்துவர்களிறே மேல்விழுகைக்காக; அதுபோலேயாய்த்து. இப்படி இவன் இதிலே பண்ணுகிற ஆதரத்தைக்கண்டு, "இவனுடைய அபிநிவேசமிருந்தபடியால் இவ்வுடம்போடே நம்மைக்கொடுபோக நினைத்திருக்கிறான்போலேயிருந்தது; அப்படிச்;

செய்தபோது இஸ்ஸம்ஸாரம் நமக்கு நித்யமாகிவிடும்; இங்கேயிருந்து இதுக்கொரு முடிவு கண்டதாமத்தை யிழந்தோமாவோமித்தனை; இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளவேணும்" என்று பார்த்தார். "என்பக்கற்பண்ணின அபிநிவேசமாகில் இத்தை விரும்புகைக்கு அடி, எனக்கு இது அநபிமதம்; தேவரும் இதில்பண்ணுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்" என்ன; "நீர் உம்முடைய உத்தேச்யத்தை விடாதவோபாதி நாமும் நம்முத்தேச்யத்தை விடுவுதோமோ?" என்ன; "இவன் இப்படிவிரும்புகிறது இதினுடைய தோஷதர்சநம்பண்ணாமையிறே. இவனை இதில் தோஷதர்சநத்தைப் பண்ணுவிப்போம்" என்று பார்த்து, "இதாகிறது உபசயாத்மகமாய் ஹேயமாயிருப்பதொன்று; விரும்பப்படும் ஆத்மாவைப்போலே ஏகரூபமாய் விலக்ஷணமாயிருப்பதொன்றல்ல; இத்தையுபேக்ஷித்தருளவேணும்" என்றார். அதுதானே இவனுக்கு விருப்பத்துக்கு உடலாய்த்து; அபிமதவிஷயத்திலழுக்கு உகப்பாரைப்போலே. "ஸர்வதா இவன் விடமாட்டானாயிருந்தான்; இவன்றன்னைக் காற்கட்டியாகிலும் இக்காற்கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ளுவோம்" என்று பார்த்து "இதில்பண்ணுகிறவிருப்பத்தை தேவர் தவிரவேணும்" என்று சரணம்புக்கார். இவர் சொன்னபடியே செய்ய இழிந்தவனாகையாலே தனக்கு இதிலே மேன்மேல் அபேக்ஷை செல்லச்செய்தேயும் இவர்க்கு இது இப்படி உபேக்ஷா விஷயமான பின்பு நாமும் இனி இத்தை வருந்தி உபேக்ஷிப்போம்" என்று பார்த்தான். இவர்பக்கல் பாரதந்த்ர்யத்தாலே இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான். ஆக, இப்படியாலே தொடங்கின பாரதந்த்ர்யத்தை நிகமித்து, "ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன் தனக்கு இதிலே அபேக்ஷையும் செல்லாநிற்கச்செய்தே, நாம் 'இத்தைத் தவிரவேணும்' என்னத் தவிருவதே! இதொரு சீலமிருக்கும்படியே!! இவ்விஷயத்தில் ஒருவரும் இழியாதே கொள்ளுங்கோள்; இழிந்து நான் பட்டதுவேயமையும்" என்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பிறர்க்குச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். .... *

முதற்பாட்டு. திருவாய்மொழிபாடுவிக்க என்றுஒருவ்யாஜத்தாலே புகுந்து தம் பக்கல் அவன்பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, அவனுக்கு அடிமைசெய்வார் சீலாதிகளிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோளென்கிறார்.

செஞ்சொற்கவிகாளுயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்திருமாலிருஞ்சோலை*
வஞ்சக்கள்வன்மாமாயன் மாயக்கவியாய்வந்து*என்
நெஞ்சுமுயிருமுள்கலந்து நின்றாரறியாவண்ணம்*என்
நெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு தானேயாகிநிறைந்தானே. (1)

[செஞ்சொல் இத்யாதி] செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிக்குச்செவ்வையாவது அநந்ய ப்ரயோஜநமாயிருக்கை; ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிலமாகையாவது. *இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்* என்றும் *செந்தமிழ்பாடுவார்* என்றும் சொல்லுகிற முதலாழ்வார்களையாய்த்து நினைக்கிறது. *பெருந்தமிழனல்லேன்* என்ன *வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது* என்கிறவர்களிறே அநந்யப்ரயோஜநர். [உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவிபாடப் பாருங்கோள். நீங்களுண்டாய்க் கவிபாடவேணுமே. இத்தலையுண்டானாலிறே அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணலாவது. [ஆட்செய்ம்மின்] என்கிறார், கவிபாடுகை வாசிகமான அடிமையாகையாலே. *ஆட்கொள்வானொத்தென்னுயிருண்ட மாயனிறே. அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து மற்றைப்படியேயாயிருக்கும் பலிப்பது, பரிஹரித்துக்கொள்ளுங்கோள். "ஆழங்காலிலேயிழிந்து அமிழ்வார் அவ்விடத்தே கொண்டைக்கோல் நாட்டுமாப்போலே, கொண்டைக்கோல் நாட்டுகிறார்" என்று சிற்றாள்கொண்டான் உடையவர், "இன்னுருயிரென்னுமையாலே அவனுயிரைக்காத்தாட்செய்யுங்கோள்" என்

றருளிச்செய்வர். அதாவது அவன் மேல்விழவிழத் தாங்கள் இருக்கையாவது அவனை இழக்கையிறே ; ஆனபின்பு அவனுயிரைக் காவுங்கோள். "இவ்விடம் பரப்புத்துறை, இவ்விடம் மடு" என்று நிலவர் எல்லை குறிக்குமாப்போலே. "வம்மின்புலவீர்" என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் இரந்தழைக்கிற இவர் சீலாதிகளிலே இழிகிறவர்களையும் விலக்குகிறாரிறே, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்", "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்" என்று சீலாதி குணங்களிலே புண்பட்டிறே இவரிருப்பது. உங்களை இழக்கக் காரியம்பாராதே, அவனுடைய ஐச்வர்யத்திலே இழிந்து கவிபாடப் பாருங்கோள். சீலகுணத்தில் இழியநினையாதே கொள்ளுங்கோள். [கவிகாள்உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] "கவிகாள்" என்றால் "உயிர்காத்துக்கவிபாடுங்கோள்" என்னவிறே யடுப்பது. அங்ஙன் சொல்லாதே 'ஆட்செய்ம்மின்' என்கிறாரய்த்து ; ஆட்செய்கையாவது கவிபாடுகை என்றிருக்கும் *புகழுநல்லொருவனில் தம் வாஸனையாலே. "இச்சீலகுணத்திலிழியாதே கொள்ளுங்கோள்" என்று நிர்ப்பந்திக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், ஹேது சொல்லுகிறார் மேலெல்லாம். "தானேயாகி நிறைந்தானே" என்று தம்மைக்காண்கிறிலர் காணும். [திருமாலிருஞ்சோலை] திருமலையில் நிலையும் சீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] களவுதானும் மெய்யென்னக் களவுகாணுமாய்த்து. *என்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய் நிற்கும்* என்னுமாப்போலே களவுகாணநிற்கச்செய்தே செவ்விதென்று தோற்றும்படியிருக்கும். களவுதன்னைக் களவுகாணுமாய்த்து. இத்தலையில் சேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்துவாரைப் போலே புகுந்து, தான் அத்தை எறட்டுக்கொண்டு, சேஷித்வத்தை இத்தலையிலேவைத்து சிரஸாவஹியாநிற்குமாய்த்து. இப்படி நீர் அவன் களவை அறிந்தீராகில் தப்பாதொழிவானென்னென்னில், [மா மாயன்] இப்படி அறியச்செய்தேயும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன் ; *மையலேற்றிமயக்க* இத்யாதி. 'குணசேஷ்டிதங்களாலே உம்மை அவன் அகப்படுத்தின வழிதான் எது?' என்ன, [மாயக்கவியாய்] "ஆழ்வீர் ! உம்மைக் கொண்டு லோகத்தில் நடையாடாதன சில கவிபாடுவித்துக்கொள்ளப் பாராநின்றோம். அப்படிசெய்வோம்" என்றாய்த்துப் புகுந்தது. கவியென்றுஒரு வ்யபதேசத்தையிட்டுக் கொண்டு வந்தான் ; அபிமதவிஷயம் இருந்தவிடத்தே தண்ணீரென்று புகுருமாப்போலே. [வந்து] அபிஸரித்தானும் தானேயாய்த்து. நான் தானிருந்த விடத்தேசென்று "என்னையிட்டுச் சிலகவி பாடுவித்துக் கொள்ளவேணும்" என்றுசொல்லச் செய்கையன்றிக்கே, தானேவந்தான். அபிகம்யனை தானேயாய்த்து அபிஸரித்தான். இதிறே சீலமாவது! வந்தவிடத்தில் அவன் உமக்கு நலிவாகச்செய்ததென்னென்னில், [என்னெஞ்சும் உயிரும்] நெஞ்சென்று தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம் ; உயிரென்று ஆத்மா. [உள்கலந்து] ஒருநீராகக்கலந்து: சரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியற அவகாஹியாநின்றான். [நின்றாரறியாவண்ணம்] இப்பரிமாற்றத்துக்கு தேசிகரான பிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான், திருவடி முதலானார்க்கும் அபூமியாம்படியாய்த்து என்னோடு கலந்தது. இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றத்தில் நிற்பார் அவர்களிறே ; அவர்களுக்கும் தெரியாதபடி. "ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது" என்னுமாப்போலே. [என்னெஞ்சும் உயிருமவையுண்டு] தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்டுகிறிலன் ; "உருவமும் ஆருயிரும் உடனேயுண்டான்" என்னுமாப்போலே தேஹத்தையும் ஆத்மாவையுமொக்க புஜித்தான். [தானேயாகி] தம்மைக் காண்கிறிலர் காணும். இரண்டுதலையுமாய் புஜிப்பாரைப்போலே புகுந்து போக்தா தானேயானான். "என்னை முற்றப்பருகினான்" என்னுமாப்போலே, இத்தலை போக்யமாயற்றதாய்த்து. இத்தலை ஒருசேதநவஸ்துவென்று தோற்றாதபடியாகவாய்த்துப் பரிமாறிற்று. பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்குமதொழியத் தனக்கென்ன ப்ராப்தியில்லாத அசித்வஸ்துவோபாதியாகப் பண்ணினான். "தனக்கேயாக" என்றபடியே கொண்டான். போக்யவஸ்துதன்னிலேயும் ஸ்வரூபபேதங்கள் உண்டாகாநின்றதிறே, அவ்வோபாதியாய்விட்டது சேதந வஸ்துவும். [தானே

யாகி] ஈரரசு தவிர்த்தான். இத்தலையைப் புறகவ்வப்பண்ணித்தானே அபிமாநியாய் நின்றான். [நிறைந்தானே] அவாப்த ஸமஸ்தகாமனென்கிற பேரேயாய், இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து பரிபூர்ணனாய்த்து. இங்ஙனேயிருக்கையிறே சீலமாவது. அதாவது பெரியவன் சிறியவனோடே வந்து கலக்குமிடத்தில் தன்பெருமையும் இவன்சிறுமையும்தோற்றாதபடி புரையறக் கலக்கை யிறே; *க்ருதக்ருத்யஸ்ததா ராம:* என்னுமாபோலே. .... (க)

இரண்டாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைக்கண்டு இனியராகிறார்.

தானேயாகிநிறைந்து எல்லாவுலகுமுயிருந்தானேயாய்*
தானேயானென்பானாகித் தன்னைத்தானேதுதித்து*எனக்குத்
தேனேபாலேகன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலை*
கோனேயாகிநின்றொழிந்தான் என்னைமுற்றுமுயிருண்டே. (2)

[தானேயாகிநிறைந்து] இருவருங்கூடப்ப்ரிமாறப்புகுந்து தானே பெற்றானாயிராநின்றான். [எல்லாமித்யாதி] ஸகலலோகங்களும் அந்தலோகங்களுக்கு உண்டான மநுஷ்யாதிகளும் தானேயாய் நின்றான். ஸர்வேச்வரனானென்றபடி. ஸர்வேச்வரனாச்சுதும் இப்போதோவென்னில்:—ஓம்; அப்படியே. ரக்ஷ்கனாய்க்கொண்டேயிறே அவனுக்கு ஸ்வரூபம். ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணியல்லது நியந்தாவாகவொண்ணாதே. இவரைப்பெறுவதற்குமுன்பு தன்னுடைய ஈச்வரத்வமடையக் கண்ணொந்தாரகம்போலேகாணும் கிடந்தது. ஆத்மாதான் நித்யனாயிருக்கச்செய்தே, பகவத் ஜ்ஞாநம் பிறவாதபோது *அஸந்நேவ ஸபவதி* என்னலாய், அதுபிறந்தபோது *ஸந்தமேநம் ததோ விது:* என்னலாம்படியிருக்கிறாப்போலே காணும் அவனுமிருப்பது. ப்ரதிஸம்பந்தியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கை இரண்டு தலைக்கும் ஒக்கும். *நானுன்னையன்றியிலேன் நீயென்னையன்றியிலை* என்கிறபடியே இவன் சேஷபூதனாய்க்கொண்டுளனாம், அவன் சேஷியாய்க்கொண்டுளனாம். [தானே யானென்பானாகி] யானென்பான் தானேயாகி. ஸர்வ விஷயமாக நிற்கும்நிலையொழிய இந்த வ்யக்திவிசேஷத்தில் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. [யானென்பான் தானேயாகி] நானென்று நாமமாத்ரமான நான் தான்என்னலாம்படியானேன். தம்மைத்தடவிப்பார்த்தவிடத்தில் காண்கிறிலர், அவன் தலையாலே சுமக்கக்காண்கிறவித்தனை. அவனும் தன்தலையிலே பாரதந்த்ர்யத்தை எறட்டுக்கொண்டு இவர்தலையிலே ப்ராதாந்யாஹங்காரத்தை வைக்கையாலே இவரையே காண்கிறவித்தனை. விசிஷ்டவஸ்துவில் விசேஷ்ய ப்ராதாந்யத்தாலே விசேஷணமாத்ரமான தம்மைக் காண்கிறிலராய்த்து. கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணாவஸ்த்தையோடு வாசியற வஸ்து விசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரஹ்மமே உபாதாநமென்னக்கடவோமிறே. தத்கதமான விகாராதிகள் வருமென்று சங்கித்து, அவற்றை விசேஷணாம்சத்தே ஓதுக்குகிறதும் அவனுக்கு தோஷாஸ்பர்சத்துக்காக. ஆனாலும், வஸ்துதான் ஒன்றென்னலாயிருக்குமிறே; ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தம் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே. கடபடாதிகளைப்போலே ப்ருதக்ஸ்திதி உண்டாயிருக்கிறதன்றே; ப்ரகார ப்ரகாரி பாவத்தாலே சொல்லுகிறதிறே. ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்தைப்பற்றிக் கிடக்குமோபாதியாய்த்து. இப்படி வஸ்துவிருக்கையாலே [தன்னைத்தானேதுதித்து] *வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்* என்கிறபடியே அஹமர்த்தம் அவனளவும்சென்று காட்டக்கடவதாய், அஹம்சப்தமும் அவனளவும்சென்று காட்டக்கடவதாயிறேயிருப்பது. இவர்பக்கலிலே பிறக்கச் செய்தேயும் அவன்செய்தானென்று அவன்தலையிலே ஏறிடலாயிருக்குமிறே. நான் ஸ்துத்யனாகில்கிடீர் ஸ்தோதா நானாவது. [எனக்கு இத்யாதி] *ஸர்வரஸ:* என்கிற பொதுவான நிலையன்றிக்கே எனக்கு நிரதிசயபோக்யனானவனே! "கொடியேன்பருகின்னமுதே" என்கிறபடியே "தன்

னைத் தானே துதித்து" என்கிறவிடத்தில் தம்மைக்கண்டிலர்; இங்குத் தாமுளராகவும் தமக்கு இனிதாகவும் தொடங்கிற்று. தாம் பாடின கவி கேட்டு அவன் இனியனாயிருக்கிறவிருப்பு தமக்கு இனிதாயிருக்கிறபடி. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே] கீழ்ச்சொன்ன ரஸவத்பதார்த்தங்களோபாதியாய்த்துத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையும். *திருமாலிருஞ்சோலைபங்கட்டியைக் கரும்பீன்ற இன்சாற்றை* என்னக்கடவதிறே. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனேயாகி] உபய விபூதியோகத்தால் வந்த ஏற்றத்துக்கும் அவ்வருகே ஒரேற்றம்போலே திருமலையையுடையனாகையால் வந்த ஏற்றம். [கோனேயாகி] இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து ரக்ஷகத்வம் பூர்ணமாய்த்து. இல்லையாகில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்போடு திருமலையில்நிலையோடு வாசியற்றுப்போமிறே. [நின்றொழிந்தான்] இங்கே நின்றபின்பாய்த்துப் பாருபரகற்றது. க்ருதக்ருத்யனாயிராநின்றான். [என்னை முற்றும் உயிருண்டே] என்னுயிரை முற்றுமுண்டே. விபுவானவன் அணுத்ரவ்யத்தை புஜிக்கை தனக்கேற்றமாம்படியாக வாய்த்து இத்தலையானபடி. .... (உ)

மூன்றாம்பாட்டு. அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அபிநிவேசத்தினுடைய எல்லையில்லாமையை யருளிச்செய்கிறார்.

என்னைமுற்றுமுயிருண்டு என்மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு*
என்னைமுற்றுந்தானேயாய் நின்றமாயவம்மான்சேர்*
தென்னன்திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிச்சேர்ந்தயான்*
இன்னம்போவேனேகொலோ? என்கொலம்மான்திருவருளே. (3)

[என்னைமுற்றும்உயிருண்டு] *யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா, அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:* என்கிற ஏற்றத்தோபாதியும் போருமாய்த்து, இவருயிரை எங்கும்புக்கு அநுபவிக்கப்பெறுகையால் வந்த ஏற்றம். [என்மாயவாக்கை] என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை அநுபவித்து. அவ்வளவிலே தான் தவிருவானாயிருந்தானோ? *அழுக்குடம்பு* என்றும் *பொல்லாவாக்கை* என்றும் *புண்ணைமறையவரிந்து" என்றும் சொல்லுகிறபடியே "இதுஹேயம்" என்று இவர் தாம் அருவருத்துப் புறப்பட்டு நில்லாநின்றார். இவர் இகழாநிற்கச்செய்தே அவன் இது உத்தேச்யமென்று மேல்விழாநின்றான். [உள்புக்கு] தம்நெஞ்சாலே இத்தை இவர் அருவருத்துப் புறப்பட்டுநின்றார். (புகுந்தென்னுதே 'புக்கு' என்கிறது அத்தோடு தமக்குத் தொற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக.) அதாவது அவன் தலைதுளுக்குப் பெறுமளவும் பார்த்தாய்த்து இவரிருக்கிறது. "மங்கவொட்டு" என்னுமளவும் அவன் இத்தை விடமாட்டாமையாலே உள்ளே புகுராநின்றான். [இதனுள் புக்கு] அநாதிகாலம் அசித்தோடே முகம்பழகிப்போந்தவனிறே யிவன்; சேதநத்வாரா குந்தியடியிட்டுநிற்குமவனிறே யவன்; அவன் மேல்விழாநின்றான். தனக்கு ப்ரகாரமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு தனக்கு ப்ரகாரமாமதிறே இது. *அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிச்ய* என்னக்கடவதிறே. [என்னை முற்றும் தானேயாய்] இப்படி ஆத்மவஸ்துவோடு அசித்தோடு வாசியற எங்கும்புக்கு வ்யாபிக்கையாலே 'தானே' என்னத் தட்டில்லையிறே. இவர் 'நான்' என்னுமத்தையும் கொண்டான்; இவர் மமகாரவிஷயத்தையும் கொண்டான். ஈச்வரனுக்குங்கூட விளாக்குலைகொண்டு அநுபவிக்கவொண்ணாதபடி யானாய்த்து. [நின்ற] *அந்தர்ப்பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்தித:* என்கிற பொதுவான நிலையன்றிக்கே. [மாயம் இத்யாதி] ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேச்வரனும்கூட "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்று கிட்டும்படியான தேசமாய்த்து. [தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலை] தென்னனென்று அங்குத்தைக்கு ப்ரதாநனைச் சொல்லி, அவனதான திருமலையென்னுதல்; அன்றிக்கே, தெற்கில்திக்கிலேயாய் நன்றானவென்னுதல். [திசைகைகூப்பிச் சேர்ந்த யான்] அவன்விரும்பின திக்கை விரும்பினாராய்த்து இவ

ரும். ஒருதிக்குப் படவிறே இவர் விரும்புவது. அதாவது அவனையுகந்து, அவ்வழியாலே அவன் விரும்பின தேசத்தையுகந்து, அத்தோடு ஸம்பந்தமுடைய திக்கை யுகந்து, இப்படி அவனோடு ஸம்பந்தஸம்பந்திகளளவும்வர உகக்கும்படி கைகழியப்போந்த நான். அவன் தான் இவரை யுகந்து இவரோடு ஸம்பந்தமுடையதேஹத்தை விரும்புகிறப்போலேயாய்த்து ; "என்னெண்டானுனன்" என்றாரிறே அடியிலே. [இன்னம்போவேனேகொலோ] எனக்கு இத்திக்குக்கு அவ்வருகு கந்தவ்யபூமியுண்டோ? ஒருதிக்குப்பட்ட நான் இனி அவ்வருகு போவேனே, இவன் இப்படி கிடந்து படுகைக்கு? இனி யவ்வருகுபோகையாவது திருமலையில் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளுகையிறே. [என்கொல் அம்மான் திருவருளே] ஸர்வேச்வரனைப்பற்றிவரும்போது நிர்விஷயப்ரமமுண்டாமாகாதே? என்செய்யாதானாய்த்தான் இவன் இங்ஙன்கிடந்து படுகிறது? என்றபடி. இவர்திறத்தில் எல்லாம் செய்தும், ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே "எத்தைச் செய்வோம்? என்றிராநின்றானாய்த்து. .... (ங)

நாலாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத் திருமலையில் உண்டான வ்யாமோஹத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

என்கொலம்மான்திருவருள்கள் ? உலகுமுயிருந்தானேயாய்*
நன்கென்னுடலங்கைவிடான் ஞாலத்தூடேநடந்துழக்கி*
தென்கோள்திசைக்குத்திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை*
நங்கள்குன்றங்கைவிடான் நண்ணுவசுரர் நவியவே. (4)

[என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்] ஸர்வேச்வரனுக்கு நிரதிஷ்டானப்ரம முண்டாமாகாதே! [உலகு இத்யாதி] என்னகுறையுண்டாய்த்தான் இப்படி கிடந்து படுகிறான்? [நன்கென்னுடலம்கைவிடான்] செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரன் நீசஸ்த்ரீ காற்கடையிலே துவளுமாப்போலே. [நன்கென்னுடலம்] ஸர்வேச்வரன் தன்னைக் கேட்டார்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையிருக்கிறபடி. ஆழ்வாரை "நமக்குத்தந்ததிருமேனியன்றோ" என்னாநின்றானாய்த்து. [நன்கு] நன்றாக. மிகவுமென்றபடி. [என்னுடலம்] "இவருடைய மமகாரவிஷயமானதன்றோ நமக்கு உத்தேச்யம்" என்றிராநின்றான். என்னுடைய * அடங்கெழிற்சம்பத்திலேதேனும் பாம்பு செத்ததோ என்னாநின்றான் [ஞாலத்து இத்யாதி] எத்தனைகாலமுண்டு அவன் இப்பேறு பெறுகைக்கு உழன்றுதிரிகிறது. ஸர்வஸாதாரணனை ஸ்வாமியுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் எனக்கெனக்கென்னலாமிறே சேஷபூதர்க்கு. இந்த்ரனுக்கு "ராஜ்யப்பெற்றேன்" என்னவுமாய், மஹாபலிக்கு "ஔதார்யம்பெற்றேன்" என்னவுமாய், சிலர்க்கு "பொன்பயந்தேன்" என்னவுமாய், இவர்க்கு "எனக்காகச்செய்தான்" என்னவுமாயிருக்கிறது காணும். [தென்கொள் இத்யாதி] தெற்கில்திக்குக்கு ஓர் ஆபரணமான திருமாலிருஞ்சோலை. [நங்கள் குன்றம்] ஆச்ரிதருடைய ஸங்கேத ஸ்தலம். [நங்கள் குன்றம்கைவிடான் நன்கென்னுடலம்கைவிடான்] திருமலையை ப்ராபகமாகவும் ஆழ்வார்திருமேனியை ப்ராப்யமாகவும் நினைத்திராநின்றான். ஆழ்வார் திருமேனியாயுத்தேச்யம்; அது பெறுகைக்காய்த்துத் திருமலையில் நிலே. [நண்ணுவசுரர் நவியவே] "நெடும்பகை தற்செய்யத்தானேகெடும்" என்னுமாபோலே, இவன் இவ்விடத்தை விடாதே வர்த்திக்க ஆஸுரவர்க்கம் முடிந்து போய்த்து. 'உலகுமுயிரும் தானேயாய் ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி, தென்கொள்திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம் நண்ணுவசுரர்நவிய கைவிடான் நன்கென்னுடலம் கைவிடான் என்கொலம்மான் திருவருள்கள்.' .... (ச)

அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே கலந்து தம் வாயாலே திருவாய்மொழி கேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமல் ஆநந்தித்து ஆளத்திவையா நின்றானென்கிறார். "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்னுமளவன்றிக்கே என்னுக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றானென்கிறாரென்றுமாம்.

நண்ணா வசுரர் நலிவெய்த நல்ல அமரர்பொலிவெய்த*
எண்ணாதனகளெண்ணும் நன் முனிவரின்பந்தலைசிறப்ப*
பண்ணார் பாடலின்கவிகள் யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடி*
தென்னாவென்னும் என்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே. (5)

* நண்ணாவசுரர்நலிவெய்த நல்லவமரர்பொலிவெய்த எண்ணாதனகளெண்ணும் நன் முனிவரின்பம் தலைசிறப்பவாய்த்து திருவாய்மொழிதான் அவதரித்தது. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம்போலேயாய்த்து ஸ்துதியினுடைய அவதாரமும்; *பரித்ராணாய* *அகிலஜகத்பத்ம போதாய* என்னுமாபோலே. [நண்ணா இத்யாதி] ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு வேறொரு கருவி யெடுக்கவும்வேண்டாதே, அநுகூலரக்ஷணத்துக்கும் வேறொன்று தேடவும் வேண்டாதே, அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமுமாயிருக்குமாய்த்து. [நண்ணாவசுரர் நலிவெய்த] அவ்யபதேச்யனுக்கு அநந்தரத்திலவன், தமப்பன் செய்ததைக்கேட்டு "இவன் என் செய்தானானன்" என்றுகர்ஹித்தான்; "ஒரு மதிளை வாங்குங்காட்டில் அத்தர்சநம் குலைந்ததோ, திருவாய்மொழியென்றும் ஸ்ரீராமாயணமென்றும் வலியன இரண்டு மஹாப்ரபந்தங்களுண்டாயிருக்க" என்றானாய்த்து; இப்படி உகவாதார் நெஞ்சுளுக்கும்படியான ப்ரபந்தமாய்த்து. *விபரீதஸ் ததாஸுர:* என்னக்கடவதிறே. பொருந்தாமையையுடைய அஸுரவர்க்கமானது மண்ணுண்ணும்படியாக. ஸம்பந்தமில்லையென்னவொண்ணாதே, "பொருந்தோம்" என்கையிறே யுள்ளது. [நல்லவமரர்பொலிவெய்த] *விஷ்ணுபக்திபரோதேவ:* என்னக்கடவதிறே. ‡ அநுகூலராயிருக்குமவர்கள் உண்ணாதே தடிக்க. இவர்களுக்கு நன்மையாவது பகவத்பக்தராயிருக்கை. "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்னக்கடவதிறே. [எண்ணாதன இத்யாதி] புறம்பொருவர் எண்ணாதன சிலவற்றையெண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து, "ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷகன், அவனையொழிந்ததடங்கலும் ரக்ஷ்யம்" என்றிருக்கையன்றிக்கே உபயவிபூதியுக்தனுக்கு இன்னம் சிலவிபூதிவேணுமென்றும், ஸர்வகுணஸம்பந்நனுக்கு இன்னம் சிலகுணங்கள் வேணுமென்றும் என்று இப்புடைகளிலே எண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து; அவர்கள் [இன்பம் தலைச்சிறப்ப] திருவாய்மொழியவதரித்த பின்பு "அவனுக்கு குணவிபூதிகள்போராது" என்றிருந்தஇழவுதீர்ந்து, அத்தால் நிரதிசயாநந்திகளாக. [நன்முனிவர்] அவனுடைய ஸம்ருத்தியை மநநம்பண்ணும் ஸ்வபாவராயிருக்கை. அன்றிக்கே, "திருவாய்மொழியை யொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா" என்று இதுவே மநநம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும். [பண்ணார்பாடல்] பண்ணோடே சேர்ந்தபாடல். புஷ்பமானது பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே, பண்ணும் இசையும் மிகுந்திருக்குமாய்த்து; [இன்கவிகள்] இசையும்பண்ணுமொழியவே தொக்குக்கழிந்த சுளைபோலே கவிதானே இனிதாயிருக்குமாய்த்து. [யானாய்த்தன்னைத் தான்பாடி] பிதாவானவன் புத்ரனுக்குப் பசுவை நீர்வார்த்துக் கொடுத்து அவன்பக்கலிலே தான் மீளநீரேற்றுப் பசுவைப் பெறுமாபோலே ஸுதனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்சொல்லக்கேட்டு இவன் இனியனுமாபோலே. தான் பாடினானாகில் ஸ்ரீகீதையோடொத்துப்போம். நம்பிதிருவழுதி நாடுதாஸர், "அருள்கொண்டாடும்" என்கிறபாட்டிலே. "ஸ்ரீகீதையையப்யஸித்தானொருவன் ஸந்த்யாஸதஸ்ஸிலே சென்றால் பலருமாக நாழியரிசியைக்கொடுத்து, விச்வஸிக்கமாட்டாமையாலே 'புறந்திண்ணையிலேயிட' என்பர்கள்: திருவாய்மொழிகற்றான் ஒருவிண்ணப்பம்செய்வான் சென்றால்,

ஸர்வேச்வரனகப்படப் புறப்பட் டெதிர்கொண்டு அகமொழித்துக்கொடுத்து அமுதுபடியு மெடுத்துவிட்டு ஸத்கரிப்பர்கள்" என்றாராம். "பண்டேபரமன்பணித்த" என்று இவரங்கீ கரிக்கையாலே அந்த ஸ்ரீகீதைதானும் வீறுபெற்றதிறே. [தென்னாவென்னும்] செருக்காலே "தென்னா, தென்னா" என்று ஆளத்திவையாநிற்கு மாய்த்து; ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு பகவல்லாபமுண்டானால். *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்று ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலே; *அவாக்யநாதர:* என்கிறவன் தைர்யபங்கம்பிறந்து பாடாநிற்குமாய்த்து. [என்னம்மான்] ஸ்வதவசநம் இனிதாம்போது ப்ராப்தியுண்டாகவேணுமிறே; அதுக்கு அடியானப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறதாய்த்து. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] இவரைப்பாடுவித்த முக்கோட்டை. "பாட்டினுன்னை யென்னெஞ்சத்திருந்தமை காட்டினாய்கண்ணபுரத்துறையம்மானே" என்று அவரைப் பாடுவித்தமுக்கோட்டையிறே அது. தாம்பாடினகவிகளினினிமையை யநுஸந்தித்தார், இவை தாமடியாகப் பிறந்தனவென்று சொல்லலாயிருந்ததில்லை, இதுக்கடியென்? என்றுபார்த்தார்; அவன் தன்னெஞ்சிலே புகுந்திருந்து பாடுவித்தானாயிருந்தது. "கண்ணபுரத்துறையம்மான்" என்று கவிபாடுவித்த முக்கோட்டையைச் சொல்லுகிறார். .... (ரு)

ஆறாம்பாட்டு. ச்ரிய:பதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே வ்யாமுக்தனானென்கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகிச் செழுமூவுலகும்* தன்
ஒருமாவயிற்றினுள்ளேவைத்து ஊழியூழிதலையளிக்கும்*
திருமால் என்னையாளுமால் சிவனும்பிரமனும்காணாது*
அருமாலெய்தியடிபரவ அருளையீந்தவம்மானே. (6)

[திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி என்னையாளுமால்] திருமலையைத் தனக்கு வஸ்தவ்ய பூமியாகக்கொண்டு நிற்கிறவன், என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமூவுலகும்] கட்டளைப்பட்ட த்ரைலோக்யத்தையும். [ஒரு இத்யாதி] அத்விதீயமாய்ச் சிறிதான வயிற்றிலே வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாக ரக்ஷிக்கும். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப் போலே என்னை யொழியத் தனக்குச் செல்லாதானாயிருக்கை. [திருமால்] ச்ரிய:பதி. [என்னையாளுமால்] என்னையடிமை கொள்ளுகைக்காகப் பிச்சுத்தான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிருக்குமவன். [சிவனும்பிரமனும்இத்யாதி] ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், காணப்பெறாமையாலே நிரதிசயபக்தியுக்தராய்த் திருவடிகளை அடைவுகெட ஏத்த, அவர்களுக்கு முகந்தோற்றாமே கடக்கநின்று அருளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸர்வேச்வரன், எனக்குக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே வந்துநின்று என்னை யடிமை கொள்ளுகையிலே பெரும் பித்தனானான். .... (சு)

ஏழாம்பாட்டு. தம்முடைய இஸ்ஸம்ருத்திக்கெல்லாம் அடி திருமலையானபின்பு, இத்தேசந்தானே நமக்கு ப்ராப்யமென்று திருமலையைக் கொண்டாடுகிறார்.

அருளையீ என்னம்மானே! என்னும் முக்கணம்மானும்*
தெருள்கொள்பிரமனம்மானும் தேவர்கோனுந்தேவரும்*
இருள்கள்கடியும்முனிவரும் ஏத்துமம்மான்திருமலை*
மருள்கள்கடியும்மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலைமலையே. (7)

அருளையீயென்பர்கள்—ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளென்பர்கள். [என்னம்மானே] நீயருளாதொழிந்தால் புறம்பு எங்களுக்குப் புகலுண்டோ? ப்ராப்தனான நீ யருள வேண்டா

வோ வென்பர்கள். இப்படி சொல்லுகிறவர்கள்தான் ஆரென்னில், [முக்கண் இத்யாதி] லலாடநேத்ரனாய் ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரன், அவனுக்குங்கூட ஜ்ஞாநப்ரதனாய் ஜநகனானகையால் வந்த ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன், தேவஜாதியை சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக் கொள்ளுகிற இந்த்ரன், தங்களை யுடையனாகை அவனுக்கேற்றமாம்படி யிருக்கிற தேவர்கள், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கியிருக்கும் ஸ்மர்த்தாக்களான ருஷிகள், இவர்களடங்கலும் ஒருமிடறுசெய்து ஏத்தும்படியாக ஸர்வேச்வரன் தான்விரும்பிவந்துமேல்விழுந்து படுகாடுகிடக்கும் தேசமாய்த்து. [மருள்கள்கடியும் மணிமலை] ப்ராப்யவிரோதியானவற்றை அடையப்போக்கும் தேசமாய்த்து. அதாகிறது—திருமலையையொழிந்ததொன்றே ப்ராப்யமென்றுபிறக்கும் புத்தியைத் தவிர்த்துத் தருமாய்த்து. இதெல்லாம் ஏதுதானென்னில்; மற்றுமுண்டோ? திருமாலிருஞ் சோலைமலையே. .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. 'திருமலைதொடக்கமான கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அபிநிவேசத்தை என் அவயவங்களிலேபண்ணி ஒருக்ஷணமும் பிரிகிறிலன்; இவன்படியிருந்தபடியென்!' என்கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலேஎன்தலையே*
திருமால்வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமேயெனதுடலே*
அருமாமாயத்தேனதுயிரே மனமேவாக்கேகருமமே*
ஒருமாநொடியும்பிரியான்என்னூழி முதல்வனொருவனே. (8)

[திருமாலிருஞ்சோலைமலை இத்யாதி] தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும் இவருடைய உத்தமாங்கத்தையும் ஒக்கவிரும்பினான்; ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும், வடக்கில் திருமலையையும், இவர்திருமேனியையும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். [திருமால்வைகுந்தம்]*ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:* என்கிறபடியே (அம்மிதுநத்துக்குத் தகுதியான தேசம்). ஆக இரண்டு திருமலைகளிலும் பரவ்யூஹங்களிலும் பண்ணும்விருப்பத்தையடைய இவர்திருமேனியொன்றிலும் பண்ணாநின்றானென்றபடி. [அரு இத்யாதி] இவருடைய ஆத்மவஸ்துவிலும் மநோவாக்காயங்களிலும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். அவதாரணத்தால் அதுதன்னிலும் க்ரமத்தாலன்றிக்கே க்ஷணகாலமும் இடைவிடாதே ஸௌபரியைப் போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு கில்லாநின்றானாய்த்து. [அரு இத்யாதி] ஆத்மவஸ்து என்று ஒருவ்யபதேசமாத்ரமாய், அநாதிகாலம் அசித்திலேகலசி அத்தாலே அசித்ஸமனாயிறேயிருக்கிறது. 'அரு' என்கையாலே *மம மாயா துரத்யயா* என்கிறபடியே ஒருவரால் கடக்கவரிதாயிருந்துள்ள அசித்தோடே கலசிக்கிடக்கிற ஆத்மவஸ்துவிலும். [மனமேவாக்கேகருமமே] கீழ், இதுதன்னை ஒன்றாக விரும்பினபடி சொன்னார்; இங்குத் தனித்தனியே எல்லாவற்றிலுமொக்க ஏககாலத்திலே விருப்பத்தைப்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறார். [ஒருமாநொடியும்பிரியான்] ஒருக்ஷணத்தில் ஏகதேசமும் பிரிகிறிலன். ஒன்றில்நின்றும்ஒன்றில் கால்வாங்கிப்போய் அநுபவிக்கிறிலன். [என்னூழிமுதல்வனொருவனே] என்னிடத்தில் அபிநிவிஷ்டனானகைக்காக காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனான அத்விதீயனானவன். ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும்தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலேயாய்த்து, இவர்திருமேனியையொழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி. கார்யகாரணோபயாவஸ்த சிதசித்துக்களுடைய ஸத்தை தன் அதீநமாம்படியிருக்கிறவன் தன்னுடையஸத்தை என் சரீராதீநமாம்படி யிராநின்றான். [என்னூழிமுதல்வனொருவனே!] (என்பக்கலிலே யபிநிவிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனுடையபடி யிருந்தபடி என்!) இச்சபலனையே பெரிய ஈச்வரனென்கிறது; இவனும் ஒருவனே! என்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து; திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

ஊழிமுதல்வன்ஒருவனேயென்னும் ஒருவனுலகேல்லாம்*
ஊழ்தோறுந்தன்னுள்ளே படைத்துக்காத்துக்கெடுத்துழலும்*
ஆழிவண்ணனென்னம்மான் அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை*
வாழிமனமே! கைவிடேல் உடலுமுயிரும்மங்கவொட்டே. (9)

[ஊழிமுதல்வனொருவனே யென்னுமொருவன்] காலோபலக்ஷிதஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனானவனொருவனுமே என்று *ஸதேவ* இத்யாதிப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்படுகிற ஒருவன். கார்யகாரமான இதனுடைய அழிந்தவன்று இவற்றைத் தன்மேலே ஏறட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவன்கிடீர், இப்போது என்னுடம்பிலே வந்து தங்குகிறான். காரணாவஸ்த்தையில் சிதசித்துக்களுடைய ஸத்தை தன்னதீநமாம் படியிருக்குமவன் ஸ்வஸத்தை என்னதீநமாம்படி யிராநின்றான். காரணாவஸ்த்தையில் ஸத்தையை நோக்கிவிட்டால் பின்னையோதான்இவை தன்னைத்தான் நோக்கிக்கொள்ளுகிறது. [உலகெல்லாமித்யாதி] நாமரூபங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், பின்னைத்தான் தங்கள் கார்யம் தாங்கள் செய்கிறார்களோ? இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து என்னென்னில்; எல்லா அவஸ்த்தையிலும் இவரையொழியத் தரிப்பானாயிருக்கிறிலன். ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இவற்றுக்குத் தன்னையொழிய ஸ்த்திதியில்லாதாப் போலே, தான் இவரையொழியில் தரிக்கமாட்டாதானா யிராநின்றான். [ஆழிவண்ணன்] கம்பீரஸ்வபாவனென்னுதல்; கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுத்தவ னென்னுதல். [அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை] அவனுக்குங்கூட தர்சநீயமாய் ச்ரமஹரமான தேசம். [வாழி மனமே கைவிடேல்] நெஞ்சே! நாம் சொல்லுகிற ஸம்ருத்தியுனக்கு மாறாதிடுக. அவன் இப்படி நம்பக்கலிலே மேல்விழுந்து விரும்புகையாகிற ஸம்ருத்திக்கெல்லாம் ஹேது திருமலையாய்த்து; இத்தை ஒருகாலும் கைவிடநினையாதேகிடாயென்கிறார், தந்திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து. அவனும் தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து "ஆழ்வாரைத்தந்தது அவருடைய திருமேனியாயிருக்கும், நீயும் அத்தை ஒருகாலும்விடாதேகிடாய்" என்றான்; "பிரானே, அங்ஙனொண்ணாது, இத்தைத்தவிரவேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கிறார். [உடலுமுயிரும் மங்கவொட்டு] சரீரமும் ப்ராணனும் மங்கும்படி இசையவேணும். இது அத்திருமலைபோலே உபாதேயமாயிருப்பதொன்றன்று, சால ஹேயமாயிருப்பதொன்று; இத்தை மங்க இசையவேணும். 'மங்கவொட்டு' என்கையாலே இதுக்கு முன்புத்தை ஆழ்வாருடைய இருப்பு ப்ராரப்த சேஷத்தாலல்ல, பகவதபிப்ராயத்தாலே" என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஈச்வரன்பற்றி விடேனென் றிருக்கையாலே யிருந்தாரென்கிறது; "உடலம்கைவிடான்" என்றாரிறே. .... (சு

பத்தாம்பாட்டு. இப்படி இவர் நிர்ப்பந்திக்கச் செய்தேயும் ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே கேளாதிருந்தான்; அதுக்கடி "சாந்துபூசுவார் பரணியையுடைத்தோபூசுவது? இதென்னசொன்னீரானீர்!" என்ன; திரியவும், மங்கவொட்டென்கிறார்.

மங்கவொட்டுஉன்மாமாயை திருமாலிருஞ்சோலைமேய*
நங்கள்கோனே! யானேநீயாகி என்னையளித்தானே!*
பொங்கைம்புலனும்பொறியைந்துங் கருமமேந்திரியம்ஐம்பூதம்*
இங்கிவ்வுயிரேய்பிரகிருதி மானுங்காரமனங்களே. (10)

[உன்மாமாயை மங்கவொட்டு] ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ பந்தித்த ப்ரக்ருதியை மங்கவிசை. "த்யாஜ்யமென்றறிந்தபின்பு உம்முடைய சரீரத்தை நீரே யுபேக்ஷிக்கு

மத்தனையன்றோ? நாம் இசையவேண்டுகிறதென்?" என்ன; ஸர்வசக்தியான நீ பிணைத்த பிணையை அசக்தனான நான் விடவோ? *மம மாயா துரத்யயா* என்றிலேயோ? [திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கள்கோனே] பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு நீ, திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய்நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம்செய்வதாகவன்றோ? நீ நினைத்தபடி கார்யஞ்செய்யப்பார்த்தாயாகில் பின்னையவ்விருப்பிலே என்னையழைத்துக்கொள்ளாயோ? திருமலையிலேவந்துநின்று என்னுடைய சேஷத்வத்தையும் எனக்கறிவித்தவனே! [யானே நீயாகியென்னையளித்தானே] என் அபிஸந்தியை நீயுடையையாய் என்காரியம் செய்யக்கடவ நீ, இப்போது நான்இரக்கவிருக்கிறதென்? நான் அபேக்ஷியாதிருக்க இதுக்குமுன்பெல்லாம் நீயேயன்றோ என்னுடைய ரக்ஷணங்கள் பண்ணிப்போந்தாய். இப்படி சொல்லச் செய்தேயும், இத்தைத்தவிர்த்துக்கொடுக்க நினையாமையாலே பேசாதிருந்தான்; நான் நிர்ப்பந்திக்கச்செய்தேயும் கேளாதாரைப்போலே பேசாதேயிருக்கிறதென்? என்ன;—"நான்பேசாதிருக்கிறேனல்லேன்: நீர் ஹேயமென்றுசொல்லுகிறவிதுதான் நமக்கு உபாதேயமாயிராநின்றது; ஆகையாலே ஹேயோபாதேயவிபாகம் பண்ணமாட்டுகிறிலோம்; அறிந்த நீர் ஹேயமென்கிறது தன்னை எனக்கு இன்னதென்றுசொல்லீர் நான் கழித்துத்தர" என்றான்; ஆகில்கேட்கலாகாதோவென்று சொல்லுகிறார்:—[பொங்கைம்புலன் இத்யாதி] என்று "உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயா முணர்வைப்பெறவூர்ந்து" என்று அவன்தான் இவர்பக்கல் செய்தத்தை இப்போது அவனுக்கு இவர்தாம் தெரிவிக்கிறார். ஒருகர்மம்செய்ததுசெய்யமாட்டாமையில்லையிறே வ்யாமோஹம்; அதுபோலுமன்றிக்கே இதுநிலைநிற்குமதிறே. சேதநரைத் தந்தாமுக்குஉரியரல்லாதபடி விக்ருதராம்படிபண்ணவல்ல சப்தாதிகள்ஐந்தும், ‡ வறுகாற்றத்தைக்காட்டிச் சிலபதார்த்தங்களைத் தப்பாதபடி யகப்படுத்துமாபோலே இச்சேதநனை அவ்விஷயங்களிலேகொடுபோய் மூட்டிமுடிக்கவற்றான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள். கர்மேந்த்ரியங்கள், ப்ருதிவ்யாதிகள், கார்யாவஸ்த்தமான சித் வஸ்துவைப்பற்றிக்கிடக்கிற ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு ஆக இவையாகிற உன்னுடைய மாமாயையை மங்கவொட்டு. காரணாவஸ்த்தமானதுதானே அவஸ்த்தாந்தராபந்நமாகையிறே கார்யமாகையாகிறது. (௧0)

நிகமத்தில், மஹதஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

மானாங்காரமனங்கெடஐவர்வன்கையர்மங்க*
தானாங்காரமாய்ப்புக்குத் தானேதனேயானனை*
தேனாங்காரப்பொழில்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்லாயிரத்துள்*
மானாங்காரத்திவைபத்தும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே. (11)

[மானாங்காரமனங்கெட] மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்று சொல்லுகிற இவை கெடும்படியாக; இவைப்ரக்ருதிக்கும் உபலக்ஷணம். [ஐவர்வன்கையர் மங்க] கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் சப்தாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (வன்கையர்=பெருமிடுக்கர்.) பின்னை அவன் இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில்; இதில் பண்ணுகிற நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிருகிறோமென்னத்தீருமிறே. அவன் "செய்கிறோம்" என்று தலைதுலுக்கினால் பின்னைப் பெற்றதாயிருக்கத் தட்டில்லையே. [தான்இத்யாதி] தான் எனக்கபிமாநியாய்ப் புக்கென்னுதல், பெரியசெருக்கோடே புக்கென்னுதல். [தானேதானேயானனை] ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அபிமாநத்தைத்தவிர்த்துத் தானே யபிமாநியானவனை. அன்றிக்கே, இத்தலையில் அர்த்தித்வத்தை யொழியத் தானே யர்த்தியுமாய், இதுக்கு அபிமாநியும் தானேயானவனென்னுதல். [தேனாங்காரமித்யாதி] வண்டுகளினுடைய அபிமாநமேயான பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்

வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும், மஹாதாத்பர்யமான ப்ராக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச்சொன்ன இப்பத்துமென்னுதல்; பெரிய செருக்கோடே சொன்ன இப்பத்துமென்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] திருமலைவிஷயமாகவாய்த்துச் சொல்லிற்று; அழகரைச்சொன்னவிடமுண்டாகில் அதில் கல்பகதருவைச் சொன்னவோபாதி. திருமலையிலுள்ளதடைய உத்தேச்யமாகக் கடவதிறே; "எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே" என்றும் சொன்னார்களிறே. .... (கக.)

ஏழாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

செஞ்சொற்பரன்தனது சீராருமேனிதனில்
வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் - விஞ்சுதலைக்
கண்டவனைக்காற்கட்டிக் கைவிடுவித்துக்கொண்ட
திண்டிறல்மாறன்நம்திரு.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை—ப்ரவேசம்.

தம்மைக்குறித்து ஸர்வேச்வரனுக்கு உண்டான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பேசினார், *அருள்பெறுவாரடியாரிலே; அந்தப்பாரதந்த்ர்யந்தன்னை முடியநடத்தினபடியைச் சொன்னார், * செஞ்சொற்கவியில்; "நீர்சொன்னபடியே செய்யக்கடவோம்" என்று தலைதுலுக்கினானிறே.

இவர்தம்மைத் திருமேனியோடே கொடுபோவதாகத் தேங்கின தேக்கமிறே நடுவுள்ளது; அதொழியக் கொடுபோவதாக அற்றவன்றே பதறத்தொடங்கினான்; "செழும்பறவை தானேறித் திரிவான்" என்று திருவடிதிருத்தோளிலே ஏறிவந்திறே இவரைவிஷயீகரித்தது; அத்திருவடிதிருத்தோளிலேவந்து இவரைக்கொடுபோவதாகப் பார்த்தான். சிலரை ஆதிவாஹிகர்த்தாக்களை வரவிட்டுக்கொடுபோம்; சிலரைப் பெரியதிருவடியை வரக் காட்டிக் கொடுபோம்; திருவடிதிருத்தோளிலேவந்து தானே கொடுபோமவரிறே இவர்; *அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி* என்கிறபடியே. *கள்வன்கொல்லிற்பிராட்டியை யாளிட்டுக் கொடுபோமன்றிறே இவரையும் ஆளிட்டுக்கொடுபோமது! [நானிலம் இத்யாதி] "ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்தைக்கழித்துப்போந்தோம்: *நசபுநராவர்த்ததே* என்கிறதேசத்திலே புகுந்தோம்" என்று தானேசொல்லித் தேற்றிக்கொண்டிறே போவது. ஆக, இப்படி தம்மை அவ்வருகே கொடுபோகையிலே பதறுகிறபடியை யநுஸந்தித்தார்; "இவன் இப்படி நம்பக்கல் பதறுகைக் கடியென்?" என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒன்றும்கண்டிலர். முகலிலே தம்பக்கலிலே அத்வேஷத்தையும் பிறப்பித்து, அதடியாக விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணி, தம்பக்கலிலே இச்சையையும்பிறப்பித்து, "தானேயுபாயம்" என்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்து, அஸஹ்யாபசாரபரராயிருக்கிற தம்முடைய அபசாரங்களை யடையப்பொறுத்து, விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்ப்போந்த தம்மை "பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ" என்று தாமே சொல்லும்படிபண்ணி, தன்னையல்லது செல்லாமையைப்பிறப்பித்து, தானேவந்து அவ்வருகே கொடுபோவானாக த்வரிக்

கிறபடியை யநுஸந்தித்து, "இன்று இப்படி நம்மையாதரிக்கிற இவன் அநாதிகாலம் நம்மை விட்டு ஆறியிருந்தபடியெங்ஙனே? இன்று இப்படியாதரிக்கைக்குத் தான் ஹேதுவென்?" என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒருஹேது கண்டிலர். இப்பேறு தாமடியாகவந்ததொன்றல்லாமையாலே தம்பக்கல் ஒருவாசிகண்டிலர்; முன்புத்தையிற் காட்டில் இப்போது தமக்கு ஓர் ஏற்றமுண்டாக நினைத்திருக்குமவரன்றே. முன்பேதொடங்கி நெடுங்காலம் இவரைப்பெற வேணுமென்றிருக்கிறவன் இவர்க்கு இப்போது ஒன்றைச்செய்தானாக நினைத்திரானே. "இனி ஸர்வஜ்ஞனன்வவனுகிலும் இதுக்கொரு போக்குச் சொல்லுமாகில் அவனைக்கேட்போம்" என்றுபார்த்து, "இன்று இப்படி இத்தை சிரஸாவஹிக்கிறதேவர் முன்பு அநாதிகாலம் இத்தைக் கைவிட்டிருப்பானேன்? இப்போது இத்தை யாதரிப்பானென்?" என்றுகேட்டார்; "உம்முடைய பக்கல் அத்வேஷமடியாகச்செய்தோம்" என்னமாட்டானே; தான்அறிய அதுவும் தன்னாலே வந்ததாகையாலும், அதுதான் பேற்றுக்கு ஈடான ஸாதநமாகப்போராமையாலும். இனி, ரக்ஷகனனவனுக்கு நெடுநாள் ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைவிட்டிருந்த இதுக்குச் சொல்லலாவதொன்றில்லையே, பிற்பாடனனதுக்கு லஜ்ஜிக்குமதுக்குமேற்பட; ஆகையாலே சொல்லலாவதொரு மறுமாற்றம் காணாமையாலே கவிழ்ந்துநின்று காலாலே தறையைக் கீறினான். முதலிலே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணித் தன்பக்கலிலே இச்சையைப் பிறப்பிக்கைக்கு வழியிட்டு வைத்தான்; அவ்வழியாலே இச்சையைப் பிறப்பித்தான்; தன்பக்கலிலே உபாயபாவத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு * பொய்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவாகத் தன்பக்கலிலே வரநிறுத்தினான்; பரபக்திதொடங்கி பரமபக்திபர்யந்தமான தசாவிசேஷங்களைப் பிறப்பித்தான். "இது தன்னை முன்பே செய்யாவிட்டதென்?" என்ன; "இதுக்குச்சொல்லலாவதொன்றில்லாமையாலே நிருத்தரனாய் நிற்கிறானித்தனை" என்றுபார்த்து, இப்படி அவன் தம்பக்கல்பண்ணின விஷயீகாரத்தையும் அதுக்கடியான அவனுடைய க்ருபாதிகுணங்களையும்அநுஸந்தித்து, "இதொரு நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரமிருக்கும்படியே!" என்று அதிலே ஆழங்காற்பட்டு விஸ்மிதராய் ஹ்ருஷ்டராய்க் களிக்கிறார். .... *

முதற்பாட்டு. யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷனான தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன், என்ன*
திருமால்வந்துஎன்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்*
குருமாமணியுந்துபுனல்பொன்னித்தென்பால்*
திருமால்சென்றுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே. (1)

[திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி] முன்பு அநாதிகாலம் ஈச்வரனுக்குத்தம்பக்கல் பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதின்றிக்கே யிருக்க இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக் கைக்கொள்ளுகைக்கு அடியானது இன்னதென்கிறார். ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லா நின்றால் ஓரோ விசேஷணங்களையிட்டுச் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிறே; அப்படியே, திருமாலிருஞ் சோலை மலையென்றேன். [என்ன] மநஸ்ஸஹகாரமுமில்லைகிடீர், உக்திமாத்ரமே என்பக்கலுள்ளது. "இவன் சேஷபூதனாயிருந்தானாகில், உபாயபாவம் நம்பக்கலிலேயா யிருந்ததாகில், இவருடைய பேறு நம்பேறாயிருந்ததாகில், சேதநனவாசிக்கு உக்திமாத்ரமுண்டாய்த்தாகில், இதுக்கவ்வருத்த கொண்டு கார்யமென்?" என்றிருக்குமவனிறே. இதுதான் ஒருமலையிறே அவனுக்கு, உக்தியை இல்லையென்னவொண்ணாதே; இதுக்கடி யாராயுமவனல்லனே. ராவணன்தம்பிக்கு மித்ரபாவமே யமையுமென்னுமவன், இதுக்கவ்வருகொன்று வேணுமென்றிரானிறே. மலைகளினுடைய ஸாமாந்யம் கிடக்க, இவ்விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று இதிலுண்டான ஆதராதிசய

மன்றோ என்றிராநின்றானாய்த்து அவன். ஆக, இவர்க்கு ஒன்றில்லையென்னவுமாய், அவனுக்கு இதொன்றுண்டென்னவுமாம்படியிருக்கிறதிறெ இதுதானே. [திருமால்] அஹ்ருதயமாகச் சொன்னது தன்னை ஸஹ்ருதயமாக்கிக்கொடுப்பாரும் அருகேயுண்டென்கிறார். [வந்து] "அவன் வருவதே!" என்று இவர் விஸ்மயப்படாநிற்க. 'பிபாஸைவர்த்தித்தவன் தண்ணீரிருந்த விடத்தே வருமத்தனையன்றோ?' என்றாய்த்து அவன் வார்த்தை. க்ருபணராயிருப்பார் ச்லாக்யரிருந்தவிடத்தே வருமித்தனையன்றோ என்றிரா நின்றான். எல்லார்க்கும் அபிகம்யனானவனுக்கு நான் அபிகம்யனானேன்! *ஸோப்யகச்சத் சபரீம்* என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சம்] அந்தவுக்திஸஹக்ருதமான என்நெஞ்சிலே. [நிறையப்புகுந்தான்] விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி புகுந்தான்; அத்ரிபகவானாச்ரமத்திலே, 'நான் ராமன்: இவள் மைதிலி: இவன் லக்ஷ்மணன்' என்று நமஸ்கரித்து நின்றாப்போலே; அக்காட்டில் பாழுடையத் தீரும்படி புக்காற்போலே என்னெஞ்சில் பாழ்தீரப் புகுந்தான். [குருவித்யாதி] தான்விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம் அதுவாயிருக்கக்கிடீர் என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்ததென்கிறார். எல்லார்க்கும் ப்ராப்யனானவன்கிடீர் என்னை ப்ராப்யனாகக் கொள்ளுகிறான். பெருவிலையனாய் தர்சநீயமான ரத்நங்களைக்கொண்டுவந்து தள்ளாநின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னித் தென்கரையிலே. ச்லாக்யமான தேசமென்றபடி. *துக்தாப்திர்ஜநக:* இத்யாதிவத். [புனல்] ச்ரமஹரமான தேசத்தை யுடையவன்கிடீர் இங்கேவந்து புகுருகிறான். [திருமால்சென்று சேர்விடம்] பாமரவசிகனானவன், தானும் பிராட்டியுமாய் விரும்பிச்சென்று சேரும் தேசம் அதுவாயிருக்கச் செய்தே, அதுகிடக்க, திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேன்; இந்த அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தான். கீழில் "திருமால்" என்றவிடம், புருஷகாரபாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் "திருமால்" என்றவிடம், உத்தரார்த்தத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. .... (க)

இரண்டாம்பாட்டு. தான் ஸர்வேச்வரனாய்வைத்து என்னோடு கலக்கப்பெறாமையாலே குறைவாளனானவன் இன்று வந்து நிர்ஹேதுகமாக என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து பூர்ணனானனென்கிறார்.

> பேரேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து*
> பேரேனென்றுஎன்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்*
> காரேழ்கடலேழ்மலையேழுலகுண்டும்*
> ஆராவயிற்றானை அடங்கப்பிடித்தேனே. (2)

[பேரேயுறைகின்றபிரான்] திருப்பேரிலேவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரன். [இன்றுவந்து] இது உண்டாமென்று நென்னேற்று அறிவது, தாம் ஒரு ஸாதநாநுஷ்டானம்பண்ணிவைத்தாராகிலிறே. [பேரேனென்று] "பேரேன், பேரேன்" என்னாநின்றானாய்த்து, "நீபோவுதியோ, இருப்புதியோ?" என்று கேட்பாருமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே. இங்குப் பிராட்டி தன்விஷயத்திற் சொல்லும் வார்த்தையைத் தான் என் விஷயத்திலே சொல்லாநின்றான். "நான்போகேன் போகேன்" என்று சூழ்த்துக்கொடாநின்றாய்த்து, தன்னை யதிசங்கை பண்ணுவாருமின்றிக்கேயிருக்க; *த்ரிபிஸ் தைர் ப்ரத்ருபிச் சபே* [என்னெஞ்சு] "இவன் பேரிலென் இருக்கிலென்?" என்றிருக்கிற என்நெஞ்சு. [நிறையப்புகுந்தான்] பூர்ணமாம்படி புகுந்தான். [கார் இத்யாதி] புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களேழும், கடலேழும், மலைகளேழுமான ஜகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து; பின்னையும் தன்னைவிச்வஸித்து உடன்கிடந்தவனை மடிதடவினவனைப்போலே "நாமென்செய்தோமானோம்" என்றிருக்குமவனை. ஸ்ருஷ்டிதொடக்கமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ஸர்வவித ரக்ஷ

ணத்தையும்பண்ணி, பின்னையும் "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்குமவனை. [அடங்கப்பிடித்தேனே] "நாமெல்லாம்செய்தோம்" என்று அவன் தெகுட்டும்படி பண்ணிக் கொண்டேன். ப்ரளயத்திலகப்பட்ட ஜகத்தையெடுக்கையாவது பின்னையும் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டுகையிறே; பரமபதத்தளவும்செல்ல நடத்தப்பெறுமையாலே குறைபட்டிறே கிடப்பது; அவன் என்னை அவ்வளவும் கொண்டுபோம்படி நான் சமைகையாலே அவனுடைய அபிநிவேசம் தீர்ந்ததாய்த்து. அவனுடைய பரிபூர்ணவிஷயீகாரத்துக்குப் பாத்ரபூதனானே னென்றபடி. .... (உ)

மூன்றாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ச்லேஷித்தபடியை யநுஸந்தித்து இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

பிடித்தேன்பிறவிகெடுத்தேன் பிணிசாரேன்*
மடித்தேன்மனைவாழ்க்கையுள்நிற்பதோர்மாயையை*
கோடிக்கோபுரமாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்*
அடிச்சேர்வதெனக்குஎளிதாயினவாறே. (3)

[பிடித்தேன்] "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று அவன் திருவடிகளைத் தலைமேலே கொண்டுவந்து வைக்கையாலே அவற்றை யுரக்கப்பிடித்துக்கொண்டேன். [பிறவி கெடுத்தேன்] ஜந்மத்தை மறுவலிடாதபடி போக்கினேன். [கெடுத்தேன்] *[காணேனொருங்கிற் றுங்கண்டிலம்]* எங்கேபோய்த்துக்கண்டிலேன். [பிணிசாரேன்] ஜந்மம் புக்கவிடத்தே புகக் கடவ பிணியைக்கிட்டேன். [மடித்தேனித்யாதி] ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மாயை யுண்டு மூலப்ரக்ருதி, அத்தைத்திரியவிடுவித்தேன்; தொடருகிற பாம்பைத் திரியவிடுவிப்பா ரைப்போலே. எம்பெருமானார், உலாவியருளுகிறவர் முடியப்போகாதே நடுவேமீண்டருள, எம்பார் கதவையொருச்சரித்து, "திருமாலிருஞ்சோலை யாகாதே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது" என்ன; "ஆம், அப்படியே" என்றருளிச்செய்தார். [கொடி இத்யாதி] கொடிகளையுடைத் தான கோபுரங்களையும் மாடங்களையுமுடைத்தான திருப்பேரிலே நிற்கிறவன் அடி சேருகை யாகிறது எனக்கெளிதாயினவாறே! "அறுகம்புல்லையிட்டுக் கண்ணைப்புதைத்துக்கொள், சாண கச்சாற்றைக்குடி, தலையைக்கீழேநடு, காலைமேலேயெடு" என்று அருந்தேவைகளை சாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, எனக்கு இங்ஙனேயிருப்பதொரு மூலையடிவழி யுண்டாவதே! [எனக்கெளிதா யினவாறே!] விஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்டுபோந்தவர் அவன் திருவடிகளிலே கிட் டிக்கொடு நிற்கக்கண்டவித்தனை. .... (௩)

நாலாம்பாட்டு. தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை யநுஸந்தித்து, என்கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேனென்கிறார்.

எளிதாயினவாறென்றுஎன்கண்கள்களிப்ப*
களிதாகியசிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்*
கிளிதாவியசோலைகள்சூழ் திருப்பேரான்*
தெளிதாகிய சேண்விசும்புதருவானே. (4)

[எளிதாயினவாறு] (அரியதெளிதாகும் இத்யாதி) அரிதான பகவல்லாபமுமெளிதா கும். எங்கே கண்டோமென்றால், [கரியதுஇத்யாதி] அவன்தானே அரை குலையத் தலைகுலைய மடுவின்கரையிலேவந்துவிழவன்றோ ஆனைபெற்றது. [எளிதாயினவாறென்று இத்யாதி

ஸு துர்லபமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே! என்று "காணக் கருது மென்கண்ணே" என்று விடாய்த்த கண் களிக்கும்படி [களிதாகியசிந்தையனாய்] களித்த மநஸ்ஸையுடையனாய் * நெடியானேயென்று கிடக்கு மென்னெஞ்சு களிக்கப் பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] "கூவியும் காணப்பெறேன்" என்ற நானும் களியா நின்றேன். கரணங்களும் தாமுமொக்க விடாய்த்தவர், கரணங்களும் தாமுமொக்கக் களிக்கப் பெற்றார். [கிளிதாவிய இத்யாதி] நித்யவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [தெளிதுஇத்யாதி] * இருள்தருமாஞாலம் போலன்றிக்கே நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தெளிவைப்பண்ணக்கடவதாய், புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யிருக்கிற சேண்விசும்புண்டு ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்புக்கும் அவ்வருகான பரமபதம்; அத்தை எனக்குத் தருகையிலே துணிந்திருந்தான். .... (௪)

அஞ்சாம்பாட்டு. திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவானாக என்னோடே பூணித்து, தானே விரோதிகளையும் போக்கினானென்கிறார்.

வானேதருவான்எனக்காயென்னோடொட்டி*
ஊனேய்குரம்பை யிதனுள்புகுந்துஇன்று*
தானேதமோற்றவினைகள் தவிர்த்தான்*
தேனேய்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரானே. (5)

[வானே தருவானெனக்காய்] எனக்கு வானே தருவானாய். இங்கே வைத்துக் காரியங் கொள்ளுமத்தையும் தவிர்த்தான்; "ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்பு இவர்க்குத்தரமல்ல" என்று அத்தையும் தவிர்த்தான்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பைத் தருவானாக [என்னோடொட்டி] என்னோடே பூணித்து. நான் இச்சியாதிருக்க * அராவணமராமம்வா * என்று என்னோடு ஸமயம்பண்ணி. "எம்மாவீட்டுத் திறமும்செப்பம்" என்ற என்னோடே உமக்கு எம்மாவீடே தரக்கடவேன் என்றொட்டி. [ஊனேயித்யாதி] இவ்வுடம்போடே உம்மைக்கொடுபோகவேணும் என்று விளம்பித்தோமாகில், இத்தையொழியக் கொடுபோகப் பார்த்த பின்பு இனி ஆறியிருப்பனோ? என்றுநின்றான். [ஊனேயித்யாதி] மாம்ஸப்ரசுரமாய் ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே, மேலெழக் கலக்கையன்றிக்கே விடாய்மடுவினுள்ளேபுகுமாபோலே புகுராநின்றான். * எனதுடலே அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே ஒருமாநொடியும் பிரியாதே. [இன்று] நேற்றொரு நினைவில்லை [தானே] அகர்மவச்யனானதானே. இவர் அநாதிகாலம் தேஹத்தை விரும்பி விடமாட்டாதே போந்தார்; இப்போது இவர்க்குத் தன் பக்கலிலே ருசிபிறந்தவாறே இத்தோடு தொற்றில்லாத தானே இதிலேவந்து புகுராநின்றான். [இதனுள்புகுந்து] அவனைப்போலே முன்னடிதோற்றா தொழியிலிறே இவர் அதில் தோஷதர்சநம்பண்ணுதொழிவது? [தானேயித்யாதி] புகுருகிறபோது தானேயாய், பின்னைத்தான் நானும் அநுகூலிக்கப்பெற்றதோ? [தடுமாற்றமித்யாதி] தன்பக்கல் நின்றும் என்னைப்பிரித்துத் தடுமாறும்படி பண்ணவல்ல பாபங்களைப்போக்கினான். அவையாவன "பொங்கைம்புலன்" இத்யாதி. [தேனேயித்யாதி] மதுமிக்கபொழிலையுடைத்தான திருப்பேர்நகரையுடையவன்கிடீர் என்னுடைய சரீரத்திலே புகுந்து க்ஷணகாலமும் விடமாட்டாதொழிகிறான்; என்ன குறையுண்டாயிப்படிப்பட்டான்? .... (௫)

ஆறாம்பாட்டு. தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க ஓரிடமில்லாதாரைப் போலே என் ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாக ப்ரார்த்தித்து வந்து புகுந்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலை*
பொருப்பேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து*
இருப்பேனென்று என்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்*
விருப்பேபெற்று அமுதமுண்டுகளித்தேனே. (6)

[திருப்பேர்நகரான்] திருவயோத்யையைப்போலேயாய்த்து. திருமாலிருஞ்சோலைப் பொருப்பேயுறைகின்றபிரான் *அதிகம் புரவாஸாச்ச*என்னுமாபோலே; *ஜஹௌச து:கம் புரவிப்ரவாஸாத்* திருச்சித்திரகூடத்திற்போலே யாய்த்து. *குபேர இவ நந்தநே* குறைவற்றவன் உத்யாநத்திலே வர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து. ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் குறைவற்றவனுக்கிறே லீலாரஸத்தில் அந்வயமுள்ளது. [இன்றுவந்து] இவ்வரவுக்கு நேற்றொரு நினைவின்றியே யிருக்க வந்துகொடு நிற்கக்கண்டதத்தனை. [இருப்பேனென்று] "இருப்பேன், இருப்பேன்" என்று நின்றாய்த்து. *இஹைவ சரதோ நேகாஸ்த்வயா ஸார்த்தமநிந்திதே.* *இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா* "ஐயர் கோற்கீழே வர்த்திக்க வேணுமென்று நினைத்திருந்தோம்; நடுவிலாய்ச்சிக்கு ப்ரியமில்லாமையாலே போந்தோம்; இனிமேலுள்ள நாள் இவர் சிறகின் கீழே வர்த்திக்கப் பாராநின்றோம்" என்றானிறே. [என்னெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான்] இருந்திடுவானுக்கு என்றிராத என்னெஞ்சிலே நிறையப்புகுந்தான். [விருப்பேபெற்று] ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணுமையாலுண்டான த்வேஷகார்யமாக வன்றிக்கே, *தாநஹம் த்விஷத:* என்றிருப்பதும் ஓரிருப்புண்டிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, அவனுடைய விருப்பத்தையுடையேனாய், [அமுதமுண்டு களித்தேனே] விஷபோஜநத்தைப்பண்ணி நரகத்துக்குப் போகாநிற்க, நடுவேநின்றுகளிக்கையன்றிக்கே, அமுதமுண்டு களித்தேனே; (அவனுடைய கொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபாநத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல்; அவனுடைய குணாம்ருத பாநத்தைப்பண்ணிக் களித்தேனென்னுதல்.) க்ஷுத்ரவிஷயப்ரவணனாய் நரகத்துக்கு க்ருஷியைப் பண்ணிவைத்துக் களிக்குமதிறே அது. அதாவது "அணிமென்குழலாரின்பக்கலவி யமுதுண்டார்" என்றபடி. [களித்தேனே] "நாவலிட் டுழிதருகின்றோம்" என்று செருக்காலே களிக்கிற களிப்பேயிறே இது. யமாதிகள் தலையிலே அடியிட்டுக் களிக்கப்பெற்றேன். .... (௬)

ஏழாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆதரத்தாலே தமக்குண்டான கார்த்தார்த்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

உண்டுகளித்தேற்கு உம்பர் என்குறை*மேலைத்
தொண்டுஉகளித்து அந்திதொழும்சொல்லுப்பெற்றேன்*
வண்டுகளிக்கும்பொழில்சூழ்திருப்பேரான்*
கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள்நின்றுஅகலானே. (7)

[உண்டுகளித்தேற்கு உம்பர் என்குறை] இப்படியநுபவித்துக் களிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? அவனுடைய குணங்களை யநுபவித்து *மயர்வற மதி நலமருளப் பெற்ற எனக்கு மேல்வேண்டுவது ஒன்றுண்டோவென்றிருக்கிறார். ஜ்ஞாநலாபமுண்டான பின்பு "அவ்வருகில் ப்ராப்திபெற்றிலோம்" என்று வருவதொருகுறையுண்டோ? உம்பரென்றது மேலென்றபடி. [மேலைத்தொண்டு இத்யாதி] மேலான தாஸ்யரஸம் அதிசயித்து *யோநயோந தாதா கச்சதி* என்கிற ரஸத்தை யநுபவித்து. *ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:* என்றது போலன்றிறே, ஸ்வரூபாநுரூபமானது. [தொண்டுஉகளித்து] தொண்டாலே உகப்புத் தலைமண்டையிட்டு. அதினுடைய சரமதசையிலே *நமஇத்யேவ வாதிந:* என்று புத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுவதொன்றுண்டு, அப்பாசுரத்தைச் சொல்லப்பெற்றேன். அதாவது ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபாடி அடிமைசெய்யப்பெறுகை. [வண்டு இத்யாதி] வண்டுகள் மதுபாநம்பண்ணிக்களிக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன். ஜ்ஞாநாதிகரோடு திர்யக்குக்களோடு வாசியறக் களிக்கும் தேசம். [கண்டுகளிப்ப] "மெய்கொள்ளக் காண விரும்புமென்கண்கள்" என்று விடாய்த்த கண்கள் கண்டுகளிக்கும்படியாக. [கண்ணுள் நின்றகலானே] நான் போகச் சொல்லிலும் கண்வட்டத்தில் நின்றும் அகலுகிறிலன்; விஷயப்ர

வணர் போகச்சொன்னாலும் தூணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாரைப்போலே. இப்படி அவனை யநுபவித்துக் களிக்கப் பெற்ற எனக்கு மேலொரு குறையுண்டோ ? ... ... (எ)

எட்டாம்பாட்டு. நிரதிசயபோக்யபூதனை திருப்பேர்நகரான் என்பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தா னென்கிறார்.

கண்ணுள்நின்றகலான் கருத்தின்கண்பெரியன்*
எண்ணில்நுண்பொருள் ஏழிசையின்சுவைதானே*
வண்ணநன்மணிமாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்*
திண்ணம்என்மனத்துப் புகுந்தான்செறிந்தின்றே. (8)

[கண்ணுள்நின்றகலான்] (ஸதாதர்சநத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான்). ஸதாதர்சநத்துக்கு வேறுதனக்கொரு விபூதியுண்டென்றிருக்கிறிலன். [கருத்தின்கண்பெரியன்] உபயவிபூதியோகத்தால்வரும் அந்யபரதை யடையத் தீர்ந்து, இவரை யவ்வருகே கொண்டு போகையிலும், ஆதிவாஹிகரை நியமிக்கையிலும், தான் முற்பாடனாய்க்கொண்டு போகையிலும் பாரியாநின்றான். நங்கார்யத்தில் அவன் த்வரிக்கிறபடி நம்மால் எண்ணி முடியுமளவல்ல; இயத்தாரஹிதன். இதுதான் *யஸ்யாமதம்* என்கிறபொதுவாலல்ல, நங்கார்யத்தில் இங்ஙனேயிருக்கும் "என்மனத்துப்புகுந்தான்" என்கிறத்தோடு சேரவேணுமிறே, கருத்தின்கண்பெரியன் என்கிறவிதுவும். [எண்ணிலுண்பொருள்] அவன்தானே இப்படி மேல்விழில் விழுமித்தனைபோக்கித் தாந்தாமேயறியப் பார்ப்பார்க்கு அறியப்போகாது. அறியவரியன் என்று கைவாங்கியிருக்கலாம் வஸ்துவன்று. [ஏழிசையின்சுவைதானே] வருந்தியும் மேல்விழவேண்டும் விஷயமாய்த்து. இது ரஸ்யதையிருந்தபடி. [வண்ணமித்யாதி] இதுமேன்மையிருந்தபடி. [என்மனத்து செறிந்து புகுந்தான்] *அநந்யா ராகவேணாஹம்* என்கிறவிஷயத்திற்போலே பிரிக்க வொண்ணாதபடி புகுந்தான்; "எனதாவியுள்கலந்த" என்னுமாபோலே. "ஸர்வாதிகனானவன் இப்படி நம்பக்கல் மேல்விழக்கூடுமோ?" என்று தாமும் அதிசங்கைபண்ணினார்; அதுக்கு வேறுபோக்கடி கண்டிலர். [திண்ணம்] நிச்சிதம், இதில் கண்ணழிவில்லை. (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. இன்று என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணமென் ?" என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேனென்கிறார்.

இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னைஎன்னுள்வைத்தான்*
அன்றுஎன்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததுஎன்செய்வான்*
குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்*
ஒன்றெனக்கருள்செய்ய உணர்த்தலுற்றேனே. (9)

அதவா, ஸர்வேச்வரன் தம்மைப்பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக விரைகிறபடியைக் கண்டு "இன்று என்னளவல்லாத படி த்வரிக்கிறதேவர் இதுக்குமுன்பு நெடுநாள்விட்டு ஆறியிருந்தபடி யெங்ஙனே?" என்று அவன்றன்னைக்கேட்கிறார். இன்றுஇப்படி விரைகிறமை மெய்யாகில் முன்புவிட்டு ஆறியிருக்கக் கூடாதென்கிறார்: *நத்வாமிஹஸ்த்தாம் ஜாநீதே* என்று நடுவே சிலர்சொல்லவேண்டும்படியாய்த்து: எழுந்தருளியிருந்தவிடமறியாமையாலே ஆறியிருந்தாரித்தனைபோக்கி, அறிந்தால் ஒருக்ஷணம் ஆறியிருப்பரோ? இதுதான் என்வார்த்தை கொண்டறியவேணுமோ? *கமலலோசநே* உம்முடைய கண்ணழகேயன்றோ இதில் ப்ரமாணம்?[ராம:] அவரையறியாதொழிய வேணுமோ? *நஜீவேயம் க்ஷணமபி விநாதாமஸிதேக்ஷணாம்* என்றிறே யவரிருப்பது.[ராம:கமலலோசநே] அவரை யறியாமையுமில்லை: உம்மைநீர் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாமையுமில்லை.[கமலலோசநே] அன்றிக்கே, ஆரெதிராகத்தரனிக் கண்சிவப்பும்சீற்றமு

மெல்லாமென்னுதல் ஈாகத்தான் இக்கண்சிவப்பும்சிற்முறெமல்லாமென்னுதல். [இன்று என்னைப் பொருளாக்கி] அஸத்கல்பனை என்னை இன்றொரு வஸ்துவாம்படிபண்ணி. "பொருளல்லாதவென்னை" என்ருரிறே. [தன்னை] ஸத்துக்களுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயனை தன்னை. [என்னுள்வைத்தான்] தன்னைப்பிறர்க்கு அவகாசமில்லாதபடி முற்றூட்டாக என்னுள்ளே கொடுவந்துவைத்தான். [அன்று] அவன் விசேஷ கடாக்ஷம் பெறுவதற்கு முன்புள்ள நாளை யெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிருர். இன்றென்கிறது *மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றவதுக்குப் பின்புண்டான காலத்தை. [என்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்] (பாதந்த்ரனை என்னைப் புறம்போகப்பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? பாஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது உபேக்ஷிக்கை.) "இழந்தநாள் இழந்ததும் அவனாலே; பெற்றஇன்று பெற்றதும் அவனாலே" என்றிருக்கிருர். பாதந்த்ரவஸ்து செல்லநிற்கவற்றே? வாநிற்கவற்றே? [குன்றுஇத்யாதி] இப்படி மதிப்பனானவன். மலைகளைச் சேரவைத்தாப்போலே விளங்காநின்றுள்ள மாடங்கள் சூழ்ந்த திருப்பேரான். [ஒன்றெனக்கருள்செய்ய] முன்பு கைவிட்டதுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம்; இன்று என்னை விஷயீகரித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேனே] இதுக்கொரு மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டியிராநின்றேன். "இது நாம் சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ?" என்ருன்; "*அடியேன் அறியேன்: ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அருளிச்செய்யவேணும்" என்ருர். "ஆனல், நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புக்கிருக்கிறவிடத்தில் ஸம்வதித்திருந்தீர்; அத்தாலே காணும்" என்ருன். "ஓம், அதுதானுண்டோ?* யானொட்டி என்னுளிருத்துவம்" என்ருர். "அதில்லையாகிலும் புகுந்தபின்பு நம்மையாதரித்தீரே" என்ருன். "*மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்* என்று அதுவும் தேவர் செய்த வித்தனை" என்ருர். "ஓங்காணும்: அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதே இருந்தீரே" என்ருன். "*என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்* என்று அதுவும் தேவரேயன்றே" என்ருர். "இவையொன்றுமில்லையாகிலும் நாம்தந்த *மதிநலத்தை வளர்த்துக் கொடுபோந்தீரே" என்ருன். "*காதல்கடல் புரைய விளைவித்தகாரமர்மேனி* என்று அதுவும் தேவரீரேயன்றே" என்ருர். இப்படி இவர் முடியத்தொடர்ந்தவாறே பெருங்கடல் மண்டினாரைப்போலே போக்கற்ருன். "இதுக்கு ஈச்வரன்சொன்னஉத்தரமென்?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, "இவர்தலையிலே ஒருபழியை ஏறட்டு நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்லுவதென்?' என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலாலே தறையைக் கீறி நிற்கு மித்தனைபோக்கி வேறு உத்தரமுண்டோ?" என்றருளிச்செய்தார். அதாவது "முன்பு ருசியில்லாமையாலே" என்னமாட்டான்: "இப்போது ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையாலே" என்னமாட்டான்: ஆனல், பின்னை ஈச்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யாதிகள்வருதல் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம்வருதல் செய்யாதோ வென்னில்; அதுசெய்யாது, அடியிலே அத்வேஷமும் இச்சையும் பிறக்கைக்குத்தான் க்ருஷிபண்ணி அது பக்வமாமளவும் பார்த்திருக்கிறவனாகையாலே. அவன்கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்காணாமைபாலே "அறிந்தோம்: இதுக்கு ஹேது இங்ஙனேயாகவேணும்" என்று பார்த்தார்: 'தன்னுடையஸ்பர்சம் ப்ரதிகூலமாகைதவிர்ந்து விலக்காதஸமயம் பார்த்திருந்தானாதல், தன்னை 'யொழிந்தவற்றில் ஸாதநபுத்தி தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானாதலாக வடுக்கும்" என்று பார்த்தார். ஆனல், இதுதன்னை அவனுத்தரமாக அருளிச் செய்யாதொழிவானென்? என்னில்; "சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்வேஷத்தை ஸாதனமென்னமாட்டானே; உபாயபாவம் தன் தலையிலேயாய்த்தே. நெடுநாள் இவர்தலையிலேபழியிட்டிழந்திருந்த நாம் எத்தைச் சொல்லுவது?" என்று பேசாதேயிருந்தான். *ஹ்ரீரேஷாஹி மமாதுலா* என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்துநிற்குமவனிறே. இவர்தாம் எடுத்துவைத்து வார்த்தை சொல்லும்படியாய்த்து அவன் நிலை. சைதந்யப்ரயுக்தமான ருசிதான் ஸ்வரூபாதிரேகி யன்றிறே. "உம்முடைய ப்ராப்

யம் பெற்றீராகில் அதுவேயமையாதோ?" என்ன, அதுவே யமையுமென்கிறார்; தேங்காய்க்கு இளநீர்புக்கவழி ஆராய்ந்தன்றிறே விடாய்த்தவன் இளநீர்குடிப்பது? .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒருஹேது காணாமையாலே நிருத்தரனாய், "உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவதென்?" என்ன, "ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமை செய்யப்பெற்றேன்; இதுவே யின்னம்வேண்டுவது" என்கிறார். "அவன்தானே செய்தான்" என்னுமன்று, அவனுக்கு வைஷம்யமும் நைர்க்ருண்யமும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ வென்னில்; இத்தலையில் ருசியை யபேக்ஷித்துச்செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவென்று ஈச்வரனுக்குஉத்தரமானாலோ வென்னில்; அது உபாயமாகமாட்டாது. பலவ்யாப்தமானதிறே உபாயமாவது; இந்தருசி அதிகாரிஸ்வரூப மாகையாலே தத்விசேஷணமாமித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாகையாலும், இந்தருசி யுபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமாகாமையாலே இவர்க்கில்லை என்னலாம், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம். ....

உற்றேன்உகந்துபணிசெய்துஉனபாதம்
பெற்றேன்*ஈதேஇன்னம்வேண்டுவதுஎந்தாய்!*
கற்றார்மறைவாணர்கள்வாழ்திருப்பேராற்கு*
அற்றாரடியார்தமக்கு அல்லல்நில்லாவே. (10)

[உற்றேன்] கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாப்போலே கிட்டிக்கொடு நின்றேன். [உகந்து இத்யாதி] ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன்திருவடிகளை யநுபவிக்கப் பெற்றேன். உகந்துபணிசெய்கை ஸாதநமாய், மேல் ஸாத்யமாகச் சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே. [ஈதேயின்னம்வேண்டுவது] இதுதானே மாறி மாறி யாவதாத்மபாவியாய்ச் செல்லுகையிறே. புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது மீளாதொழிகை. அப்ராப்தமாயிருக்கிறதோவென்னில், [எந்தாய்] இவ்வநுபவம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்கிறது. இத்தலைக்கு சேஷத்வமும் தேவர்க்கு சேஷித்வமுமிறே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபோதே அவனும் "செய்கிறோம்" என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார் [கற்றார் ஓராஸநத்தின்கீழேயிருந்து போக்கினவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள் அநுபவித்து வர்த்திக்கிற தேசம். [திருப்பேராற்கு] ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தைமாறி ஸ்வகதமாகச் சொல்லுகிறாரென்னுதல், திருப்பேரானை உனக்கென்னுதல். [அற்றாரடியார்] திருப்பேர்நகரானுக்கு அற்றாரான அடியாரென்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கடியா ரென்னுதல். [அல்லல்நில்லாவே] ஒருதுːக்கங்களும் இவர்கள் பக்கல் நில்லாது. .... (௧0)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார் இட்டவழக்கு பரமபதமென்கிறார்.

நில்லாவல்லல் நீள்வயல்சூழ் திருப்பேர்மேல்*
நல்லார்பலர்வாழ் குருகூர்ச்சடகோபன்*
சொல்லார்தமிழ்ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தும்
வல்லார்*தொண்டராள்வதுசூழ்பொன்விசும்பே. (11)

[நில்லாவல்லல்] துக்கங்களானவை, "இது நமக்குதேசமன்று" என்று தானே விட்டுப்போம். [நீள்வயல் இத்யாதி] பெருத்தவயல் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலேயாய்த்துச்

சொல்லிற்று. [நல்லார் இத்யாதி] விலக்ஷணர் பலரும் தம்மையநுபவித்து இனியாராயிருக்கும் திருநகரியை யுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. "நல்லார்நவில் குருகூர்' *ஸர்வதாபிகதஸ் ஸத்பி:* [சொல்லார் இத்யாதி] சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல்; *பாட்யே கேயேச மதுரம்* என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லேயமைந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல். [இப்பத்தும்வல்லார் தொண்டர்] இத்தைபப்வலிக்கவல்லார், "செஞ்சொற்கவிகள்" என்கிறபடியே வசிகமான] அடிமைசெய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [ஆள்வது சூழ்பொன்விசும்பே] நிரதிசயதேஜோரூபமான பரமபதத்தையாய்த்து ஆளுவது. இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தவர்கள் சென்றால் "ஆண்மின்கள்வானகம்" என்றாய்த்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது. .... (கக)

எட்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

திருமால்தன்பால்விருப்பஞ்செய்கின்றநேர்கண்டு
அருமாயத்தன்றகல்விப்பானேன்? – பெருமாள்நீ*
இன்றேன்பாற்செய்வானேன்னேன்னஇடருற்றுநின்றான்*
துன்னுபுகழ்மாறனைத்தான்சூழ்ந்து.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—சூழ்விசும்பு-ப்ரவேசம்.

பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரபக்தி இவர்க்குப்பிறந்து, தத்ப்ராகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அநுபவித்து, இனி இங்கிருந்தநுபவிக்குமதொன்றறில்லாமையாலே "பரமபதத்தேறப் போகவேணும்" என்று மநோரதிக்கிற இவரைத் தம்மிற்காட்டில் சடக்கெனக்கொடுபோகவேணும் என்று விரைகிற ஈச்வரன், அங்குத்தை யநுபவத்துக்கிடாம்படி மிகவும்விடாய்பிறக்கைக்காக தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளைக் கண்ணாலே கண்டாற்போலே விசதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினான். அதாவது - வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்தில்வரும் க்லேசமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும், மார்க்கஸ்த்தரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும், அம்மார்க்கத்தாலே போய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்கும்படியையும், பிராட்டிமாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும் நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்யரான நித்யஸூரிகள்நடுவே தாம் ஆநந்தநிர்ப்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி யநுபவிக்கிறார். தமக்கு அவன் பண்ணிக்கொடுத்தபேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப்பேசின இது - அந்யாபதேசமாவது. அதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் - இங்குள்ளார் "நமக்கும் ஆழ்வார்பேறு தப்பாது" என்றிருக்கைக்காக.

முதற்பாட்டு. பரமபதத்துக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்த்தாவரஜங்கமங்களுக்கு உண்டான விக்ருதியை யருளிச்செய்கிறார்.

சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரிய முழக்கின*
ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின*
ஏழ்பொழிலும்வளமேந்தியஎன்னப்பன்*
வாழ்புகழ்நாரணன் தமரைக் கண்டுகந்தே. (1)

[சூழ்விசும்பு] பூமியைச்சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] ஆபரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகிலென்னுதல் [தூரியம்முழக்கின] தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [சூழ்விசும்பு இத்யாதி] காந்தப்ப ரொப்பித்துநின்று பெரிய மண்டபங்களிலேநின்று கொட்டுமாபோலே காணும், இவையிருக்கிறது; *மந்தம் ஜகர்ஜுர் ஜலதா:*. இவன் போக்குக்கடியான அவன்வரவிலேபிறந்த விக்ருதியிறேயிது; இவன் தான் போகப் புக்கால் சொல்லவேண்டாவிறே. அவற்றுக்கு அபிமாநிகளான இந்த்ரவருணபர்ஜந்யங்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [ஆழ்கடல்இத்யாதி] எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே யடக்க வற்றான அளவுடையகடல், தைர்யபங்கம்பிறந்து அலையாநின்றுள்ள திரையாகிற கையையெடுத்துக் கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும்வளமேந்திய]ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக்கணித்தன; உபஹாரங்களை தரித்தன வென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக் கண்டென்னில் [என்னப்பன்] எனக்குப் பரமபந்துவானவன் இவர்களோடு நிருபாதிக ஸம்பந்தம் அவனுக்கு உண்டானால். அவனோடுஸம்பந்த முள்ளவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிறே; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்பந்தமுடையார்க்கெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமாபோலே. [வாழ் புகழ்நாரணன்] ஆச்ரிதர்வாழும்படி பண்ண வற்றான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஸர்வேச்வரன். அவன் தன்னைக் கண்டோவென்னில்,—[அவன் தமரைக்கண்டு] அவன்கேட்கு மென்னும் பீதியாலேயோ வென்னில், [உகந்தே] ப்ரீதிப்ரேரிதராய். .... (க)

இரண்டாம்பாட்டு. மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் தமரைக்கண்டுகந்து நன்னீர் முகில்*
பூரண பொற்குடம் பூரித்ததுஉயர் விண்ணில்*
நீரணிகடல்கள் நின்றார்த்தன* நெடுவரைத்
தோரணம் நிரைத்துஎங்குந்தொழுதனருலகே. (2)

[நாரணன் இத்யாதி] - நிருபாதிகசேஷியானவனுடையாரைக்கண்டு, நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை, உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ணகும்பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன. முற்படக் கண்டு உகந்தன, பின்பு அவைதானே பூர்ணகும்பங்களாய்த்தின என்கை. "ஒருகால் தூர்யகோஷம் பண்ணினோமிறே" என்றிருக்கிறனவில்லை. ஆகாசசரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரித்யாதி] நீராலேயணியப்பட்ட கடல்கள், "ஒருகாலாடினோம்" என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்துக்கொண்டன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார்,

நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங்களை நட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். *உலகமென்பதுயர்ந்தோரையிறே. அங்குள்ளாரைச்சொன்னபடி. *சத்ரசாமரபாணிஸ் து* என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள். .... (உ)

மூன்றாம்பாட்டு. ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்ப வ்ருஷ்டியைப் பண்ணிக்கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

தொழுதனருலகர்கள் தூபநன்மலர்மழை
பொழிவனர்* பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே*
எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்*
வழியிதுவைகுந்தற்கென்று வந்தெதிரே. (3)

[தொழுதனருலகர்கள்] ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார். கைபடைத்தப்ரயோஜநம் பெற்றோம் என்று தொழுதார்கள். தூபத்தையும் நல்லமலர்மழையையும் ப்ரயோகித்துத் தொழாநின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே] - ஸ்ரீவாமநனைத் திருவுலகளந்தருளின செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களென்றாய்த்து, அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. *மூவடிமண்கொண்டளந்தமன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன் பயந்தேன்* என்னுமவர் போல்வாருண்டே. அவன் திருவுலகளந்தருளினவினைவை ஸப்ரயோஜந மாக்கினவர்களென்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்றுஇருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] இங்கேயெழுந்தருளவேணும் என்று இரண்டருகும்நின்று சொன்னார்கள். முனிவர்களென்றது வாங்மயமம் தவிர்ந்தமைக்கு ஸூசகம்; மௌநத்துக்கு விஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிது வைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] பரமபதத்துக்குப்போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரேவந்து சொன்னார்கள். *ஜகதச் சாச்வதே*என்று விவக்ஷிதரடையப் போகக்கடவதாய்க் கிடக்கிற வழி, இன்று இதுண்டாகிறதன்றே. பாகவத விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரித்து நம் ஸத்தை யுண்டாகவேணும் என்று எதிரே தந்தாமுடைய எல்லைகளைக்கடந்து வந்தாதரித்தார்கள். [வைகுந்தர்க்கு] தேசாந்தரகதனை ராஜா ஸ்வதேசத்திலே புகுமாபோலே, அங்குநின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. (பூமியன்றளந்தவன் தமர்முன்னே தூபநன்மலர்மழை பொழிவனராய்க் கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்குவழியிது - என்று-எதிரே-வந்து - எழுமின் என்றுஇருமருங்கு இசைத்தனர்). (ந)

நாலாம்பாட்டு. மேலுள்ள லோகங்களில் தேவர்கள், இவர்கள் போகிற வழிகளிலே தங்குகைக்குத் தோப்புக்கள் சமைத்தும் வாத்யாதி கோஷங்களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

எதிரெதிரிமையவர் இருப்பிடம்வகுத்தனர்*
கதிரவரவரவர் கைநிரைகாட்டினர்*
அதிர்குரல்முரசங்கள் அலைகடல்முழக்கொத்த*
மதுவிரிதுழாய்முடி மாதவன்தமர்க்கே. (4)

[எதிரெதிரித்யாதி] பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும், "இவர்கள் இங்கே தங்கிப்போவர்களோ? இங்கே தங்கிப்போவர்களோ?" என்னும் நசையாலே, தேவர்கள் தோப்புச்சமைத்தார்கள். இமையவரென்று ஸ்வபாவகதநமன்று; தோப்புச்சமைக்கையிலுண்டான த்வரையாலே கண்விழித்திருக்கிறபடி; இளையபெருமாள் அடிமைசெய்கைக்கு உறுப்பாக உறங்கா

திருந்தாப்போலே. இவர்கள் அங்கே புக்குத்தங்குகிறார்களன்றிறே, தந்தாம் ஸ்வரூபலாபத்துக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கிறபடியிறே. ராஜாக்களொருக்கால் கண்டுசிரித்து "அழகிது" என்று போகைக்காக மாநாவிசமைப்பாரைப் போலே. [கதிர் இத்யாதி] ஆதித்யர்கள், நிலைவிளக்குப் போலே "இங்ஙனே யெழுந்தருள, இங்ஙனே யெழுந்தருள: பார்த்தருள, பார்த்தருள" என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். அர்ச்சிராதிகளான ஆதிவாஹிககணங்களாகவுமாம். (கதிரவர் - தேஜோவிசிஷ்டர்) [அதிர் இத்யாதி] அங்கே கால்தாழ்வர்களென்று, அதுகேளாதபடி, அதிராநின்றுள்ள த்வநியையுடைய முரசங்கள், அலையையுடைத்தான கடல்போலே முழங்கிற்றின. அன்றியே, இங்கே தங்குகையிலுண்டான ஆதராதிசயந்தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்களென்றுமாம். [மதுவிரி இத்யாதி] கொட்டோசையாலும், ஆள்களெதிரே சென்று சொல்லுகையாலும், சென்ற இவர்களுக்கு ஒப்பித்தபடியே கொடுக்கைக்காகப் பிராட்டியோடேகூட அழித்தழித்தொப்பிக்கிறபடி. [மாதவன் தமர்க்கே] "பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றினவர்கள் பிராட்டிமுன்னாக அடிமைசெய்கைக்கு வாராநின்றார்கள்" என்று ஒப்பிக்கிறபடி. ச்ரிய:பதியினுடைய ஒப்பனையழகிலே யகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக்கென்னுதல். [எதிரெதிரித்யாதி] இங்கு "வைஷ்ணவர்கள்" என்றதுவே ஹேதுவாகப் பங்கு பெறாதே திரியுண்ட வைஷ்ணவர்களை அங்குள்ளார் எதிர்கொண்டு இருப்பிடங்கள் கொடுக்கப் படுகிறபடி! மிளகாழ்வான் படைவீட்டிலே அகரத்துக்குச்செல்ல, "நீ ஆந்தாளிகன்: உனக்குப்பங்கில்லை" என்ன, "நன்மையில் குறையுண்டாய்ச் சொல்லுகிறீரோ, அன்றே" என்ன, "நன்மையில் குறையில்லை, இதிறே ஹேது" என்ன, "நம்நெஞ்சில் இல்லையாகிலும் இவர்கள் வைஷ்ணவர்களென்று கைவிடப்பெற்றோமிறே" என்று புடைவையைமுடிந்து எறட்டுக் கூத்தாடினான். .... (ச)

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்த்ராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

மாதவன்தமரேன்று வாசலில்வானவர்*
போதுமின்னெமதிடம் புகுதகவேன்றலும்*
கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர்கெருடர்கள்*
வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே. (5)

[மாதவன்தமரென்று] பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஆச்ரயித்த அந்த:புரபரிகரமன்றோவென்றாய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது ; ப்ரஹ்மசாரி யெம்பெருமானைப் பற்றினவர்களன்றிறே. [வாசலில்வானவர்] வழியில்தேவர்கள். வாசல்—வழி. அவர்களாகிறார்—வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகள். [போதுமினெமதிடம் புகுதகவென்றலும்] "இங்ஙனே யெழுந்தருளவேணும்; எங்களதிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே. [கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்] கிந்நரர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினார்கள். கிந்நரதேசத்திலுள்ளாரும், கருடதேசத்திலுள்ளாரும் பாடினார்கள். [வேதநல் வாயவர்] மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம்பண்ணுமவர்கள், தங்கள் ஸமாராதநபலங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். நிரபேக்ஷராய்ப்போகிறவர்களுக்கு, தந்தாம் அதிகாரங்களைக் கொடுப்பார், பாடுவார், யாகபலங்களை ஸமர்ப்பிப்பாராகிறார்களிறே தந்தாம் ஆதரத்தாலே. *ப்ரீத: கச்சிந்முநிஸ்தாப்யாம் ஸம்ஸ்த்தித: கலசம் ததௌ* என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக் கொடுக்குமத்தனையிறே. ... ... (ரு)

ஆறாம்பாட்டு.—ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகளுகந்து இவர்களை ஆசீர்வசநங்களைப் பண்ணினார்களென்கிறார்.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் விரைகமழ்நறும்புகை*
காளங்கள்வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்*
ஆண்மின்கள்வானகம் ஆழியான்தமரேன்று*
வாளொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்மகிழ்ந்தே. (6)

[வேள்வியுள்மடுத்தலும்] அவர்கள் தங்களுடைய யாகபலங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, வேறேசிலர், அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு நல்லபுகைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] பரிமளப்ரசுரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹணீயமான புகை. [காளங்கள்இத்யாதி] அவர்கள் கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறேசிலர்கள், காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்து த்வநிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] மாறிமாறி எங்குமொக்க த்வநித்தன. (த்வநிக்கும்போது த்வநிப்பிப்பாரும் வேணுமிறே.) [ஆழியான்தமர் ஆண்மின்கள்வானகம்] "ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷபூதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளிகோள்" என்றுயத்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுவது. அவன் தானும் தன் விபூதியை *பக்தாநாம்* என்றன்றோவிருப்பது. "ஆளுகைக்குக்குறையென்?" என்பர்கள். [வாளொண்கண்இத்யாதி] ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். தேசாந்தரம் போன ப்ரஜையைத் தாய்மார் குளிரப்பார்க்குமாப்போலே, ஒளியையுடைத்தாய் அழகிய கண்களாலே குளிர நோக்கினபடி. [மகிழ்ந்தே] பர்த்தாக்கள் அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று. ப்ரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு பகவத்ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நீசராலே பரிபூதனாய்ப்போந்தவன், சரீரவியோகஸமநந்தரத்தில் தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாடும்படியிறே இவன்பேறு! .... (சு)

ஏழாம்பாட்டு.—மருத் கணங்களும் வஸுகணங்களும் தங்கள்எல்லைக்கு அப்பாலும் தொடர்ந்து சென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார்.

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும்*
தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரஞ்சொலினர்* தொடுகடல்
கிடந்தஎங்கேசவன் கிளரொளிமணிமுடி*
குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்க்கே. (7)

[மடந்தையர்வாழ்த்தலும்] அத்தேவஸ்த்ரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே, மருத்கணங்களும் வஸுகணங்களும். [தொடர்ந்தெங்கும்] தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெங்கும், சென்று. [தோத்திரஞ்சொலினர்) புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷ மாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில் நின்றும் லோகாந்தரத்தேறப்போமவர்களாகையாலே, தங்கள் எல்லைக்குள்ளில் புகழ்ந்தவளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்து புகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சடக்கெனப்போகிறஇதுக்கு அடியென்? என்னில்—தாங்கள், "கண்ணன் விண்ணூர்தொழவே சரிகின்றதுசங்கம்" என்றும் "காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ?" என்றும் "மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கென்மனமேக மெண்ணும்" என்றும் "உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்றும் இருக்கையாலும், *நஜீவேயம் க்ஷணமபி* என்று இருக்குமவன் கருத்தறியு மவர்களாகையாலும். [தொடுகடல்கிடந்த] பரமபதத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடுகடல்] தோண்டப்பட்ட கடல்; ஆழ்ந்த கடல். [எங்கேசவன் இத்யாதி] ஆச்ரிதார்த்த

மாக க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழவாதபடி (திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்.) [எங்கோவலன்] க்ருஷ்ணன் தானே வந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்கிறது. மருதரும் வசுக்களும், அவன் போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின் பலமன்றோ வென்று கொண்டாடாநிற்பர்கள். [கிளரொளி மணிமுடி] மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம். வ்யூஹவிப வங்களினளவன்றிக்கே) திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றோ இவர்களென்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிப்பது. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.- ப்ராக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத்துக்குப் புறம் பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

குடியடியாரிவர்கோவிந்தன்தனக்கென்று*
முடியுடைவானவர் முறை முறையெதிர்கொள்ள*
கோடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்*
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே. (8)

[குடியடியாரித்யாதி] அவனுடைய ஸௌலப்யத்திலேதோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக் கொடுத்தவர்களென்றாய்த்து நித்யஸூரிகள் ஆதரிப்பது. "குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்" என்றது கீழே; "குடியடியார் இவர் கோவிந்தன் தனக்கு" என்றது இங்கே. "இவர்கள் விபவங்களிலே ஆச்ரயித்தவர்கள், இவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஆச்ரயித்தவர்கள்" என்றாய்த்து, அவர்கள் ச்லாகிப்பது. [முடியுடைவானவர்] அவன் தன்னோபாதியும் மதிப்பிற் குறைவற்றவர்களாய்த்து, இவர்களை யாதரிப்பளர் 'அபிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒக்குமாகில் வாசி யென்? என்னில்; அவன் ரக்ஷகத்வத்துக்கு முடிசூடியிருக்கும். இவர்கள் அடிமை செய்கைக்கு முடிசூடியிருப்பர்கள். [முறைமுறை யெதிர்கொள்ள] பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. *யத்ர பூர்வே ஸாத்யா:* என்றும் "அடியார்கள் குழாங்களை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு உத்தேச்யரானவர்களுக்கு உத்தேச்யராகிறார்களிறே இவர்கள். [கொடியித்யாதி] இவர்கள் வருகிறார்களென்று, கொடிகளாலே யலங்க்ருதமாய் ஓக்கத்தையுடைத்தாய்ப் பரம பதத்துக்கெல்லையான திருமதிளில் திருக்கோபுரத்தைச் சென்று கிட்டினார்கள். [வடிவுடைமா தவன்] *யுவேவ வஸுதேவோபூத்* என்று கம்ஸவதத்துக்குப் பின்பு பிள்ளையைக்கண்ட ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும் போலவும், பெருமாளைக்கண்ட சக்ரவர்த்தி *புநர் யுவேவ* என்று சொல்லப்பட்டாப் போலவும். [வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே] தங்கள் வரவால் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்தவடிவையுடைய ச்ரிய:பதியதான பரமபதத் திலே புகுகைக்காக. வந்துகிட்டினாரென்றவாறே, தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டுமாறி னாற்போலேயாமென்கை. ... ... (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—பரமபதத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸத்க்ருதராய், அங்குள்ளநித்யஸூரிகள் "பரமபதத்திலேவருவதே! இதென்ன பாக்யபலம்!" என்று விஸ்ம யப்பட்டார்களென்கிறார்.

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர்*
வைகுந்தன்தமர்எமர் எமதிடம்புகுதென்று*
வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்வியந்தனர்*
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே. (9)

[வைகுந்தம்புகுதலும்] பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல் காக்கும் முதலிகள், "ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடையார் எங்களுடைய ஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணும்" என்றய்த்து, அவர்கள் பாசுரம். "பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும் எம்மையாளும்பரமர்" என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து, அங்குள்ளாரும் இருப்பது. திருவாசலில் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்து, கையைக்கொடுத்து, கொண்டு புக்குத்தங்கள்கைப்புடைகளிலேயிருத்தி, திருக்கையிலே பிரம்பையும் கொடுப்பர்களாய்த்து; சென்றுபுகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேச்யம், அங்கிருக்கிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே யாத்ரை யாகையாலே, இவர்கள் கொள்ளுவதும் அது; அவர்கள் கொடுப்பதும் அது. 'புகுது' என்றது 'புகுதக்'வென்றபடி. [வைகுந்தத்தமரும்முனிவரும்] ஸ்ரீபரதாழ்வானையும் இளையபெருமாளையும்போலே, குணநிஷ்டரும் கைங்கர்யநிஷ்டரும். [வியந்தனர்] விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே] கடலில் நீர் ஸஹ்யபத்திலேயேறக் கோத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் பரமபதத்திலே புகுரும்படிக்கீடாக பாக்யத்தைப்பண்ணுவதே! என்று விஸ்மயப் பட்டார்கள். .... (௯)

பத்தாம்பாட்டு.—நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

விதிவகைபுகுந்தனரென்று நல்வேதியர்*
பதியினில்பாங்கினில் பாதங்கள்கழுவினர்*
நிதியும்நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும்*
மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தினர்வந்தே. (10)

[விதிவகைபுகுந்தனரென்று] "வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே!" என்று இவர்கள் சொல்லுகிறது வார்த்தையன்றென்று, வேறே சிலர் "இவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப் பெற்றது நாம் பண்ணினபாக்யபலமன்றோ?" என்பர்கள். விஷயங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்து அநந்யப்ரயோஜநராய், பகவத்குணாநுபவம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுருஷர்களாய், "விண்ணுளாரிலும்சீரியர்" என்கிற இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப் பெற்றது, நாம்பண்ணினபாக்யபலமன்றோ என்பர்கள். "வைகுந்தம் புகுவது" என்றது அங்கு; இங்கு 'புகுந்தனர்' என்கையாலே தங்கள்பாக்யத்தைக் காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்] *யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:* *யத்ரபூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:* *தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே* என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாத்யரானவர்கள். [பதியினில்] அநந்த. வைநதேயாதிகள் தங்கள்திருமாளிகைகளிலே கொடுபுக்கு. [பாங்கு இத்யாதி] "இவன்ஒருஸம்ஸாரிசேதநன், நாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தர்" என்றுவாசிவையாதே, இவனை ஸிம்ஹாஸநத்திலே யுயரவைத்து, அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தாங்களிருந்து திருவடிகளை விளக்குவர்கள். [நிதியித்யாதி] அவ்வளவிலே பகவத்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிரேற்பர்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிதியான திருவடிநிலைகளையும், திருச்சுண்ணப்ரஸாதத்தையும், நிறைகுடங்களையும், மங்களதீபங்களையுமேந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] தேசாந்தரம் போன ப்ரஜை வந்தால் தாய்முகங் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே, ஹர்ஷத்தாலே, பூர்ணசந்த்ரனைப் போலேயிருக்கிற முகங்களை யுடையவர்கள் வந்தெதிர்கொண்டார்கள். ... . (௧௦)

நிகமத்தில்.—இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர் என்கிறார்.

வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து*
அந்தமில்பேரின்பத்துஅடியரோடிருந்தமை*
கொந்தலர்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்*சொல்
சந்தங்களாயிரத்து இவைவல்லார்முனிவரே. (11)

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான் தான் வந்தெதிர்கொள்ள. அப்ராக்ருதரான * அயர்வறுமமரர்கள் என்னவுமாம். [மாமணிமண்டபத்து] ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே. [அந்தமில்பேரின்பத்து] * அநந்தக்லேசபாஜநத்துக்கு எதிர்த்தட்டிறே; ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகமென்று ப்ரமிக்குமித்தனை. து:க்கமேயுள்ளது. பாண்டுஒருவன் மேலே அம்பைவிட, "ஸம்ஸாரத்தில் ஆயிரம்கூற்றில் ஒரு க்ஷணமாய்த்து ஸுகமுள்ளது; அத்தனையும் புஜிக்கவொட்டிற்றிலையே" என்றானிறே. [அடியரோடிருந்தமை] "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?" என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமை. [கொந்தலர் இத்யாதி] நித்யவஸந்தமான சோலையையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. போக்கிலே ஒருப்பட்டவாறே திருநகரியேதொடங்கிப்போலேகாணும் சோலை செய்வது. [சந்தங்களாயிரத்து] சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான ஆயிரமென்னுதல், சந்தோரூபமான ஆயிரமென்னுதல். [இவைவல்லார்முனிவரே] இப்பத்தை யப்யஸிக்கவல்லார் அத்தேசத்திலே பகவத்குணாநுபவம்பண்ணி அதிலே வித்தராய் அதுக்கு அவ்வருகு கால் வாங்கமாட்டாதே யிருக்குமவர்களைப்போலே யாவர்கள். .... (கக)

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

சூழ்ந்துநின்றமால்விசும்பில்தொல்லைவழிகாட்ட*
ஆழ்ந்ததனைமுற்றுமநுபவித்து*—வாழ்ந்தங்கு
அடியருடனே யிருந்தவாற்றையுரைசெய்தான்*
முடிமகிழ்சேர்ஞானமுனி.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந் திருவாய்மொழி—முனியே-ப்ரவேசம்

பரமபதத்திலேபுக்கு "அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்று நிரதிசயாநந்தயுக்தராய் அத்திரளிலேயிருந்தவிருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிற இதுக்குமேலே, "இல்லைகண்டீரின்பம்" என்றும் "பிறப்பாம் பொல்லாஅருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலம்" என்றும் தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருதிபத்தராயிருக்கிறபடியைக் கண்டு, மேருசிகரத்திலே நிர்த்து:கனாய் ஸுகோத்தரனாயிருக்கிறானொருவன், து:கபஹுளமாய் துஸ்தரமாய்ப் பேராழமாய் ஓரிடத்திலும் ஸ்த்திதியின்றிக்கே யிருக்கும்படியான பாதாளத்திலேவிழுந்து நோவுபடுமாப்போலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே, தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும், தன்னைப் பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன் தலையிலே ஒரு ஸாதநத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு அநுஷ்ட்டிக்குமவனுக்கும் தன் கைபார்த்திருக்க வேண்டும்படி ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து, அக்ஷணத்திலே பெருமையாலே "இப்படியிருக்கிறவன் நம்மை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டுவைப்பதே!" என்று மிகவும் அவஸந்நராய், மாதாபிதாக்கள் ஸந்நிதியுண்டாயிருக்கப் பசியாலும் தாஹத்தாலும் நோவுபடுகிற ஸ்தநந்தயப்ரஜை ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே தாய்ப்பேரைச்சொல்லிக்கூப்பிடுமாப்போலே,*வளவேழுல

கிற்படியையுடைய தாம், தம் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்க க்ஷமரன்றிக்கே தூதர்வாயிலிட்டு நீட்டுகையுமன்றிக்கே, அவன்தன் எதிரேநின்று பிராட்டியாணையிட்டுத் தலக்கற்றுச் சொல்லும்படியான ஆற்றாமையோடே, நிர்க்க்ருணருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படியாகவும், அவனுக்குத் தம்மை ரக்ஷித்தல்லது பரமபதத்திலும் இருப்பரிதாம்படியாகவும், காட்டுத்தீயிலேயகப்பட்டாரைப்போலே ஆர்த்தத்வநியோடே பெருமிடறுசெய்துகூப்பிட்டு,*சாகாம்ருகாராவணஸாயகார்த்தா ஜக்முச்சரண்யம் சரணம் ஸ்ம ராமம்* என்கிறபடியே தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன் திருவடிகளிலே சரணம்புக; பரமதயாளுவாகையாலே “இவரை யிப்படியே நோவுபட விட்டுவைத்தோமாகாதே!” என்று இவரிலுங்காட்டில் தான் நொந்து; பிராட்டியோடே கூடப் பெரிய திருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தபடியே பூர்ணமாக வந்துதோற்றி, இவருடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையும் அறுத்து, “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பெற்று, “என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே” என்றும் “அவாவற்றுவீடுபெற்ற” என்றும் இவர்தாமே சொல்லும்படி இவர்விடாயும்தீர்ந்து இவருக்கும் அவ்வருகான தன்விடாயுந்தீரும்படி ஸம்ச்லேஷித்தருளினனென்கிறார். இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமானவஸ்து ஸர்வேச்வரன்; இப்ப்ரபந்தம் *அவாவிலந்தாதி; * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர் கவிபாடினார். இனி இவருடைய அவதாரந்தான் ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரத்தோபாதி ஸாதுக்களுடைய ஸுக்ருதபலம். .... *

முதற்பாட்டு. நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி எனக்கு உன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலேவைத்து, நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒரு துணுவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

முனியே! நான்முகனே!முக்கண்ணப்பா!*என்போல்லாக்
கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே! என்கள்வா!*
தனியேனாருயிரே! என்தலைமிசையாய்வந்திட்டு*
இனிநான்போகலொட்டேன் ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்என்னையே. (1)

[முனியே] *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி* என்றும் * ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதி சாத்மாநம் விஷ்ணு: பால்யஞ்ச பாதிச, உபஸம்ஹ்ரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தாச ஸ்வயம் ப்ரபு:* என்றும்* ஸஏவ ஸ்ருஜ்யஸ்ஸச ஸர்க்ககர்த்தா ஸஏவ பாத்யத்திச பால்யதேச, ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபிரசேஷமூர்த்திர்விஷ்ணுர்வரிஷ்டோவரதோவரேண்ய:* என்றும் *மமைவாம்சோஜீவலோகே* *அம்சோநாநாவ்யபதேசாத்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிதசித்விசிஷ்டனானதனக்கே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களாகையாலே, *ப்ருதிவ்யப்ஸு ப்ரலீயதே, ஆபஸ்தேஜஸி லீயந்தே, தேஜோ வாயௌலீயதே, வாயுராகாசே லீயதே, ஆகாசமிந்த்ரியேஷு இந்த்ரியாணி தந்மாத்ரேஷு தந்மாத்ராணி பூதாதௌ லீயந்தே, பூதாதிர்மஹதிலீயதே, மஹாநவ்யக்தே லீயதே, அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே, அக்ஷரம் தமஸி லீயதே, தம: பரே தேவ ஏகீபவதி*என்றுகொண்டு தன்னோடு அவிபக்தமான இத்தை *பஹுஸ்யாம்* என்று ஸங்கல்பித்து விபக்தமாக்கித் தமச்சப்தவாச்யமாக்கி, அத்தை அக்ஷரமாக்கி, அக்ஷரத்தில்நின்றும் அவ்யக்தத்தையுண்டாக்கி, அவ்யக்தத்தில் நின்றும் மஹானையுண்டாக்கி மஹாநில் நின்றும் அஹங்காரத்தையுண்டாக்கி, அஹங்காரத்தில்நின்றும் பூததந்மாத்ரங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றை பூதங்களாக முற்றுவித்து, அண்டஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுவதாயுள்ள திவ்யஸங்கல்பத்தையுடையனாய், பகவச்சப்தவாச்யனாய் பரப்ரஹ்ம பரமாத்மாதிசப்தங்களினாலே வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்பட்ட, ஸ்வரூபேணாவஸ்த்திதனாயிருந்த பரமபுருஷனென்றவாறு [முனியே] *ஸஏகாகீ நரமேத*என்கிறபடியே ஸகலபதார்த்தங்களும் தந்தாமுடைய நாமரூபங்களையிழந்து ப்ரஹ்மத்தினுடைய நாமமும் ரூபமுமேயாய் அசித்கல்பமாய்க்கிடந்தாப்போலே, ஸர்வேச்வரனான தானும்

இவற்றைப்பிரிந்து அசித்கல்பனானபடியைச் சொல்லுகிறது. [முனியே] *ததோ ராவண நீதாயாஸ்ஸீதாயாச்சத்ருகர்சந: தஇயேஷ பதமந்வேஷ்டும் சாரணாசரிதே பதி* என்று கடல் கொண்டவஸ்துவை நாடுகைக்குத் திருவடி இச்சித்தாப்போலேயன்றோ, உருமாய்ந்தப்ரஜைகளையுண்டாக்க நீ மநநம் பண்ணிற்று (*பஹுஸ்யாம்* என்று மஹதாதிவிசேஷாந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுவதான மாநஸமான ஸங்கல்பத்தையுடையையாயிருந்துள்ள ஸர்வாதிகனே!) நான் இல்லாதவன்று நிர்ஹேதுகமாக என்னையுண்டாக்கின நீ, நான் உண்டாய் நோவுபடுகிற இன்று எனக்கு உதவவேண்டாவோ? [முனியே] "அம்மே!" என்பாரைப் போலே. அதாகிறது கரணகளேபர விதுரமாய் இவை கிடந்தவன்று உண்டாக்கினாய்; ஆசைப்பட்ட எனக்கு இன்று உதவலாகாதோ? நீ நினைக்குமன்றோ உதவலாவது? நான் நினைக்குமன்று உதவலாகாதோ? *சாகாம்ருகாராவணஸாயகார்த்தா ஜக்சமுச்சரண்யம் சரணம் ஸ்மராமம்* என்றும் *ராக்ஷஸைர்வத்யமாநாநாம் வாநராணும் மஹாசமூ:, சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உன்னையொழிய ஒருபுகலில்லாதார்க்கு உதவுமவனன்றோ என்கிறார். [நான்முகனே] *யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்* என்று ப்ரஹ்மாவைஸ்ருஷ்டித்து, ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து, சேதநரான புருஷர்கள் அசேதநமான ஸ்வம்ஸ்வம் சரீரங்களைக்கொண்டு தந்தாம் நினைவுக்குத்தக்கபடி கமநாகமநாதிசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமாப்போலே,ஸ்வசரீரபூதனான சதுர்முகனுக்கு அந்தர்யாமியாய்,அவனைக்கொண்டு மற்றும் ஸங்கல்பாநுகுணமாக தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவரரூபமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் இவன் நினைத்தவன்று ஏதேனுங்கொண்டு கார்யங்கொள்ளலாமாகாதே என்கை. இருந்து படைக்கும் ஆஸநத்தோபாதி ப்ரஹ்மா. அசேதநமான மஹதாதிகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தத்தோடு சேதனான ப்ரஹ்மாவைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தத்தோடு வாசியில்லை இவனுக்கு. சேதநரென்றும் அசேதநங்களென்றும் தன்னில்தான் வாசியுண்டேயாகிலும், அவனைக் குறித்துப் பரதந்த்ரமாமிடத்தில் இரண்டு மொக்கும். தேவதிர்யங்மநுஷ்யரென்றும் ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வைச்யரென்றும் ஸ்வசரீரங்களைக்காட்டும் சப்தங்களாலே அவற்றில் வேறாயிருந்துள்ள தாங்களும் சொல்லப்பட்டாப்போலே, இங்கும், *யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்* என்றும் *ஜகத் ஸர்வம் சரீரந்தே* *தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:* *தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சரீரவாசிசப்தம் சரீரிபர்யந்தம் ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணக்கடவதான ந்யாயத்தாலே, ஸ்வசரீரபூதனான சதுர்முகனைக் காட்டக்கடவ சதுர்முகசப்தத்தாலே அவனில் வேறாய் அவனுக்கு ஆத்மாவாயிருந்த எம்பெருமான் சொல்லப்படுகையாலே, 'நான்முகனே" என்னும் சொல்லாலே எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பா] *யஸ்ய ப்ரஹ்மச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதநம், ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஹார்யங்களோடேகூட ஸம்ஹாரகனையும் ஸம்ஹரிக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு சரீரபூதனான த்ரிநேத்ரனுடையபேரான சப்தத்தினாலே அவனில் வேறாய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவான எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [அப்பா] உபகாரம். ஸ்ருஷ்டியிலும் உபகாரமிறே ஸம்ஹாரம். நாலுநாள் கழித்து ஸ்ருஷ்டிக்கிலும் ஸத்தை கிடக்கும். சடக்கென ஸம்ஹரியாவிடில் ஸத்தையிழக்கவேண்டும்படி தீம்பிலேயாய்த்துக் கைவளர்வது. எங்ஙனே என்னில், தந்தாம் கையைக்கொண்டு கண்ணைக் கலக்கிக் கொள்வாரைப் போலே, ஸ்ருஷ்டித்தஸ்ருஷ்டி பேற்றுக்கு உடலன்றியே தீம்புக்கு உடலானவாறே, சிறுப்ரஜைகளைக் கையிலும் காலிலும் விலங்கிட்டு ரக்ஷிக்கும் மாதா பிதாக்களைப் போலே, கரணகளேபரவிதுரமாக்கி ஸம்ஹரித்திட்டுவைக்கையும் உபகாரமாயிருக்கிறபடி. *ததா ஸம்ஹாரக:* என்கிறபடியே. *ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் நப்ரஹ்மா நேசாந: நேமே த்யாவாப்ருதிவீ நநக்ஷத்ராணி நாபோ நாக்நிர்ந ஸோமோ நஸூர்ய: ஸ ஏகாகீ நரமேத தஸ்ய த்யாநாந்தஸ்த்தஸ்யைகா கந்யா தசேந்த்ரியாணி* இத்யாரப்ய *அத புநரேவ நாராயணஸ் ஸோந்யம்

காமம்மநஸாத்யாயீத தஸ்ய த்யாநாந்தஸ்த்தஸ்ய லலாடாத் ஸ்வேதோபதத் தாஇமா ஆப: தத்திரண்மயமண்டமபவத் தத்ர ப்ரஹ்மா சதுர்முகோஜாயத அதபுநரேவ நாராயணஸ்ஸோந்யம் காமம் மநஸாத்யாயீத தஸ்ய த்யாநாந்தஸ்த்தஸ்ய லலாடாத் ஸ்வேதோபதத் ஸ்வேதாத் புத்புதமபவத் புத்புதாத் த்ர்யக்ஷச்சூலபாணி: புருஷோஜாயத* என்று சொல்லுகிற மஹோபநிஷத் வாக்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணுவிக்கிறது 'முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா' என்று. *ஸ்ருஷ்டிஸ்த்தித்யந்தகரணீம்* இத்யாதி. [என்பொல்லாக்கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே] - ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்துக்கும் நடுவு, பருந்துஇருஞ்சினுப்போலே இருஞ்சிக்கொண்டு போவர்களிறே ரக்ஷகரில்லாவிட்டால்; அதுக்காக, ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவே தான் இக்ஷ்வாகுவம்ச்யரோடும் யதுவம்ச்யரோடும் ஒத்ததரத்தனுய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினுப்போலே, ஆதிதேவனுய் விஷ்ணுநாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தினுலே திருவவதாரம்பண்ணி ரக்ஷிக்கும்படியைச் சொல்லி ஸம்போதிக்கிறது. கண்ணற்றுச் செய்யவேண்டுவதொன்றுகையாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்காளிடும். ரக்ஷணமாகிறது தானே தண்ணளிபண்ணிச்செய்ய வேண்டுவதொன்றுகையாலே வேறுளிடவொண்ணுது. ஆளிட்டாலும் வேறு சிலரால் ரக்ஷிக்கவொண்ணுது. *நஹி பாலநஸாமர்த்த்யம்ருதேஸர்வேச்வரம்ஹரிம்* என்றும் *நஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோத்ருச்யதே கச்சித் தம்விநா புருஷோத்தமம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே. [என்பொல்லா இத்யாதி] "நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா" என்கிற விடத்தில் கண்ணைச் செம்பளித்துக்கொண்டுபோய் விசேஷ்யத்திலே இளைப்பாறினுர். இங்கு, விசேஷணமே உத்தேச்யமான படியைச் சொல்லுகிறது, 'என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே' என்று. ஆழ்வார்கள் தாங்கள் திருமேனிக்கப்பால் போகவறியார்களிறே. இத்தை சுபாச்ரயமாகச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, இத்தைவிட்டு திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தளவும் போவென்கிறது இத்தை விடச்சொல்லுகிறதன்று, திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தளவும் போவா னென்கையிலே தாத்பர்யம். 'பொல்லா' என்கிற இத்தை 'கருமாணிக்கம்' என்றத்தோடே சேர்ப்பது. "பொல்லா கருமாணிக்கம்" என்று கண்ணெச்சில் வாராமைக்குக் கரிபூசுகிறுராதல். அழகில் விஸஜாதீயதையாலேயாதல் 'பொல்லா' என்கிறது. [கனிவாய்] *அவாக்யநாதர:* என்கிற தத்த்வம், அநுகூலரைக்கண்டு தைர்யபங்கம் பிறந்து ஸ்மிதம்பண்ணிநிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது; *ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம் த்யாயிநாம் கேதசாந்தயே* என்னும்படியே. [தாமரைக்கண்] வினவப்புக்குவிக்கித்தடுமாறினுல், குறையும் தலைக்கட்டும் கண்ணைச் சொல்லுகிறது; *அவலோகநதாநேந பூயோ மாம் பாலயாவ்யய* என்னும்படியே. [கருமாணிக்கமே] ஸம்ஸாரத்தில்விடாய்தீர அணைக்கும் உடம்பைச் சொல்லுகிறது; *ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து* என்னும்படியே. தாமரை பூத்ததொரு மாணிக்கம் ஸ்மிதம்பண்ணினுப்போலேயாய்த்து வடிவுஇருப்பது. [என்கள்வா] என்னிசைவின்றிக்கே என்னை யபஹரித்தவனே! கர்மத்தினுலே, ஈச்வரனுடையதான ஆத்மாவை முன்தோற்றுதேநின்று அபஹரிக்கும் இவன்; வடிவைக்காட்டி இவனையபஹரிக்கும் அவன். ஸர்வேச்வரனுக்கும் தன்வஸ்துவைக் களவுகண்டுகொள்ள வேண்டும்படிக்கிடாயிறே இவனுடைய என்னினுரமிருப்பது. ஸ்ரீஜநகராஜன்பெண்பிள்ளையை நீர் வார்ப்பித்துத் தனக்காக்கினுற் போலேயிறே ஆத்மாவைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுகையாவது. [தனியேனுருயிரே] என்னிசைவின்றிக்கே என்னைவிஷயீகரித்தவளவோ, உன்சுவட்டையறிவித்துப் பிரிந்தாலும் முடியாதபடி குணுவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்தவனே! [தனியேன்] ஸம்ஸாரிகளோடுபொருந்தாமையும், ப்ராப்யதேசத்தில் புகப்பெறுமையும். பிராட்டி அசோகவநிகையில் ராக்ஷஸிகள் நடுவே யிருந்தாப்போலேகாணும் இவர்க்கு ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பு. [ஆருயிரே] உன்னைப்பிரிந்து பொருந்தாத ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவாயுள்ளவனே! [என்தலை மிசையாய்வந்திட்டு] "செழும்பறவை தானேறித்திரிவானதாளிணை யென்தலை

மேலே" "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று சொல்லுகிறபடியே பூர்ணமாக வந்துதோற்றி. நிர்ஹேதுகமாக வந்தென்றும். (ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவிடத்தில் உனக்கு ஜகத்தால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லாதாப் போலே, என்னை யிவ்வளவாகப் புகுரநிறுத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லை. இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே பரமென்கை) [இனி] உன்னைக்காட்டின மாத்ரமன்றியே, பரமபதத்தில் சுவட்டையும் அறிவித்த பின்பு. [நான்] வழிச்சுவடறிந்த நான். [போகலொட்டேன்] தம்முடைய செல்லாமையாலும் ப்ராப்தியாலும் தடுக்கவும் வளைக்கவும் உரியானபடி; *சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மே ந ப்ரஸீததி* என்னும்படி. [போகவொட்டேன்] வரும்போது உன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரலாமத்தனையல்லது, போம்போது உன்கார்யம்உன்னதோ? இவர்க்கு இப்படி சொல்லலாகிறது ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்குண்டான த்வரையாலேயும், அபேக்ஷித்தவளவிலே இவர்கார்யம் செய்யப்பெறாத பிற்பாட்டுக்கு *ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா* என்று லஜ்ஜிக்குமவனாகையாலு மிறே. [ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்] உன்னையறிவதுக்கு முன்பு, த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையும் என்னப்பண்ணினாய்; உன்னை யறிந்தபின்பு, குணங்களையாவிஷ்கரித்து, "உம்பரென்குறை" என்னவும் "ஈதேயின்னம்வேண்டுவதெந்தாய்" என்னவும் பண்ணினாய். அப்படியே, இனி ஒரு குணாவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி, (அவ்வழியாலே) நான்பெற்றேனாகப் பண்ணி என்னை வஞ்சியாதே கொள். அங்ஙன்வேண்டுவானென்? என்ன [என்னையே] *ஏஹி பச்ய சரீராணி* என்கிறபடியே விரஹம்தின்று சேஷித்தஉடம்பைக்காட்டுகிறார். அங்கு சரீரமாத்ரம் அவர்களுக்கு; இவர்க்கு ஸ்வரூபநாசமிறே. .... (க)

இரண்டாம்பாட்டு.—தம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்க வொண்ணாதபடி அவனுக்குத் திருவாணையிடுகிறார்.

மாயஞ்செய்யேலென்னை உன்திருமார்வத்துமாலைநங்கை*
வாசஞ்செய்பூங்குழலாள்திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்*
நேசஞ்செய்துஉன்னோடென்னை உயிர்வேறன்றிஒன்றாகவே*
கூசஞ்செய்யாதுகொண்டாய் என்னைக்கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ. (2)

[மாயஞ்செய்யேல்] கீழ் "மாயஞ்செய்யேல்" என்னச் செய்தே திரியவும் சொல்லுகிறது என்னவாற்றாமைதான்! இப்படி இவர்நிர்ப்பந்தித்தவிடத்திலும், "உம்மை மாயஞ்செய்யோம்; *மாசுச:* என்னாமையாலே மாயஞ்செய்யேல் என்று அநுவர்த்திக்கிறது. [என்னை] இத்தால் உன்னுடைய லீலாவிபூதி முடியாது கிடாய். [மாயம்செய்யேல் என்னை] *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்திதே* என்கிற உன் வார்த்தையை விச்வஸித்து, "அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" என்று சரணம்புக்க என்னை வஞ்சியாதேகொள்! இப்படி நிர்ப்பந்திக்கச் செய்தேயும் *மாசுச:* என்னாமையாலே அவனுக்கும் மறுக்க வொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிடுகிறார் :—[உன்திரு] *விஷ்ணோ: ஸ்ரீ:* என்கிறபடியே நாட்டுக்கெல்லாம் ஸம்பத்து அவன்: அவன்தனக்கும் ஸம்பத்து இவள். அன்றிக்கே, 'விஷ்ணோ:' என்னவுமாம். *திருவுக்குந் திருவாகிய* *ச்ரிய:ச்ரியம்* *த்வாம் ஹிச்ரிய:ச்ரியமுதாஹ-ருதாரவாச:* என்னும்படியே. மற்றைப்பக்ஷத்தில், *ச்ரத்தயாதேவ:* *யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா, அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:* என்னும்படியே ஆதாரப்ரதாநமாயிருத்தல், ஆதேயப்ரதாநமாயிருத்தல்; ஆதேயத்துக்கு ஆதாரத்தையொழியஸ்த்திதியுமில்லை; நிரூப்யத்துக்கு நிரூபகத்தையொழிய ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை; ஒன்றையொன்றொழியில் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை, *தன்னாகத்திருமங்கைதங்கியசீர்மார்வன்,* *நஜீவேயம் க்ஷணமபி* [மார்வத்துமாலை] கேவலம் ஸம்பத்தியாயிருக்கையன்றிக்கே திருமார்வுக்கு அலங்காரமுமாயிருக்கை. மார்வுக்

கலங்காரம் அவள், அவளுக்கலங்காரம் மார்வு; *பக்தாநாம்*. [நங்கை] வடிவொழிய அல்லாத ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளும் அவளாலே என்கை. ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்யம். (ஐச்வர்யாதி குணங்களால் ஈச்வரனிலுமதிகையென்கை.) [நங்கை] *பதிம் விச்வஸ்ய* என்கிறவனுக்கும் இவள் பூர்த்தியாலே பொரிபுறந்தடவவேண்டும்படியிருக்கை. அல்லாதாரிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி யித்தனையுமிறே. ஸ்ரீமானுக்கு நி:ஸ்ரீகர் ஸத்ருசரல்லவிறே. [வாசஞ்செய்பூங்குழலாள்] நாற்றத்துக்கும் நாற்றம் கொடுக்கும் குழல். *ஸர்வகந்த:* என்னும் வஸ்துவுக்கும் பரிமளம்கொடுக்கும் குழல். *ஸர்வகந்த:* என்கிற ஏற்றம் இத்தலையாலே காணும் அவனுக்குவந்தது. [பூங்குழல்] பூவையுடைத்தான குழலென்னுதல், அழகிய குழலென்னுதல்.) [திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்] (திருவினுடைய வாணைகிடாய், என்கார்யம் செய்தல்லது இட்ட அடி பேரவிட வொண்ணாதபடி உனக்கிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காண் என்று கருத்து). ஸர்வாதிகனுகையாலே அல்லாதார்க்கெல்லாம் உன்னுடைய ஆணை, உனக்கு நீயுகந்தார் ஆணையிடுமித்தனையிறே. *மயாச ஸீதயா சைவ சப்தோஸி ரகுநந்தந* என்னும்படியாலே பெரிய பிராட்டியார் ஆணை உன்னாணைகிடாய் என்றுமாம். "நீரிட்டவாணை உம்முடைய ஸ்வரூபத்தோடு விருத்தங்காணும். சேஷபூதரானல் நாம் செய்தபடி கண்டிருக்கவேணுங்காணும்" என்ன; அவிருத்தமென்கிறார் மேல் இத்திருவாய்மொழிகுறையும். அதாவது ஆற்றாமையின் மிகுதியைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். "உமக்குப் பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபமானல் சேஷிசெய்தபடிகண்டிருக்குமத்தனைகாணும்" என்ன, "சேஷபூதனுளனாய்க்கண்டிருக்கவேணுமே!" என்று தம்முடையஇல்லாமையை உபபாதிக்கிறது மேல் இத்திருவாய்மொழியடைய. பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபமானல் ப்ருதக்ஸ்த்திதியும் ப்ருதக்ப்ரதிபத்தியு முண்டோவென்கிறார். [நேசஞ்செய்து] பெரியபிராட்டியார்பக்கலிலும் பண்ணாத ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி. நான் ஸ்நேஹிக்கவிருந்தாயோ, என் விடாய்க்கடி உன்விடாயன்றோ? *அகலகில்லேனிறையும்* என்று அவள்செல்லாமை கண்டிறே அவள்பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிற்று. [உன்னோடுஎன்னை] உன்னையறிந்தாயோ, என்னையறிந்தாயோ? *விழுமியவமரர் முனிவர்விழுங்கும் கன்னற்கனி நீ, அதுக்கு எதிர்த்தலை அடியேன்; "இவன் அணுபரிமாணன், நியாம்யன்; நாம் விபு, நியாமகன்" என்றுபார்த்தாயோ? [உயிர்வேறின்றியொன்றாகவே] ஆத்மபேதமில்லாதபடியன்றோ என்னைப்பரிக்ரஹித்தது. *உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்* என்னும்படி, என்னைப்பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றோ நீ தலையாலே சுமந்தது. *பாஸ்கரேண ப்ரபாயதா* என்கிறவிதுவும் அவிசதமாகப்பண்ணினன். [கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்] ஸர்வஜ்ஞனை நீயும் வாசிவைத்துக்கலக்கவறிந்திலை. என்பக்கல் அயோக்யதை பாராதே பரிக்ரஹித்தாய். முதலிலே என் பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே மயர்வறமதிநலமருளினய். பின்பு *வளவேழுலகிலே "நான் அயோக்யன்" என்றகல, என்னை என்வழியிலே விடாதே. உன்செல்லாமையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி அன்று செய்திலையாகில் இன்று க்லேசப்படாதொழியலாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக்கொள்ளாய்வந்து] ஆனபின்பு, என்னை ஈண்டென வந்தணுகப்பாராய். சாஸ்த்ரங்களால் அறிவிக்குமளவு போராது; குணவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே போராது; ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது; உன்னைக்கிட்டி யநுபவிக்கும்படி பண்ணவேணும். [அந்தோ] தன்னையொழியச் செல்லாமையைத் தானே விளைத்து கூப்பிட வந்து முகங் காட்டாதொழிவதே! .... (உ)

மூன்றும்பாட்டு. பெருமிடுக்கரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளுக்கு மெல்லாம் நிர்வாஹகனை நீ, உன்னாலல்லது ஜீவிக்க விரகின்றியேயிருக்கிற என்னை, ஐயோ! வந்து விஷயீகரித்தருளா யென்கிறார்.

கூவிக்கோள்ளாய்வந்தந்தோ! என்போல்லாக்கருமாணிக்கமே !*
ஆவிக்கோர்பற்றுக்கோம்பு நின்னலால் அறிகின்றிலேன்நான்*
மேவித்தோழும்பிரமன்சிவன் இந்திரனாதிக்கேல்லாம்*
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பரந்ததுவே. (3)

[கூவிக்கொள்ளாய்] கீழே "கூவிக்கொள்ளாய்" என்றவர், இங்கேயும் 'கூவிக்கொள்ளாய்' என்கிறார்காணும், தாஹித்தவன் "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்னுமாப்போலே. ஆற்றாமைமிக்குச் செல்லாநின்றாலும் பாசுரம்இதுவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. கூவிக்கொள்ளுமளவும் போராது, வந்துகூவிக்கொள்ளவேணும். ஆற்றாமைமிக்காலும் நான் வந்து கிட்டுகை முறைமையன்று; உனக்கு அவத்யமுங்காணென்கிறார்; *சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா* *எழுது மென்னுமிது மிகையானவனுக்கு வருகை அஸஹ்யமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே. வருகை அவனுக்கே வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்கிறபடி. [அந்தோ!] உனக்கு நிறமன்றென்று நான் சொல்லவேண்டுவதே! [என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] (அதிலோகமான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினவனே!) நீயழைத்தபோது கண்டிருக்கலாய்த்திறே, நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாயாகில். க்ரமத்திலே யழைக்க நினைத்தாயாகில், அழகைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாக்கிற்றென்? [என்பொல்லாக்கருமாணிக்கம்] துளையாத மாணிக்கம். அநுபபுக்தமான ரத்நமென்னுதல்; நாட்டொப்பான அழகன்றிக்கே விஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே பொல்லாதென்கிற தென்னுதல்; த்ருஷ்டிதோஷபரிஹார மென்னுதல். விலக்ஷணவிஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து ஆறியிருக்க வேண்டாவோவென்னில், அதுசெய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழியவுளனாகவேணுமே? [ஆவிக்கோர்பற்றுக் கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன் நான்] உபக்நம் நியதமாயிருக்கிறபடி. கொடி கொள்கொம்பையொழிய நிற்கவற்றோ! வேரையறுத்துப்படரென்றால் படருமோ? என்னாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாயிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன்; *நச ஸீதா த்வயா ஹீநா* என்கிறபடியே. ஆனால் பேற்றுக்கு உடலாக நீரும் சில செய்தாலோவென்ன [மேவி இத்யாதி] அல்லாத ப்ரஹ்மாதிகளோ தங்கள்கார்யம் தாங்கள் செய்து கொள்ளுகிறார்கள்! "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு" என்று சொல்லாதவர்களுக்கும் உதவுமவனே! ப்ரஹ்மாதிகள், "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு" என்று சொல்லவறியாமையாலே சொல்லார்கள்; நித்யஸூரிகள், அபிமாநம் புகுந்துபோகாமையாலும் இன்று சொல்லவேண்டாமையாலும் சொல்லார்கள். [மேவித்தொழும்] அல்லாத போது அந்யோந்யம் விருத்தராயிருப்பர்கள்; தங்களுக்கு ஒருகார்யம் வந்தவாறே எல்லாரும் கூடித்தொழுவர்கள். அபிமாநரஹிதராய்த்தொழும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாபிகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! (முதலானநாபிக்கமலக்கிழங்கே.) [உம்பரந்ததுவே] அவர்களுக்குமேலான நித்யஸூரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே! 'அது' என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற நிர்வாஹகனையிருக்கிற நீ என்னை வந்து கூவிக்கொள்ளாய் இப்பாட்டால் கீழும்மேலும் சொல்லுகிற ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் கார்யகாரணபாவமென்னுமத்தை அருளிச்செய்தாராய்த்து; *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம*. .... (ந)

நாலாம்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனை நீ, என்கார்யம் நானே பண்ணிக்கொள்வேனாகப் பார்த்தருளினாயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறார்.

உம்பரந்தண்பாழேயோ! அதனுள்மிசைநீயேயோ!*
அம்பரநற்சோதி! அதனுள்பிரமன் அரன்நீ*
உம்பரும்யாதவரும்படைத்த முனிவன்அவன்நீ*
எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்று என்னைப்போரவிட்டிட்டாயே. (4)

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] மஹதாதிகார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய் தன்னுடைய ஏகதேசத்தாலே கார்யவர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றான சக்தியையுடைத்தாய் விசித்ரபரிணாமினியாய், சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ள மூலப்ரக்ருதிக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [உம்பர்] மேல். [அந்தண்] அழகிதுமாய்க் குளிர்ந்திருக்கை. (ஸ்ருஷ்டிசக்தியாகிறவழகும் விசித்ரபரிணாமித்வமாகிற நன்மையுமுடைத்தாயிருக்கை. [பாழ்] க்ருஷிக்குயோக்யமாயிருக்கை. காரணாவஸ்த்தமாய்நின்று ஸ்வகார்யத்தாலே சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைக்கவற்றென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. [உம்பரந்தண்பாழேயோ] சௌக்ல்யமென்று கொண்டு நிஷ்கர்ஷகசப்தத்தாலே தர்மத்தைப் பிரியச்சொல்லுமாபோலே பிரியச் சொல்லப் போகாது, பகவானுக்கு ப்ரகாரமானவற்றை யென்கிறது. 'உம்பரந்தண்பாழேயோ' என்கிற வித்தால் சேதநர்க்கு ப்ரகாரமாய் அவ்வழியாலே ஈச்வரனுக்கு ப்ரகாரமாகையன்றிக்கே, *யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்* என்கிறபடியே சேதந வ்யதிரிக்தமான அசித்துக்கும் அவனையொழிய நிர்வாஹகரில்லையென்கை. "பாழேயோ" என்கிற வித்தால் சுத்தபேதம் கொள்ளுகிற மீமாம்ஸகரையும், ஸ்வரூபேண தாதாத்ம்யம் கொள்ளுகிற மாயாவாதிகளையும் அழிக்கிறது. [அதனுள்மிசைநீயேயோ] அதிலே பத்தமாய் நிற்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! ஸூக்ஷ்மசிதசித்வஸ்துசரீரி காரணமாகையாலே காரணாவஸ்த்தை சொல்லிற்று. இத்தால் விசேஷணப்ராதாந்யம் சொல்லும் ந்யாய வைசேஷிகபக்ஷமும், விசேஷணத்துக்கு அபாரமார்த்யஞ் சொல்லும் மாயாவாதிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குப் பக்ஷமல்லவென்றதாய்த்து. "நீயேயோ" என்கிறவித்தால் சேதநனை யொழிய அசேதநத்துக்கு ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே, ஈச்வரனையொழிய ஆத்மாவுக்கு ஸ்திதியில்லையென்கிறது. [அம்பரநற்சோதி] அம்பரம் ஆகாசம், நற்சோதி விலக்ஷணதேஜஸ்ஸு, அல்லாத பூதங்களுக்கு உபலக்ஷணமிரண்டும்; *யதம்பு வைஷ்ணவ:காய:* என்று ஜலத்தைச் சொல்ல, அல்லாதபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானாப்போலே. [அதனுள் பிரமன் அரன் நீ] பஞ்சீக்ருத பூதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் நீயிட்டவழக்கென்கிறது. [உம்பரும்யாதவரும் படைத்தமுனிவனவன்நீ] தேவர்களையும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாக ப்ரஸித்தனானவன் நீ. "பிரமனரன்நீ" என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரணபாவநிபந்தநம்; *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி* என்னுமாபோலே. ஸகலபதார்த்தங்களையும் கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை யநுஸந்திக்குமவனிறே முனியாகிறான்; *ததஸதேவ ஸங்மநோகுருத ஸ்யாமிதி*. இத்தால் ஸ்த்தூலசிதசித்வஸ்து சரீரத்வத்தாலே கார்யத்வம் சொல்லிற்றாய்த்து. [எம்பரம் சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டாயே] என்கார்யம் நீயே செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, அத்தையுபேக்ஷித்து, அசேதநத்தைப்பொகட்டுமாபோலே பொகட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிற நீ, என்னையொருவனையும் நான் என்கார்யம் செய்வேனாகப்பார்த்து, உன்பக்கலினின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தாயென்னுதல். [என்னை] உன்னாலல்லது செல்லாத என்னை. [போரவிட்டிட்டாயே] அவன் பக்கலினின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி குணம்நடையாடாத தேசத்திலே தள்ளினாயென்கிறார். ஜ்ஞாநவைசத்யத்தைப்பண்ணி ப்ராப்தியளவும் ப்ரவர்த்தியாதிருக்கிறவிது, நளன் தமயந்திக்கு வழிகாட்டிவிட்டாப்போலே யிருக்கிறதுகாணும்! .... (௪)

அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனான நீ உபேக்ஷித்தால், என்கார்யம் நான் செய்யவோ, பிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

போரவிட்டிட்டென்னை நீபுறம்போக்கலுற்றால்* பின்னையான்
ஆரைக்கொண்டெத்தையந்தோ எனதென்பதென்? யானென்பதென்?*
தீரவிரும்புண்டநீரதுபோல என்னாருயிரை
ஆரப்பருக*எனக்காராவமுதானாயே. (5)

[போரவிட்டிட்டு] உன்பக்கலினின்றும் பிறித்து உபேக்ஷித்து. [என்னை] அநந்யகதியான என்னை. [நீ] ஸ்ருஷ்டியேதொடங்கி இவ்வளவும்வரப் புகுராநிறுத்தின நீயென்னுதல்; ஸர்வ ரக்ஷகனை நீ என்னுதல். [என்னை] அஜ்ஞாநஅசக்திகளுக்கெல்லையான என்னை. [நீ] ஜ்ஞாந சக்திகளால் பரிபூர்ணனை நீ. அக்கரையேறமாட்டாதா னொருவனை யமுக்கினாற்போலே யிருக்கிறது காணும். [என்னை நீ] கண்ணும்காலுமின்றிக்கேயிருப்ப தொருத்தன், கண்ணும் காலுமுடையனாயிருப்பதொருத்தன்; ஆருக்குஆர் வழிகாட்டுவாரென்கிறது ; *நைவ கிஞ்சித்ப ரோக்ஷந்தே ப்ரத்யக்ஷோஸி நகஸ்யசித்* என்னும்படியே [நீ] *ஆள்பார்த்துழிதரும் நீ. * எதிர் சூழல்புக்குத்திரியும் நீ. [புறம்போக்கலுற்றால்] புறம்பே போக்குகையிலே அத்யவஸித்தால், என்கார்யம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால் [பின்னையான்ஆரைக்கொண் டெத்தை] ஸர்வசக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு, அசக்தனான நான் எந்தவுபாயத்தைக் கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? ஆரைக்கொண்டென்கிறது புருஷார்த்தம் பெறு வது ஒரு சேதநனாலே, அசேதநக்ரியாகலாபாதிகளாலன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. [அந்தோ!] *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்றவுனக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவதே! [எனது என்பதென் யானென்பதென்] முடிந்தேனிறே என்கிறார். (நானேமுடிந்தேன், இனிக் கரணங் களும்போய்த்திறேயென்கிறார்). [தீர இத்யாதி] அக்நிஸந்தப்தமான இரும்பு காய்ச்சல் தீர நீரை நிச்சேஷமாக புஜிக்குமாப்போலே, என்னாத்மவஸ்துவைச் சமைய புஜிக்கைக்காக, எனக்கு உன்னுடைய நிரதிசயபோக்யதையைக்காட்டி என்னையகப்படுத்தினாய். [என்னாருயிரையாரப் பருக] என்விடாயதீரக் கலந்தாய் என்றிருந்தேன் ; உன்விடாய்தீரவாயிருந்ததிறே. உனக் காகவாகாதே யுன்னைக்காட்டிற்று. அன்றிக்கே, விபக்தி வ்யத்யயம் ; என்னாருயிரானது உன்னை யாரப்பருகவென்னவுமாம் ; அப்போது காய்ந்தவிரும்பு அக்காய்ச்சல் தீரும்படி நீரைப்பருகுமாப் போலே, என்னாருயிரானது என்ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னை புஜிக்க எனக்குப்பண்டு நிரதிசயபோக்யனானவனே யென்றுமாம். வ்யாக்யாநாந்தரம் :—[எனதென்பதென்யானென்ப தென்] பேறுஉம்மதானால் ஸாதநமும் உம்முடைய தலையிலே யாகவேண்டாவோவென்ன, எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்றுண்டு என்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்திதி யோக்யமாயிருப்பதொரு நானுண்டோ? சரீரரக்ஷணம் சரீரியை யொழியச் செய்வாருண் டோ? .... (ரு)

ஆறும்பாட்டு. பெரியபிராட்டியார்பக்கல்போலே என்பக்கல் அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனாய், என்ப்ராக்ருதியிலும் ஆத்மாவிலும் அத்யாதரத்தைப் பண்ணி புஜித்த நீ, என்னை உபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயீகரித்தருளா யென்கிறார்.

எனக்காராவமுதாய் எனதாவியை இன்னுயிரை *
மனக்காராமைமன்னிஉண்டிட்டாய் இனியுண்டொழியாய்*
புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக்கண்செங்கனிவாய்*
உனக்கேற்குங்கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா! என் அன்பேயோ. (6)

[எனக்காராவமுதாய்] தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறுபோலன்றியே, (ஸதாஸேவ்ய மாய்) நித்யஸூரிகளெல்லாருங்கூட அநுபவிக்கும் உன்னை ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை] என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக, அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்குகக்கும் காமு கனைப்போலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை] பகவதபிப்ராயத்தாலே தவதவநாறு கிறபடி. அன்றிக்கே, செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரமென்னுமாபோலே, ப்ராக்ருதியோடே

ஸம்பந்திக்கையாலே தண்ணிதென்று சொல்லுகிறாராகவுமாம் [மனக்காராமைஇத்யாதி] மனக்கு-மநஸ்ஸுக்கு. ஆராமை-அமையாமை. [மன்னியுண்டிட்டாய்] நிரந்தரமாக புஜித்தாய். [இனியுண்டொழியாய்] நீ தொடங்கினகார்யத்தையும், நடுவேகுறைகிடக்கவிடாதே, விஷயீகரித்து விடாய். (நீ ஆரம்பித்தகார்யத்தில் குறைகிடப்பதுண்டோ?) நீ இவ்வளவு புகுராநிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ? உன்காரியத்துக்கு உன்னைவேண்டிக் கொள்ளவேணுமோ? இவருடைய அம்ருதத்துக்கு போக்த்ருத்வம் உண்டு காணும்! [புனக்காயா இத்யாதி] இவ்வாத்மாவையும் இதினுடைய சரீரத்தையும் விரும்புகை உனக்குச் சேருமோ? நீயுகந்தார்க்குச்சேருமோ? [புனக்காயாநிறத்த] தன்னிலத்தில் அலர்ந்த காயாப் போலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. [புண்டரீகக்கண்] வாத்ஸல்யாம்ருதவர்ஷியாய்த்துக் கண்களிருப்பது. [செங்கனிவாய்] சிவந்து கனிந்தாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டிவிரும்பும் துறைகளிறே இவை. [புனக்காயாவித்யாதி] அக்காயா தாமரை பூத்துக் கனியப்பழுத்தாற் போலேயாய்த்து, திருமேனியும் திருக்கண்ணும் திருப்பவளமுமிருப்பது. [உனக்கேற்கும்] இவனோபாதி வாசா விமர்த்திக்கைக்கும் பொறாத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். இப்படிப் பட்ட உனக்கு ஸத்ருசமான அழகையுடையளாய், புஷ்பத்தில் பரிமளத்தைவடித்து வகுத்தாற் போலேயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்நிக்தனானவனே! உனக்கேற்கும் கோலமென்று அவ்வழகை யிங்கே அதிதேசிக்கிறார். ந்யாயாதிதேசம் பண்ணுகிறார். [கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா! என்னன்பேயோ!] அவள்பக்க லன்பனென்று தோற்றியிராநின்றது; தம்முடைய பக்கல் அன்பென்றும் அதுஉடையனென்றும், தெரிக்கப் போகிறதில்லை; ஜ்ஞாதாவை ஜ்ஞாநமென்னு மாபோலே. *தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேச:*. .... (௬)

ஏழாம்பாட்டு.—நான் பெரியபிராட்டியார் பரிக்ரஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவமக்நையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியையெடுத்து அவளோடே ஸம்ச்லேஷித்தருளினாப்போலவும், கடலைக்கடைந்து பெரிய பிராட்டியாரோடே ஸம்ச்லேஷித்தருளினாப்போலவும், ஸம்ஸாரார்ணவமக்நனான என்னை யெடுத்து என்னோடே ஸம்ச்லேஷித்தருளி என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிடுவனோ? என்கிறார்.

கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ*
நீலவரையிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததோப்ப*
கோலவராகமொன்றாய் நிலம்கோட்டிடைக்கொண்டவெந்தாய்!*
நீலக்கடல்கடைந்தாய்! உன்னைப்பெற்றினிப்போக்குவனோ. (7)

[கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ] (பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே அந்த ஸ்நேஹமே ஹேதுவாக அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனானவனே!) பட்டர் சரமதசையிலே யருளிச்செய்தவார்த்தை "ரஹஸ்யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டதே.) இப்பாட்டை நம்முடையார் த்வயத்தோடேயநுஸந்திப்பது. பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான நமக்கு அன்பனும் என்று அநுஸந்திப்பது" என்று. (சீயரைக்குறித்தருளிச் செய்தார்). "திருமாலென்னையாளுமால்" என்னும் படியே தம்முடைய அன்புக்கடி சொல்லுகிறார். அந்த:புரபரிகரமன்றோ. என்னன்புக்கு அடியில்லையோ? [நீலவரையித்யாதி] ஓர் அஞ்சநகிரி இரண்டுபிறையைக் கவ்வி நிமிர்த்தாற் போலே. பிறையில் மறுவோபாதியாய்த்து திரு வெயிற்றிற்கிடந்த பூமி. [கோலவராகம்]* மாசுடம்பில் நீர்வாராநின்றநிலையிறே இவர்க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து; "பாசிதூர்த்துக் கிடந்தபார்மகள்" என்கிறபடியே ப்ரணயிநி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமானபடியே வருவாரில்

ப்ராணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமாமித்தனையிறே. அவனழிவுக்கிட்ட வடிவுக்கிறே இவர் ஆலத்தி வழிக்கிறது. [ஒன்றாய்] வராஹஸஜாதீயமாத்ர மென்னுதல்; த்ரைலோக்யத்தையும் கண்செறியிட்டாற்போலே விம்மவளர்ந்தபடியாலே அத்விதீயமென்னுதல். [நிலங்கோட்டிடைக்கொண்ட வெந்தாய்] ப்ரளயங்கொண்டபூமியை அண்டபித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கொண்டு உத்தரித்தாப்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னையெடுத்தவனே! [நீலக்கடல்கடைந்தாய்] பிராட்டியை லபிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக்கடல்] கடைகிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல்; ஸகலௌஷதிகளையும் பொகடுகையால் வந்த நிறவேறுபாடாதல்; நிறத்தாலே நீலரத்நத்தைச்சொல்லிற்றாய், தத்ப்ரசுரமானரத்நாகரமென்னுதல். [உன்னைப்பெற்று இனிப் போக்குவனோ] ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை லபிக்கைக்குப் பண்ணின வ்யாபாரத்தையும், பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும், என்னைப்பெறுகைக்காகப்பண்ணி, என்னைக் கிட்டப் பெற்றபின்பு உன்னைப்போகவிடுவனோ? நீ க்ருஷிபண்ணின பலத்திலே யக்வயித்த நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விட க்ஷமனோ? .... (எ)

எட்டாம்பாட்டு.—அத்யந்த துர்ஜ்ஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை யென்கிறார்.

பெற்றினிப்போக்குவனோ? உன்னை என்தனிப்பேருயிரை*
உற்றவிருவினையாய் உயிராய்ப்பயனாயவையாய்*
முற்றவிம்மூவுலகும் பெருந்தூறாய்த்தூற்றில்புக்கு*
முற்றக்கரந்தொளித்தாய் என்முதனிவித்தேயோல்! (8)

[பெற்றினிப்போக்குவனோவுன்னை] ஓர் அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிற தென்றிருக்கிறேனோ? அத்யந்தவிஸஜாதீயனா யிருந்த எனக்கு மிகவும் தாரகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிடுவேனோ? [உன்னை] உன்னை நீ யறியாயோ? [என் தனிப்பேருயிரை] (உபமாநரஹிதனாய், விபுவாய், எனக்கு தாரகனாயிருக்கிறவனை) "வரில்பொகடேன், கெடில் தேடேன்" என்றிருக்கிற ஆத்மாவினளவோ? "உன்னை" என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். "உலகங்கட்கெல்லாமோருயிரேயோ" என்கிறபடியே ஸர்வாத்மாவானஉன்னை. "பெற்றினிப்போக்குவனோ" என்கிறது இதராலாபங்களில் வ்யாவ்ருத்தி; "என் தனிப்பேருயிரை" என்கிறது தம்மில் வ்யாவ்ருத்தி. [உற்ற இருவினையாய்] உன்னை யொழிய வேறுசில கர்மங்களை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? ஆத்மாவைப்பற்றி விடாதே கிடக்கிற புண்யபாபரூபகர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். [உயிராய்] அநுஷ்டாதாதான் உன்ன தீநமன்றாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? அநுஷ்டாதாவான ஆத்மாவுக்கு நிர்வாஹகனாய். [பயனாயவையாய்] கர்மபலம் உன்னையொழிய ஸித்திக்குமென்றிருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? அக்கர்மபலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். [முற்றவிம்மூவுலகும் பெருந்தூறாய்] (இவை யெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி) த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரந்தான் உன்னை யொழிய வேறென்று நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? பெருந்தூறென்கிறது ஸம்ஸாரம் புக்கவிடமும் போந்தவிடமும் தெரியப்போகாதேயிருக்குமென்று. (அதாவது துர்ஜ்ஞேயஸ்வபாவமாயிருக்கை.) [தூறாய்]—ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்கி. [தூற்றில்புக்கு] இதினுள்ளே புக்கு. [முற்றக்கரந்து] நீ வ்யாபியாததோரிடம் உண்டாகிலன்றோ விடலாவது? [ஒளித்தாய்] *யமாத்மா நவேத* என்கிறபடியே வ்யாப்யங்களறியாதபடி நின்றாய். கண்ணுக்கு விஷயமானாயாகில் பிழையேனோ? [என்முதல் தனிவித்தேயோ] அல்லாதார்க்கு வெளியிடாதேயிருந்து எனக்கு வெளியிட்டவனே! [முதல் தனிவித்தேயோ] நான் ஓரடிவாநின்றேனாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. எனக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமானவனே! .... (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—"*தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:* *யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்* *தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:* என்னும்படியே எங்கும்வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜகச்சரீரனையிருக்கிற இருப்பைக்காட்டித்தந்தோமிறே" என்ன, அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது; ஆகாராந்தா மில்லையாகி லன்றோ அதுவேயமையும் என்று ஆறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற இருப்பைக் காணவேணுமென்கிறார்.

முதல்தனிவித்தேயோ! முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்*
முதல்தனிஉன்னையுன்னை எனைநாள்வந்துகூடுவன் நான்*
முதல்தனிஅங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்*
முதல்தனிசூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவிலீயோ! (9)

[முதல்தனிவித்தேயோ முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்] ரக்ஷிக்கவென்றுபுக்கால் ரக்ஷ்யவர்க்கம் ஸஹகரிக்கவேண்டாதவனே! மூவுலகு தொடக்கமான ஒன்றொழியாமல் எல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே. [முதல்] நிமித்த காரணம். [தனி] ஸஹகாரிகாரணம். [வித்து] உபாதாநகாரணம். [முதல்தனிஇத்யாதி] ப்ரதாநனாய், ஒப்பின்றிக்கே குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணனாயிருந்த நீயான வுன்னை, என்று வந்து கூடுவன்? [எனைநாள்வந்துகூடுவன்] அவன்கொடுத்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தார்க்கு, தன்னைப் பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] பரமபதத்தில் சுவடறிந்த நான்; அஸாதாரணவிக்ரஹமாசைப்பட்ட நான். [முதல் தனியங்கும்மிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்] ப்ரதாநமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] எங்கும்.[உறு]உற்று; எங்குமொக்க வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைக்குமதாகை.

(ஒன்பதாம்பாட்டு) இன்னம், *தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:* யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்யப்ருதிவீசரீரம் *தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:* என்னும்படியே எங்கும்வந்துமுகங்காட்டலாம்படி ஜகச்சரீரனாயிருக்கிறவிருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே" என்ன; அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது: ஆகாராந்தரமில்லையாகிலன்றோ "அதுவேயமையும்' என்றாறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப்பரிபூர்ணமாகஇருக்கிற விருப்பையும் காணவேணுமென்கிறார்.

[முதல்தனிவித்தேயோ] முதல்-நிமித்தகாரணம். தனி-ஸஹகாரிகாரணம். வித்து-உபாதாநகாரணம். [முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்] மூவுலகென்கையாலே க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட அண்டத்தைச் சொல்லுகிறது. முழுவென்கையாலே* அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநிசம் ஈத்ருசாநாம் ததா தத்ரகோடிகோடிசதாநிச.* என்று சொல்லப்பட்ட அஸங்க்யாதமான அண்டங்களைச்சொல்லுகிறது. ஆதிசப்தத்தாலே இவ்வண்டங்களுக்குக் காரணமான ஆவாணங்களைச் சொல்லிற்று. ஆக, மூவுலகுதொடக்கமான ஒன்றொழியாம லெல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே! என்றது. [முதல்இத்யாதி] ப்ரதாநனாய், ஒப்பின்றிக்கே குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணனாய், ஜகச்சரீரியாயிருக்கிற உன்னை. ஆக, இவ்வளவும் லீலாவிபூதிவிசிஷ்டனாயிருக்கிற விருப்பைச் சொல்லிற்று. மேல் நித்யவிபூதியிலே ஸூரிபோக்யமாயிருக்கும் வடிவழகைக் கண்டநுபவிக்க வேணுமென்கிறார். [உன்னை] நித்யவிபூதியோகத்தைச் சொல்லுகிறது. "உன்னை" என்ன, நித்யவிபூதியோகத்தைக்காட்டுமோவென்னில், காட்டும்; "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்பக் கண்டசதிர்" என்கிறபடியே அவனையும் அவளையும் சொல்லவே த்ரிபாத்விபூதியுமடங்கிற்றிறே. [உன்னை] "முடிச்சோதியா யுனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ"

என்று விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற திருவபிஷேகமும், "மாயன்குழல்" என்னும்படியான திருக்குழலும். "கோளிமைத்தாமரையும் கொடியும் பவளமும்வில்லும் கோளிழைத்தண் முத்தமும் தளிரும் குளிர்வான்பிறையும் கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொல்" என்னும்படியான அழகிய திருமுகமும், நாய்ச்சிமாருடைய ஹஸ்தாபரணங்களாலே முத்ரிதமாய் *க்ரமுகதருணக்ரீவா கம்பு ப்ரதிமமான திருக்கழுத்தும், *கற்பகக்காவனநற்பலதோள்களும், பெரியபிராட்டியார்க்குக் கோயிற்கட்டணமாய் நித்யாநுபவம்பண்ணச்செய்தேயும் "அகலகில்லேன்" என்னும்படி அவளைப்பிச்சேற்றும்படி *குருமாமணிப்பூண்குலாவித்திகழும் திருமார்வும், *உள்ளத்துணின்றுலாகின்றதே* என்கிறபடியே நித்யமுக்தர் ஹ்ருதயங்களிலே அழகுசெண்டேறுகிற *திருவுதரபந்தமும், ஸௌந்தர்யஸாகரமிட்டளப்பட்டுச்சுழித்தாற் போலேயிருக்கிற திருவுந்தியும், ஒருவிசேஷணமிடவொண்ணாதே *அல்குலும்* என்னும்படியிருக்கிற அல்குலும், சிற்றிடையும், ஸந்த்யாராகாஞ்ஜிதமான ஆகாசம்போலே யிருக்கத் திருவரைபூத்தாற்போலேயிருக்கிற *அந்திபோல்நிறத்தாடையும், *ரம்பாஸ்தம்பாதிகம்ப்ரமான திருத்துடைகளும், தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான திருக்கணைக்கால்களும். *சங்கரதாங்ககல்பகத்வஜாரவிந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சநமாய் நாய்ச்சிமாருங்கூடக் கூசித்தொடவேண்டும்படி மெல்லடியாய் "தேனேமலரும்" என்கிறபடியே நிரதிசயபோக்யங்களான திருவடிகளையும் உடையையாய். *ஏழுலகும்தனிக்கோல்செல்லவீற்றிருந்தருளுகிற உன்னை. [எனை நாள்வந்துகூடுவன்] என்று வந்துகிட்டக்கடவேன்? *மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] அவ்வடிவைக்காண ஆசைப்பட்ட நான். [முதல்தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்] ப்ரதாநமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] முற்றும். எங்குமென்றபடி. [உறு] உற்று; வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக் கொள்ளுகைக் கிடாகக் கருநிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல் இத்யாதி] ப்ரக்ருதியைப்பற்றத் தான் ப்ரதாநமாய் நியாமகமாய். [தனி] உபமாநரஹிதமாய். [சூழ்ந்து] ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களடைய வ்யாபித்து. வ்யாபிக்குமிடத்தில், [அகன்றாழ்ந்துயர்ந்த] ஜ்ஞாநத்தாலே பத்துதிக்கும் வ்யாபித்து. [முடிவிலீயோ] அபரிச்சேத்யமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [முடிவிலீ] முடிவென்று நாசமாய், ப்ரக்ருதிபோலே நச்வரமன்றிக்கே நித்யமான ஆத்மதத்த்வமென்றுமாம். முதல்தனி அங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய் முழுவுலகாதிக்கெல்லாம் முதல்தனிவித்தாய் முதல்தனிசூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவிலியாயிருக்கிற முதல்தனியுன்னைக்கண்டேன். தேசவிசேஷத்திலே ஸூரிபோக்யனாயிருக்கிறவுன்னை எனைநாள்வந்துகூடுவன்நான்? காரணகார்யோபயாவஸ்த்தமான சிதசித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி யநுபவிப்பித்த இவ்வளவு போராது; அஸாதாரணவிக்ரஹ யுக்தனாய் ஒரு தேசவிசேஷத்திலிருக்குமிருப்பைக் கண்டு அநுபவிக்கவேணுமென்றதாய்த்து. .... (9.)

பத்தாம்பாட்டு—எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரிய பிராட்டியாராணையிட்டுத்தடுத்துப் பெரிய ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டுவந்து ஸம்ச்லேஷித்தருளக் கண்டு, அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்திலும் ஆத்மதத்த்வத்திலும் உன்னுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்திலும்பெரிதான என்னுடையவிடாயெல்லாந்தீரவந்து என்னோடேகலந்தாய்; என்னுடைய மநோரதமும் ஒருபடி முடியப்பெற்றேனென்கிறார். இனி இல்லையென்னும்படி என்னை விடாய்ப்பித்து அதுக்கு அவ்வருகானவிடாயை யுடையையாய்க்கொண்டு என்னோடே கலந்த உன்னுடைய விடாயும் ஒருபடிகெட்டதே என்கிறாராகவுமாம்; *அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே* என்னும்படியே.

சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவில்பெரும்பாழேயோ*
சூழ்ந்ததனிற்பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதீயோ*
சூழ்ந்ததனிற்பெரிய சுடர் ஞானவின்பமேயோ*
சூழ்ந்ததனிற்பெரிய என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே. (10)

[சூழ்ந்து இத்யாதி] இப்போது ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச்சொல்லுகிறது, தம்முடைய அபி சம் பெரியவற்றிலும்பெரியதுஎன்கைக்காக. அவற்றுக்கும் ஈச்வரனையொழிய ப்ருதக்ஸ்திதி மையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. ஸ்வகார்யமான மஹதாதிகளைப்பத்துதிக் புக்கு எங்குமொக்கவ்யாபித்து, நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய்ச் சேதநர்க்குப்புருஷார்த் விளைத்துக்கொள்ளலாம்நிலமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்குஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து தி] அத்தையும் வ்யாபித்து, அதிற்காட்டிற் பெரிதாய், அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே மேலாய் ...காராதிகளில்லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விகஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்து வுக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து, அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸுகரூபமான ஜ்ஞாநத்தையுடையவனே! என்று ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல்; "சுடர்ஞானவின்பமே" என்று ப்ரகாசரூபனுமாய் ஸுகரூபனு னவனே என்று எம்பெருமானைச்சொல்லுதல். [சூழ்ந்து இத்யாதி] தத்த்வத்ரயத்தையும் ...ளாக்குலைகொண்டு அவைகுளப்படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அபிநிவேசத்தை, அதி லும்பெரிய உன்அபிநிவேசத்தைக்காட்டி வந்து ஸம்ச்லேஷித்தாயே! என்னுடைய கூப்பீடும் ஒரு படியோவும்படிபண்ணிற்றே! *அங்கே பாதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே* என்று மீண்டு புகுந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை மடியிலேவைத்து உச்சியைமோந்து உகந்தணைத்தாப்போலே யாய்த்து, இவருடைய விடாய்கெடும்படி கலந்தது. (௧0)

நிகமத்தில், *அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய், *உயர்வறவுயர்நலமுடையனாய், ஸௌந்தர்யாதிவிசிஷ்டமான நித்யமங்கள விக்ரஹயுக்தனாய், அபரிமிததிவ்யபூஷணபூஷிதனாய், ஸர்வாயுதோபேதனாய், லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகனாய், அஸ்த்தாநேபயசங்கிகளான அநந்தவைநதேயாதிகளாலே அநவரதபரிசர்யமாணசரணநளினனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய், ஸர்வேச்வரனாய், ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாய், தன்னைக்காண வேணுமென்றுவிடாய்த்து ஆச்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய் தீ... ஸம்ச்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு அவனைப் பெற்று நிர்து:காராய், நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்திபலாத்கார பூர்வக மாகப்பிறந்தது ஆயிரந்திருவாய்மொழியும்; அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்னவை போலன்றிக்கே பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்த அந்தாதியான இத்திருவாய்மொழிவல்லார், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்து வைத்தே அயர்வறுமமரர்களோடொப்பர் என்கிறார்.

அவாவறச்சூழ் அரியையயனையரனையலற்றி*
அவாவற்றுவீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்*முடிந்த
அவாவிலந்தாதியிப்பத்தறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்தே. (11)

[அவாவறச்சூழரியை] ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனான ஸர்வேச்வரனைத்தம்முடைய அபிநிவே சம்கெடவந்து கலந்தபடியாலே வேறொரு விசேஷணமிடாதே அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். [அயனையரனை] ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவானவனை. அவாவறச் ...ாவது தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆச்ரிதருடைய விடாய்தீர ஸம்ச்லே

ஷிக்கை. 'அயனை, அரனை' என்கிற இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்பக்க ஈச்வரத்வசங்கையை யறுக்கிறார். அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகள் ஈ வராதீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபம்; நிர்வாஹகத்வம் கர்மாதீந வந்தவித்தனை. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியாயிருப்பார்க்கு நிர்வ பதும் சில புடைகளுண்டு. 'அயனை யரனை அவாவற்று-அரியை-அலற்றி-வீடு பெற்று' எ தல். அயனையரனை அவாவறச்சூழரியை அலற்றி, அவாவற்று வீடுபெற்ற என்னுதல். [அ அவாவற்று வீடுபெற்ற] கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராகை நிர்து:கரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்] பலாத்காரத்தாலேபிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். இவருடைய ஸ்ரீமைத்ரேயப அவா. அவா உபாத்யாயராக நடத்த நடந்த ஆயிரம். ஆழ்வார்க்குப்பின்பு நூறாயிரம் பேரு முண்டாய்த்து; அவர்கள் கவிகளோடு கடலோசையோடு வாசியற்று அவற்றை இவற்றைப்பற்றித்தவளுகைக்கடி இவருடைய பக்த்யபிநிவேசம்வழிந்து புறப்[...]டசொல் லாகையிறே.[முடிந்த அவாவிலந்தாதி இப்பத்து] தரிக்க வொண்ணாதபடியான பரமபக்தி யாலே பிறந்ததாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. இவ்வவாவுக்கு உதவிற்றிலனாகில் ஈச்வரனுக்கும் சைதந்யமின்றிக்கேயொழியும். *சூழ்விசும்பணி முகிலுக்குக் கீழ், பரபக்தியாலே சென்றது: *சூழ்விசும்பணிமுகில் பரஜ்ஞாநத்தாலே; இத்திருவாய்மொழி பரமபக்தியாலே. பகவத்ப்ர தம் பாதியும் தாங்கள் பாதியுமாகச் சொல்லு மவர்களுக்கு, சரீராவஸாநத்திலே இப்பரபக்த் யாதிகளுண்டாம்; இவர் அடியிலே *மயர்வறமதிநலமருளப்பெறுகையாலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே யுண்டாய்த்தின. கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்தியினுடைய ஸ்தாநத்திலே ஸர்வேச்வரனுடைய அருள்நின்று, அது அடியாகப் பிறந்த பரபக்த்யாதிகளிறே இவரது. [அறிந் தார் பிறந்தா ருயர்ந்தே] இத்தையறிந்தவர்கள், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே நித்யஸூரிக ளோடொப்பர். [பிறந்தேயுயர்ந்தார்] ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரத்தோபாதி இவர்களுடைய பிறப்பும். (கக)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி,

முனிமாறன் முன்புரை செய் முற்றின்பம் நீங்கி*
தனியாகி நின்று தளர்ந்து*—நனியாம்
பரமபத்தியால்நைந்து பங்கயத்தாள் கோனை*
ஒருமையுற்றுச் சேர்ந்தானுயர்ந்து. (கoo)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறியான
ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில்
பத்தாம்பத்து முற்றிற்று.

நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.